

Bí
Mật
Hòn
Nhan

- Phi Yến -

BÍ MẬT HÔN NHÂN

Phi Yến

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Sủng

Thể loại: Hiện đại, Sủng, Sắc (18+), He

Nữ chính: Sở Dao

Nam chính: Tần Phong(có chút biến thái)

Trong tình yêu luôn trải qua nhiều giai đoạn khác nhau nhưng cùng đích đến là hôn nhân cũng có thể nói hôn nhân là khi hai linh hồn hòa hợp.

Tuy nhiên đối với cuộc hôn nhân sắp diễn ra của Sở Dao thì trái tim của cô không cảm nhận được tình yêu của người mình sắp lấy làm chồng..

Cô cứ ngỡ hôn nhân rồi sẽ vung đắp.

Nhưng khi cánh cửa phòng đóng lại là bao bí mật được khai phá.

Người chồng tận tuỵ đáng thương mà cô thầm nghĩ, chính là một người đàn ông đáng sợ.

Chỉ là cô lại không ngừng rung động thì phải làm sao?

Cùng đoán xem Hôn Nhân Bí mật nhé?

Mục lục

- Chương 1: Dạ tiệc đêm
- Chương 2: Gian tình?
- Chương 3: Muốn kết hôn
- Chương 4: Tỏ tình
- Chương 5: Ra mắt
- Chương 6: Tần Phong Ngỏ Lời
- Chương 7: Phân chia phòng
- Chương 8: Ấm ức
- Chương 9: Buổi tối đầu tiên
- Chương 10: Nụ hôn tức giận
- Chương 11: Tin tức buổi sớm
- Chương 12: Quá Khứ
- Chương 13: Cuộc gọi không đúng lúc
- Chương 14: Nếu người đó là em
- Chương 15: Người đến đêm khuya
- Chương 16: Chạm mặt
- Chương 17: Cảnh cáo
- Chương 18: Phản đối
- Chương 19: Tìm anh
- Chương 20: Ngọt ngào
- Chương 21: Trao đổi
- Chương 22: Đêm mưa
- Chương 23: Lời anh đã nói
- Chương 24: Thực hiện lời đã nói
- Chương 25: Đứa trẻ hào môn
- Chương 26: Cô gái ở nhà thờ năm ấy
- Chương 27: Vật đỏ trên giường
- Chương 28: Không có tư cách
- Chương 29: Đứa em trai hiểu chuyện
- Chương 30: Bệnh viện
- Chương 31: Rình Rập

Chương 32: Nhớ!
Chương 33: Bữa cơm gia đình
Chương 34: Em dâu thật may mắn
Chương 35: Bất an
Chương 36: Vật chứng
Chương 37: Ai làm?
Chương 38: Kịch hay vẫn còn phía sau
Chương 39: Màn đêm
Chương 40: Gia môn bất hạnh
Chương 41: Thiên đường
Chương 42: Bar BLack
Chương 43: Chết lặng
Chương 44: Nhờ vả
Chương 45: Tặng quà
Chương 46: Biến sắc
Chương 47: Ganh tỵ đến phát điên
Chương 48: Thị tẩm mỹ nhân
Chương 49: Sự đời bất ngờ
Chương 50: Cái tát
Chương 51: Xót
Chương 52: Người không nên đến
Chương 53: Cảnh tượng khó xử
Chương 54: Ai mới là con cháu tằn gia?
Chương 55: Bà Biết Không?
Chương 56: Tin đồn
Chương 57: Buổi tiệc tối nay
Chương 58: Đàm phán hôn nhân
Chương 59: Bật khóc
Chương 60: Ra mặt cảnh cáo
Chương 61: Là ai?
Chương 62: Vợ chồng cãi nhau
Chương 63: Chuyển đi thực tập
Chương 64: Cảnh ái muội.

Chương 65: Tò mò

Chương 66: Viên mãn

Chương 1: Dạ tiệc đêm

Đầu thu buổi tối trời bắt đầu se lạnh, những cơn gió man mát làm cho khí trời thêm trong lành và yên ả hơn bao giờ hết.

Cổng kính cao tường, uy nga diễm lệ, đèn khổng minh cỡ đại được vắng lối đi vào..

Hàng cây được vun vén tỉa tót gọn gàng, đã rụng lá chỉ còn trơ cành khẳng khiu..Đèn lung linh vắng ngập lối.Hàng cây được bao bọc bởi ánh sáng rực trong vô cùng lãng mạn..

Bờ hồ rộng lớn, mặt nước yên ả khiến lòng người cũng hưởng lấy sự bình yên..

Hàng mi dài vừa đen vừa rậm chợp nhẹ trong làn gió.Vóc dáng thanh mảnh diễm lệ trong bộ váy lụa màu hồng xinh đẹp trong màn đêm thoát hiện..

Sở Dao kéo lấy tà ào, bước nhẹ xuống bậc thang.

Làn môi đỏ khế thờ dài, quay đầu nhìn vào dạ tiệc người với người bên trong sảnh lớn..

Cô nhẹ lắc đầu một cái, đây vốn là thế giới không thuộc về cô mà.

Ánh đèn hoa lệ, nhưng nụ cười xã giao đầy thâm sâu nông cạn.

Sở Dao cô tự nhận mình không có thiên chất cao sang nếu hôm nay không bị ba của cô ép đi dự buổi tiệc này, cô thật cũng chẳng bao giờ

biết được thì ra có một thế giới xa hoa như vậy.

Nơi cô đang đứng là khuôn viên của Tần Gia. Phía bên trong lễ hội linh đình chính là lễ đính hôn của đại thiếu gia Tần Sinh cùng thiên kim tiểu thư của Ngô gia là Ngô Đàm Tuyết..

Hai người họ đúng là một cặp trời sinh, sánh bước bên nhau khiến ai cũng phải ghen tỵ..

Nam thì đỉnh đạt tuần tú, nữ thì xinh đẹp kiều diễm, tuy Ngô Gia so với Tần Gia dù gia thế hay sản nghiệp vẫn yếu thế hơn rất nhiều. Nhưng vẫn xem là môn đăng hộ đối..

Sở Dao cũng không muốn quản chuyện thiên hạ, cô chỉ phận côی cút chưa bao giờ mộng mị sẽ bay thành phượng hoàng..

Nếu không vì ước nguyện của mẹ mình trước khi qua đời, cô nghĩ mình bây giờ đã rời khỏi Sở gia sống cuộc sống tiêu điều tự tại..

Tuy đạm bạc nhưng hạnh phúc vui vẻ không cần xem sắc mặt người khác để sống.

Nhìn cánh hoa lan hồ điệp rung rinh trong gió. Sở Dao thả nhẹ bước chân, bàn tay búp măng trắng nõn có chút thô ráp nâng nhẹ cành lan tím, môi đỏ nhếch nhẹ nụ cười ngây thơ, ánh mắt trong veo dưới ánh trăng sáng đẹp hơn bất cứ thứ gì trên đời. Say sưa ngắm nghía vẻ phong tình của cánh lan hồ điệp..

Chỉ tiếc là giây phút im ắng lại bị phá vỡ nhanh chóng...

- " Đại Thiếu Gia và Ngô Tiểu Thư thật đẹp đôi nha"

- " Đẹp đôi gì chứ. Nếu Nhị Thiếu Gia của chúng ta vẫn như ngày

xưa.Thì nam chính bây giờ là cậu ấy rồi.."

- " Này.Cô nói nhỏ thôi muốn bị đuổi việc à..?"

Tiếng nói qua lại ngày càng rõ ràng, Sơ Dao mở tròn đôi mắt thấy hai dáng người vừa đi đến..

Giống như sợ người ta biết mình vừa nghe lén, cô che miệng cúi người vòng qua gốc cây cổ thụ ngồi xuống, cả thở cũng chẳng dám..

Vẫn biết mình là khách đâu làm gì sai chỉ là vô tình nghe thấy, nhưng cô cảm thấy mình vừa nghe chuyện gì đó rất bí mật của Tần Gia thì phải..

Quả nhiên tiếng hai cô gái đang đi đến vẫn phát ra đều đều không phát hiện ra cuộc nói chuyện của họ có người thứ ba nghe thấy..

- " Biết rồi..biết rồi.Tôi nói nhỏ là được chứ gì.Nhưng tôi thấy ức cho Cậu Hai lắm.Nếu ba năm trước bi kịch không xảy ra, thì bây giờ Đại Thiếu Gia có được lên mặt như vậy không.

Còn cả Cô gái Đàm Tuyết kia nữa.Ai đời từng là người yêu của em trai bây giờ lại kết hôn với Anh Trai của người yêu mình.Loại phụ nữ như vậy có tốt đẹp gì chứ.."

- " Thôi được rồi.Cô bức xúc gì chứ.Số Cậu hai không may mắn thì phải chịu thôi.Ai làm gì nấy biết.Chúng ta chỉ là phận tôi tớ.Đừng để cái miệng hại thân.Đi thôi.."

Nhìn hai bóng dáng ngày càng khuất xa.Sơ Dao chui ra từ gốc cây, vẻ mặt ngây ngốc vẫn còn chưa tỉnh táo.

Cô mới được nghe chuyện tình tay ba của giới thượng lưu sao.Một

Tần Gia uy quyền gia thế, một Tần Thị trên thương trường uy danh lừng lẫy.

Thế mà nội tình bên trong cũng lắm éo le nhỉ.

Bỗng nhiên Sở Dao có chút an ủi vì nghe kể qua người đàn ông mà hai cô gái kia gọi là nhị thiếu gia, nghe qua hoàn cảnh còn đáng thương hơn cô nữa là.

Mà anh ta bị bi kịch gì nhỉ đến mức người yêu bỏ rơi. Từ người yêu mà trở thành Chị Dâu cũng thật chua chát.

Quyền kinh doanh đều rơi vào tay anh trai mình.

Nghĩ ra cuộc đời anh ta còn tâm tối hơn cả cô nữa nha.

Cô chỉ là con gái của vợ lẽ, nên hai mươi mốt năm qua sống dưới ánh mắt không thiện cảm của gia đình vợ lớn của Ba cô.

Đã là uất ức lắm rồi, nhưng trách gì được vì con gái của vợ lẽ nên cô chỉ biết cam chịu không phải cô không muốn rời đi mà là cô không muốn làm người mẹ quá cố của mình thất vọng. Cả đời bà chịu nhiều tủ nhục chỉ mong được Sở gia cho một danh phận.

Đến khi bà qua đời ba cô cũng thương xót nghĩ tình vợ chồng bao nhiêu năm đem bà về chôn cất thuộc địa phận dòng họ của Sở gia. Đây là ngọn lửa châm ngòi cho nổi hận và căm phẫn của mẹ Cả ngày càng lớn hơn..

Dù sao cô cũng biết ơn ba mình, ông cũng đã an ủi linh hồn tủi hờn của mẹ cô bao nhiêu năm qua. Khi sống không được danh phận đến khi chết mới được rũ lòng thương xót. Nhưng cô biết chắc mẹ cô đã rất vui.

Vì mồ mã của mẹ ở Sở gia nên cô mới không nở rời đi.

Nỗi thống hận người đã khuất của mẹ cả điều đổ lên đầu của cô mà thỏa giận.

Tuy cô ở Sở gia nhưng cô không được ở trong nhà chính mà ở căn phòng nhỏ phía sau khuôn viên.

Nếu chị gái của cô cao sang quyền quý sống trong nhung lụa thì cô ngược lại hoàn toàn.

Cuộc sống của cô trôi qua những ngày tháng chỉ đi học, trở về nhà ru rú trong căn phòng nhỏ của mình. Thời gian đầu cô hay phụ người làm trong nhà những việc lặt vặt.

Nhưng sau này ba cô biết không cho cô làm nữa.

Ông cũng bất đắc dĩ nhìn cô sống căn phòng nhỏ ngoài nhà chính. Nhưng dù sao mẹ cả của cô cũng là người có tiếng nói trong Sở Gia với lại về việc đem di hài của mẹ cô về Sở gia đã chạm đến giới hạn của bà ta. Nên ba của cô cũng không muốn làm lớn chuyện.

Lại nghĩ cô sống như vậy cũng tốt đỡ phải chạm mặt nhau cho tránh phiền não..

Qua kì nghỉ hè này cô sẽ nhanh chóng tốt nghiệp đại học, lúc đó cô sẽ suy nghĩ việc dọn ra ngoài ở riêng.

Sở Dao lững thững suy nghĩ trôi dạt nơi nào, cô cứ thả nhẹ bước chân đi về phía trước cũng chẳng biết mình đi đâu..

Bất ngờ Sở Dao dừng bước, hàng mi dài chớp chớp ngẩn ngơ ngấm

nhìn đến thần thờ, quên cả việc di chuyển, thừ người đứng đó..

Dưới gốc cây cổ thụ treo đầy đèn, phản chiếu ánh nước xanh mênh mông của nước trong hồ.

Phía sau là một căn biệt thự làm bằng gỗ được phủ màu nâu đỏ vừa cổ kính vừa sang trọng , thiết kế vô cùng đẹp mắt.

Sơ Dao không ngờ trong Tần Gia lại có một ngôi biệt thự nằm riêng biệt như vậy.

Nhưng điều đáng nói ở đây mà khiến cô ngẩng người là người đàn ông đang ngồi dưới tán cây.

Một chiếc bàn trắng được trang trí bởi thức ăn và rượu đỏ.

Anh ta chễm chệ ngồi ở đó, ánh sáng thiên nhiên của ánh trăng hòa vào khung cảnh càng tôn thêm vẻ cao quý của anh ta..

Sơ Dao cắn môi, tay nhỏ kéo lấy tàn cây liễu rũ che nửa khuôn mặt. Cô không nói ngoa nhưng người đàn ông xuất hiện trước mặt cô không thua bất cứ nam chính của bộ phim ngôn tình nào mà cô đã xem qua.

Gương mặt góc cạnh như điêu khắc, mài rậm hòa vào đôi mắt đen sâu hút mang vẻ ướn át đa tình, sóng mũi cao cùng làn môi mỏng quyến rũ.

Anh ta có làn da rất đẹp chỉ là sắc mặt anh ta hơi nhợt nhạt không được tốt cho lắm..

Nhưng mọi thứ thật sự rất đẹp và hài hòa nếu thứ anh ta đang ngồi không phải là một chiếc xe lăn..

Sở Dao thầm nghĩ chẳng lẽ người đàn ông đẹp mắt trước mặt cô là Nhị thiếu gia của Tần gia.

Thì ra hai chữ bị kịch mà hai cô gái kia nhắc đến là anh ta bị tật nguyền phải gắn liền với chiếc xe lăn.

Nhưng nhìn vẻ mặt vô cảm của anh ta mà xem, chẳng ai thấy được sự bi lụy hay cần sự thương cảm của người khác.

Tuy rằng phải ngồi trên chiếc xe lăn, người yêu của mình đang hạnh phúc bên anh trai của chính mình. Nhưng sao cô không nhìn ra sự đau lòng từ anh ta.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng Sở Dao có sự thương cảm dành cho người đàn ông này.

Nhìn anh ta tầm khoảng ba mươi, tương lai sáng lạn bao người mơ ước lại bị vụt tắt khi tuổi đời còn quá trẻ không tránh cho người ta thương xót.

Dưới ánh trăng anh ta nhàn nhã thưởng thức rượu ngon cảnh đẹp giống như dạ tiệc trong kia chẳng một chút liên quan đến mình..

Phía sau còn có ba người đàn ông mặc vest đen yên lặng bảo vệ cho anh ta.

Chỉ là ngồi ngắm cảnh đẹp mà cũng cần vệ sĩ bảo vệ chăm sóc đây được xem là thói nhà giàu không nhỉ..?

Sở Dao chu môi lẩm bẩm chẳng hiểu sao cứ thích nhìn vào khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt của người đàn ông này..

Mà quên luôn rằng dưới chân cô là hàng đá cụi trải dài, thân người cứ nghiêng về phía trước, gót giày vướng vào khe đá đến lúc muốn giữ thân người cũng thật khó..

- " Á.."

Sở Dao cứ thế vấp lấy ngã nhào xuống đất, tiếng hét của cô làm khoá động không gian của người đàn ông..

Sở Dao lấy tay che miệng thì đã muộn, ba người mặt áo vest đưa mắt nhìn nhau. Một người nhanh chóng tiến về hướng Sở Dao.

Sở Dao hoảng sợ từ dưới đất đứng lên, hơi thở trở nên hỗn loạn..Lén đưa mắt nhìn ra sau người áo đen, quả nhiên người đàn ông ấy cũng đang lạnh nhạt nhìn cô..

Dù khoảng cách hai người khá xa nhưng cô vẫn nhìn rất rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh ta.

Ánh mắt anh ta rất đẹp, chỉ là lạnh nhạt nhìn cô, anh ta cũng chẳng thể hiện tâm tình không tốt khi bị người khác quấy phá không gian tốt đẹp.

Cử chỉ giống như không quá quan tâm.

Nhưng vẻ sĩ của anh ta thì khác. Anh ta lạnh giọng..

- " Tiểu thư. Xin lỗi nơi này không được vào. Phiền cô rời đi..".

Khuôn mặt Sở Dao có chút gượng gạo, cúi đầu nói lí nhí nhưng ánh mắt vẫn lén nhìn người phía sau..

- " Xin lỗi..xin lỗi..Tôi đi ngay. Tôi không cố ý quấy rầy các anh đâu.."

Người vệ sĩ không trả lời đưa tay ra ý tứ rõ ràng muốn cô rời đi..

Sở Dao có chút xấu hổ bị người ta bắt tại trận nhìn trộm người khác. Cô buồn rầu lui bước chân, miệng vẫn nói..

- " Xin lỗi, thật xin lỗi.."

Rồi xoay người nhanh chân chạy trốn..

Bóng dáng mảnh mai màu hồng rất nhanh biến mất sau khúc cua..

Thu hồi ánh mắt, nhìn ra mặt hồ xa xăm, làn môi mỏng nhếch nhẹ khó nhìn thấy.

P/s: Các mem ăn tết vui vẻ không nhỉ. Năm mới nhiều niềm vui và hạnh phúc nhé các t.y. Truyện mới nhớ vote tích cực nhé."

Chương 2: Gian tình?

Sở Dao vốn tự nhận mình rất nhát gan, lá gan của cô vô cùng bé nhỏ. Hôm nay quả là đã vượt khỏi sự can đảm hàng ngày của chính mình..

Tuy đã cách xa nơi đó một đoạn nhưng hơi thở của Sở Dao vẫn không thể bình ổn lại được..

Vừa xấu hổ vừa sợ hãi khiến khuôn mặt Sở Dao nhiễm hồng. Đôi mắt to tròn chưa vút đi sự sợ sệt vừa rồi..

Từ phía đối diện bất ngờ có người đi tới, Sở Dao chưa kịp nhìn kĩ người kia đã đi phớt qua cô, có vẻ rất vội bước chân rất nhanh.

Ánh mắt người đó còn nhìn lướt qua cô, mang vẻ bối rối nhưng rồi che giấu rất nhanh..

" Ngô Đàm Tuyết "

Tuy nói người kia có vẻ vội vàng đầu hơi cúi cố ý tránh né ánh mắt Sở Dao. Nhưng Sở Dao nhận ra người này. Không ai khác chính là cô dâu trong buổi tiệc hôm nay..

Sở Dao quay đầu nhìn theo hướng Ngô Đàm Tuyết đang hướng tới..

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc nhìn theo.

Sau đó không biết nghĩ gì, chân mài lại nhú lại, môi đỏ phụng phịu lấm bầm..

- " Chẳng lẽ...."

Lời kế tiếp Sở Dao không dám nói ra vì sợ đâu đó có người nghe thấy..Lòng tự hiểu cảm thấy có mùi gian tình đâu đây..

Ánh mắt to tròn cứ tò mò nhìn theo không dứt..

- " Sở Dao.Em đứng đi làm gì?"

Sở Dao như có tật giật mình, vừa quay đầu đã gặp sắc mặt không tốt của chị gái cùng cha khác mẹ của mình là Sở Hân cùng trợ lý của ba cô đang đi đến, rõ ràng là đang tìm cô mà..

Bao nhiêu năm qua Sở Hân chưa bao giờ cho cô sắc mặt tốt.Bây giờ cũng như thế, Sở Dao cũng đã quen, nhanh chóng lấy lại tinh thần cười nhẹ..

- " Chị..Em chỉ là hóng gió.."

Sở Hân có vẻ đẹp khác hẳn Sở Dao.Nếu Sở Dao như trăng sáng mùa thu, thanh tao nhẹ nhàng, vẻ đẹp trong veo càng nhìn càng bị nét đẹp ngọt ngào đầy thu hút.Chỉ là cô vốn không biết giá trị của chính mình mà thôi..

Còn ở Sở Hân là nét đẹp sắc sảo quyến rũ, đầy kiêu hãnh và tự tin..

Sở Hân đưa mắt nhìn cô em gái cùng cha khác mẹ của mình, cả chính cô ta cũng nhiều lần chán nản không khỏi thừa nhận đứa em gái mà cô ta không vừa mắt này càng lớn càng xinh đẹp.Sắc vóc như phát sáng lúc nào cũng ngọt ngào, Sở Hân rất ghét nhìn vào nụ cười ngây thơ của Sở Dao và cả đôi mắt biết nói kia.

Như một tiểu yêu tinh không cần sơn phấn, vô tư ngây thơ cứ việc đứng đó cũng có thể quyến rũ lũ đàn ông..

Chẳng hiểu sao nay ba của cô ta là một mực muốn đưa Sở Dao đi theo.Khi phát hiện Sở Dao mất dạng ông liền bảo cô ta đi tìm..

Sở Hân thu lại tầm mắt, sắc bén liếc xéo Sở Dao, hần học..

- " Nơi này có thể để em đi lung tung à.Vào trong đi.Lần sau đến những nơi sang trọng này tốt nhất đừng nên đi.Biết mình không phù hợp thì đừng ép buộc bản thân "

Nói rồi Sở Hân xoay người quay lưng đi trước cũng không quản Sở Dao có đi theo hay không.

Sở Dao cúi đầu thở dài, chậm chạp đi theo sau..

Ý tứ quá rõ ràng cô vốn không thuộc nơi đây.Nhưng cô nào có ép buộc bản thân mà do ba cô đang ép buộc cô đấy chứ.Sở Dao biết tính tình Sở Hân, tuy là không ưa gì cô nhưng từ nhỏ Sở Hân cũng không gây khó dễ gì cho cô nhiều.Tuy ăn nói khó nghe nhưng cũng không đến mức ức hiếp cô đến đường cùng..

Sở Hân vốn là cô gái phóng khoáng trong tình yêu, cũng rất giỏi việc kinh doanh, nên cô ta có sự kiêu hãnh là đúng.

Sở Dao đi được mấy bước lại ngoáy đầu lại nhìn về sau, rồi mới chịu đi tiếp..

Ngô Đàm Tuyết dọc theo hàng đá cũi, đi đến nơi hàng liễu đang rũ xanh..

Nhưng cô ta không đứng yên rình trộm như Sở Dao mà là rất tự nhiên thả nhẹ dáng ngọc tiến bước chân, ánh mắt say mê đắm chìm nhìn người đàn ông cao quý ngồi trước bàn vuông màu trắng..

Chỉ là còn tầm mười bước chân nữa cô ta đã bị người đàn ông mặc áo vest đen chặn lại..

- " Ngô Tiểu thư.Cậu Phong đang nghỉ ngơi không muốn bị ai quấy rầy.."

Ngô Đàm Tuyết như chẳng thềm để ý đến lời nói của anh ta..Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ không giấu nổi tình yêu.Ánh mắt say mê ửng hồng ánh mướt nhìn người đàn ông đang thản nhiên uống rượu từ đầu đến cuối chưa hề nhìn lấy cô ta một lần.Ngô Đàm Tuyết có chút ủy khuất ghen ngào..

- " Phong.Em..em chỉ muốn nói với anh vài câu.Anh có thể gặp em được không..?"

Trả lời cô là lời nói lạnh lùng của người vệ sĩ..

- " Ngô tiểu thư.Bây giờ cô là vợ chưa cưới của Cậu Sinh.Hành động này của Cô không hay cho lắm.Mời cô đi cho "

Sự thật luôn là sự thật!

Nhưng Ngô Đàm Tuyết vẫn không muốn buông tha, sự lạnh nhạt xem cô ta như không khí của Tần Phong làm lòng cô ta thêm lạnh lẽo..

Cô ta nhẹ giọng nức nở..

- " Phong.Em biết anh hận em.Em biết em không đáng được anh tha thứ.Nhưng em...em thật sự rất yêu anh.Thời gian bên cạnh anh là thời gian em hạnh phúc nhất.."

Người vẫn ngồi im từ lúc giờ, lúc này thản nhiên giơ tay ra hiệu..

Ngô Đàm Tuyết đứng đó thản thờ nhìn người vệ sĩ từ phía sau bước đến giúp Tần Phong đẩy chiếc xe lăn..

Cứ thế anh biến mất dần trước mắt cô ta..

- " Phong..Phong.."

Những người đứng đó cũng theo sau.Chẳng ai đổi hoài đến tiếng gọi của Ngô Đàm Tuyết..

Đây vốn là anh, nếu được anh yêu thương là hạnh phúc nhất thế gian.Nhưng một khi anh đã không quan tâm thì cho dù người khác có chết trước mặt anh, Anh điềm nhiên không thấy..

Bàn tay nhẹ nhàng lau lấy khóe mắt.Nở nụ cười chua chát.Ánh mắt đông đầy tình cảm nhìn theo cánh cổng đóng chặt phía trước.

Rồi quay đầu trở lại bộ dáng diễm lệ bước về nơi mà mà chính mình đã lựa chọn..

Chỉ là mối tình này thật khó để quên đi!

P/s: Hiện nay các tác phẩm của Tôi.Đang bị các bạn tỵ ý lấy đi chuyển ver.Đổi tên nhân nhân vật thành các t.p Kpop..Nhu truyện này chỉ mới 1 chap bên Truyện full đã có..

Hiện nay trên watt tràn lan truyện của Tôi, nhiều tác giả, đặc biệt

không hề ghi nguồn, nhận là t.p của mình..

Haiz nói quài mệt mỏi, lười ra cả truyện. Dùm ơn hãy tự trọng dùm 1 cái..

Nói chung thế này tui muốn nói rõ cho các đọc giả mình biết. Truyện của Tôi ở trang cá nhân của Tôi. Mỗi bìa truyện đều ghi rõ ràng tên tg.

Ở những nơi khác đều là lấy cắp ko xin phép..

Hời ơi ghét nhất còn chuyển ver ghép tên mấy thần tượng vào thay thế...

Chương 3: Muốn kết hôn

Buổi tiệc có linh đình long trọng cách mấy rồi cũng tàn.

Tần Gia huyên nao vừa rồi trở về im ắng, trong căn phòng sách ở lầu hai của sảnh chính lúc này không khí có chút lạ lùng..

Tần Sinh đứng trước bàn làm việc sắc mặt không được tốt cho lắm.Một lúc lâu mới mở miệng..

- " Ông.Cháu cứ nghĩ hôm nay sẽ được nhận lời chúc mừng thật sự từ ông.."

Bàn tay lật sách của Tần Cát ngừng lại, nhướn đôi mày đã lấm tấm điểm trắng nhẹ nhàng nhìn Tần Sinh..

- " Ý cháu là sao? Cứ nói thẳng không cần vòng vo.."

Tần Sinh cúi đầu, sắc mặt không hề che giấu nỗi thất vọng.

- " Được vậy cháu xin nói thẳng.Ông nói nếu trong vòng ba năm Tần Phong không thể hồi phục chức Chủ tịch sẽ giao lại cho cháu.

Năm đó Ông còn nói nếu ngày Tần Phong kết hôn cũng là lúc Ông giao mọi quyền hành cho nó.Từ ngày Tần Phong bị tai nạn, tập đoàn là do một tay cháu lo liệu.

Đã gần ba năm trôi qua nếu Nó hồi phục được thì đã hồi phục, bác sĩ đã nói nó sẽ liệt cả đời.Ông còn mong đợi gì nữa.

Với lại không phải Cháu sắp kết hôn rồi sao.Những gì ngày xưa Ông đã hứa với Tần Phong không phải bây giờ Ông nên thực hiện với Cháu hay sao.Chẳng lẽ cháu không phải là cháu của Ông.

Cháu biết trong mắt Ông Cháu vĩnh viễn không qua được Tần Phong.Nhưng mấy năm qua cháu mới là người chèo chống Tần Thị.."

Sắc mặt đầy minh mẫn của Tần Cát không hề thay đổi khi nghe Tần Sinh mang về u uất..

Ông nhẹ nhàng gập lại cuốn sách, trầm ổn lên tiếng..

- " Cháu nói xong chưa?"

Tần Sinh vẫn còn muốn nói thêm, nỗi giận này anh ta khó mà nuốt trôi.Mấy năm qua đưa lưng ra mà làm lưng vất vả.Chỉ mong lấy được lòng Ông của anh ta.

Lời hứa đó chẳng ai mà không rõ, nên anh ta luôn chắc nịch trong lòng rằng hôm nay anh ta sẽ được tiếp quản chức vị mà mình mơ ước bao năm qua.

Dù bản thân Tần Sinh rất rõ về khả năng kinh doanh anh ta không qua được đứa em tật nguyền kia của mình.

Nhưng về mưu mô và thủ đoạn thì anh ta không thiếu.

Trước đó mẹ của Tần Sinh cũng giúp anh ta nói đỡ trước mặt Tần Cát..Ông chỉ im lặng làm anh ta mừng thầm.

Không ngờ tất cả chỉ là anh ta hoang tưởng..

Trên dưới Tàn Gia ai không rõ Tàn Phong bây giờ chỉ là một tên tạt
nguyên cả bản thân mình lo không xong.Thì làm gì có khả năng trở
về quản chuyện Tàn Thị.

Thấy Tàn Sinh im lặng không nói, Tàn Cát mới từ tốn lên tiếng..

- " Cháu có biết trong kinh doanh phải cần gì không? Đó là một cái
đầu lạnh.Phải luôn bình tĩnh trước mọi chuyện "

Chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở lại khiến sắc mặt Tàn Sinh càng khó coi.

- " Ông.Cháu xin lỗi.Cháu không có ý gì khác.Cháu chỉ là thấy Ông
thật sự không tin tưởng cháu.Nên Cháu có chút nóng nảy."

Tàn Cát cười nhạt, hớp một ngụm trà lại thản nhiên gật đầu không
phản bác..

- " Đúng vậy.."

Tàn Sinh không ngờ Tàn lão gia thừa nhận không tránh né..

Lại nghe Ông điềm nhiên nói tiếp..

- " Mười tám tuổi Tàn Phong đã theo Ông học kinh doanh.Còn cháu
chỉ mấy năm đổ lại đây.Thẳng thẳng mà nói cháu chưa thể nắm bắt
hết tất cả như Tàn Phong.Cháu nói xem Ông làm sao có thể tự tin
giao sản nghiệp của Tàn Gia vào tay cháu.Ông không ngại nói cháu
biết.Ngồi vào chiếc ghế Chủ Tịch của Tàn Gia không phải chỉ cần bỏ
sức mà còn phải bỏ tâm vào đó.Với lại Ông không hề thất hứa, chỉ là
do cháu quá nóng vội"

Không phải thời hạn ba năm chưa đến sao?

Hai tay Tần Sinh nắm chặt lại với nhau, gân xanh nổi cộm lên, nuốt nỗi uất ức vào trong lòng. Gượng cười hạ giọng..

- " Cháu biết Tần Phong là bẩm sinh đã có tài kinh doanh. Cháu từng ngày cũng đang nỗ lực. Chỉ mong ông nhìn nhận sự cố gắng của Cháu. Mọi thứ cháu làm điều muốn tốt cho Tần Gia. Cháu sẽ cố gắng hơn nữa để không phụ lòng Ông.. "

Tần Cát làm sao không nhìn ra thái độ nhẫn nhịn của Tần Sinh. Ông xua tay lại bảo..

- " Thôi được rồi. Cả ngày mệt mỏi cháu về nghỉ ngơi trước đi. Chiếc ghế Chủ tịch cháu muốn ngồi vào cần phải nỗ lực nhiều hơn, nhưng chiếc ghế Tổng giám đốc sẽ giao cho cháu "

Làn môi mỏng của Tần Sinh bây giờ mới nở nụ cười. Bước gần đến sắc mặt liền tươi tỉnh..

- " Vâng. Cháu cảm ơn Ông.. "

Tần Cát chỉ khẽ gật đầu rồi xua tay ý bảo Ông cần nghỉ ngơi..

Tần Sinh gật đầu nói thêm vài câu quan tâm rồi mới mở cửa ra ngoài..

- " Sao rồi. Ông con nói sao? "

Cánh cửa vừa khép, Phụng Loan vỗ lấy vai con trai lo lắng hỏi tới..

Tần Sinh cười khẽ..

- " Từ mai mẹ phải gọi con là Tần Tổng rồi "

Hai mắt Phụng Loan sáng lên lại nghĩ đến chuyện gì kéo tay Tần Sinh..

- " Vậy chiếc ghế Chủ Tịch thì sao..?"

Tần Sinh xua tay sắc mặt có chút không tốt..

- " Tạm thời chưa được.Mà mẹ cứ yên tâm sẽ sớm thôi nó sẽ là của con.."

Phụng Loan nhìn vẻ mặt đắc ý của con trai, lặng lẽ thở dài nhắc nhở..

- " Chỉ mong như ý Con.Bây giờ mẹ chỉ mong hai anh em con có thể sống vui khỏe là mẹ an lòng.."

Nghe nhắc đến Tần phong, Tần Sinh hậm hực..

- " Đang vui.Mẹ nhắc đến nó làm gì.."

Phụng Loan nhú mày muốn nói gì đó bởi vì sự xuất hiện của người đang đi đến nên im bật.Chỉ dùng đôi mắt có chút bất lực nhìn lấy Tần Sinh..

- " Sinh.Em tìm anh từ lúc giờ.."

Ngô Đàm Tuyết mỉm cười ngọt ngào bước đến.Tần Sinh cũng không quan tâm mẹ mình bên cạnh, hôn lên má cô ta yêu chịu nói..

- " Được rồi.Từ tối giờ em chưa ăn gì.Anh đưa em đi ăn.Rồi đưa em về "

- " Dạ.."

Ngô Đàm Tuyết cười khẽ quay sang Phụng Loan..

- " Dì à.Con xin phép ạ.."

Phụng Loan cười nhẹ nhìn bóng dáng hai người khuất dưới cầu thang lòng rối như tơ..

- " Bà làm gì thần thờ thế hả?"

Tiếng nói người đàn ông làm cho bà ta giật mình.Vỗ vỗ lấy ngực..

- " Ông làm gì mà lớn tiếng thế..?"

- " Tôi hỏi bà làm gì mà thần thờ.Đang suy nghĩ cái gì..?"

Phụng Loan lắc đầu kéo lấy tay chồng..

- " Em mệt rồi về nghỉ ngơi thôi.."

Thấy bà không nói Tần Hải cũng không hỏi tới, bị bà kéo về phòng.

Tần Hải tuy là con trai duy nhất của Tần Cát nhưng Ông không theo kinh doanh.Ông là một giáo sư của một trường đại học.

Nên cả cơ nghiệp và việc kinh doanh của Tần gia đều do hai con trai của ông đảm nhiệm.Chỉ tiếc rằng ba năm trước đứa con trai thứ hai của Ông không may gặp phải tai nạn.

Đó là nỗi xót xa mất mát lớn nhất của Ông.

Cho nên với cuộc hôn nhân của Tần Sinh và Ngô Đàm Tuyết ông không mấy vui vẻ.Chỉ là duyên phận ai người đó hưởng.Ông cũng

không biết làm sao.

Từ ngày bị liệt hai chân, Tần Phong như trở thành một người khác. Luôn im lặng tự xây dựng thế giới riêng của chính mình. Ngoài ba người vệ sĩ thân cận theo Tần Phong từ năm mười tám tuổi đến tận bây giờ. Tần Phong đều không muốn tiếp xúc với ai quá nhiều.

Cả việc kinh doanh cũng bỏ mặc.

Dọn ra ở riêng đi đi về về lặng lẽ chẳng màn đến cơ sự. Lúc đầu trên dưới Tần gia đều rất đau lòng. Nhưng giờ cũng đã quen với cách sống của Tần Phong. Mọi người suy nghĩ thoáng hơn chỉ cần giữ được sinh mạng, bây giờ Tần Phong muốn sống như thế nào bọn họ điều chịu theo không một ai có ý kiến.

Tần Lão gia thì không cần phải nói đến, từ nhỏ Tần Phong là đứa cháu mà Ông nâng niu trong lòng bàn tay. Nếu nói bi kịch của Tần Phong là sự bất hạnh của anh thì nó cũng là nỗi đau không ai thấu của Tần Lão Gia..

Sau khi Tần Sinh đi rồi, Tần lão gia không trở về phòng nghỉ ngơi mà thong thả bước chân đi về hướng ngôi nhà gỗ màu đỏ nằm ở cánh phải của khuôn viên Tần Gia.

- " Lão Gia.."

Hai người vệ sĩ đứng trước của liễn cung kính chào hỏi..

Tần Cát gật đầu quan tâm hỏi..

- " Thiếu gia ngủ rồi chứ..?"

- " Vẫn Chưa. Cậu ấy đang ở trong phòng luyện đàn.."

Tần lão gia gật gật đầu đưa cây gậy cho người vệ sĩ cầm lấy.

Hướng mắt nhìn cánh cửa phòng thứ ba đang đóng chặt..

Bàn tay người đàn ông mạnh mẽ, điêu luyện lướt trên phím dương cầm. Âm nhạc lúc trầm lúc bổng thức người nghe..

Cánh cửa phòng bất ngờ mở ra, Tần Phong vẫn không quan tâm. Cũng chẳng quay đầu nhìn lại, mắt nhắm hờ đánh trọn vẹn bài nhạc..

Cần Trúc vệ sĩ thân cận của Tần Phong vừa định mở miệng chào hỏi đã bị Tần lão gia giơ tay ra hiệu im lặng..

Ông lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế rất nhẵn nại chờ đợi cháu trai và thưởng thức âm nhạc du dương về đêm...

Qua một lúc khi bài nhạc kết thúc, Tần Phong đưa tay xoay bánh xe. Cần Trúc vừa muốn giúp đỡ, liền bị anh ngăn cản lại.

Dù là phải ngồi xe lăn, vẻ mặt vẫn cao quý không nôn nóng cứ nhẹ nhàng thông thả.

Mọi hành động đẹp mắt này càng làm lòng Tần lão gia đau đớn trăm phần.

Ông nhiều lần muốn hỏi Ông trời đấng cháu tốt đẹp này của Ông tại sao phải chịu nỗi đau mất mát quá lớn như vậy..

Tần Phong từ lúc biết được kết quả mình sẽ bị liệt suốt đời. Anh vẫn chưa một lần nháo nhào, chấp nhận sự thật là một sự dũng cảm càng khiến Tần Cát phải khâm phục..

Nhưng cũng sợ hãi vì sự bình tĩnh quá mức của Tần Phong khiến ông lo lắng vì chẳng biết anh đang nghĩ gì..

- " Ông "

Nhìn đứa cháu trai đang ngồi trước mặt, tiếng gọi của anh làm Tần Cát lấy lại bình tĩnh..

- " Cháu đàn ngày càng hay.."

Tần Phong trong mắt Ông là một thiên tài bẩm sinh, kiến thức vô cùng sâu rộng.Mỗi thứ cháu trai của ông chạm vào đều phải hơn người khác một bậc..

Tần Phong cười nhạt..

- " Chỉ là giải khoay.Khuya rồi Ông tìm cháu có chuyện gì sao..?"

Cầm lấy ly trà Cẩm Trúc vừa rót uống một ngụm nhỏ.Tần Cát thở dài..

- " Có chuyện gì mới tìm cháu được à.Chỉ là ngủ không được muốn tìm cháu tâm sự.."

Ông im lặng một chút lại nói..

- " Ông đã quyết định đưa chiếc ghế Tổng Giám Đốc cho anh cháu.."

Ánh mắt già nua không ngừng quan sát thần sắc của Tần Phong..

Tần Phong rất điềm nhiên khi nghe tin này.

- " Vâng.Anh ấy xứng đáng được vậy.."

Tần lão gia thở dài trần trở đôi phần..

- " Phong.Nếu cháu muốn quay lại Tập Đoàn, Ông..."

- " Ông.Tạm thời cháu chưa nghĩ đến việc đó.."

Lời nói của Tần Cát đành cắt lại trong lòng.

Đây không phải là lần đầu tiên Ông đề nghị chuyện này.Vì Ông không muốn Tần Phong chỉ vì mặc cảm đôi chân mà bỏ hết cả tương lai.

Nhưng đứa cháu này vẫn chưa vượt qua được cú sốc tinh thần.Ông đành chờ đợi vậy..

Lúc ông tưởng Tần Phong muốn kết thúc câu chuyện, lại bất ngờ nghe cháu trai của mình nghiêm túc nói..

- " Thay vì Ông muốn cháu trở lại với công việc.Sau không nghĩ cháu muốn kết hôn.Biết đâu sau đó cháu có lại hứng thú với mọi thứ"

Đôi mắt đã hằn vết nhăn của Tần Cát trừng lớn cố gắng tiếp thu lời nói của Tần Phong..

- " Lời cháu nói..nói là thật chứ.."

Tần Phong cười cười

- " Thật.Nhưng mà cháu chỉ sợ người ta chê cháu tật nguyên không muốn lấy Cháu mà thôi "

Một tiếng đập bàn vang lên giọng Tần lão gia đành lại..

- " Ai dám không lấy cháu trai ông chứ.Cháu cứ nói dối tượng là ai.Hay để Ông kiểm cho cháu.Nếu bọn họ dám từ chối Ông sẽ cho bọn họ hiểu rõ thế nào là cái tên Tần Cát.."

Cái này là đang ép uống con gái nhà người ta đấy à! Ngặt nổi anh lại thích đấy..!

- " Không cần Ông tìm đâu.Cháu có đối tượng rồi "

Một lần nữa Tần Cát lại bất ngờ.Dè dặt lên tiếng..

- " Thật sao.Được rồi cháu nói Ông biết được không?"

Nụ cười nhạt của Tần Phong làm Ông chờ đợi.Lại nghĩ mỗi nghiệt duyên không thành kia, nếu nay Tần Phong thật lòng quên đi.Ông thật sự rất vui mừng..

Vote tích cực vào nha...

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Tỏ tình

Nửa tháng sau, là thời gian thoải mái nhất của sở Dao.

Vừa kết thúc kì thi đầy cam go của năm ba đại học..

Đạt số điểm như mình kì vọng, Sở Dao vui vẻ nhẹ cả người. Qua kì nghỉ hè cô chỉ còn đúng một năm nữa là kết thúc những ngày tháng Đại Học..

Nhìn con đường phía trước xe cộ tấp nập, cái nắng mùa hè cũng bắt đầu oi bức..

Sở Dao nhanh chóng giơ tay xin đường để bắt lấy xe bus về nhà. Tuy cô mang tiếng là con cháu Sở Gia nhưng cô luôn tự túc đi lại. Ai ai nhìn vào đều không nghĩ cô xuất thân là con nhà giàu có.

- " Tiểu Dao. Lên xe anh đưa em về "

Chiếc xe hơi màu trắng chạy từ từ phía sau không ngừng bóp kèn ra hiệu. Kèm theo đó là người thanh niên đưa mặt ra cửa sổ, có khuôn mặt khá điển trai và học thức..

Chiếc xe nhẹ nhàng ngừng lại, Lâm Tuấn nhanh chóng mở cửa xe bước xuống. Sở Dao nở nụ cười xinh đẹp, ngọt ngào..

- " Lâm Tuấn. Anh chưa về sao?"

Đây là đàn anh khóa trên của cô, tuy không học cùng khoa nhưng hai người cũng có quan hệ thân thiết.

Lâm Tuấn vốn là đội trưởng đội bóng rổ. Mà lúc trước Sở Dao từng là thành viên đội cổ vũ. Lúc đó là năm nhất Cô vốn ngây ngô bị bạn học lôi kéo nên mới tham gia. Qua năm hai cô xin rút khỏi nhóm. Tuy vậy vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp với đàn anh này..

Lâm Tuấn mỉm cười nhìn khuôn mặt Sở Dao ửng hồng vì trời nóng. Có chút sốt ruột kéo lấy tay cô đi lên xe..

- " Trời nóng lắm anh đưa em về.."

- " Em.."

Sở Dao bị anh kéo đi có chút bối rối bị bạn học nhìn thấy cô muốn rút tay về lại bị Lâm Tuấn nắm quá chặt, muốn từ chối lại bị Lâm Tuấn cắt ngang lời muốn nói..

- " Không được từ chối. Sau này anh em ta khó gặp nhau. Để anh đưa em về.."

Đúng vậy! Lâm Tuấn học năm cuối rồi, bây giờ đang trong quá trình làm đề án tốt nghiệp..

Nghĩ vậy Sở Dao nghe lời chui vào xe, Lâm Tuấn mỉm cười hài lòng..

Chiếc xe yên ả chạy về phía trước bất ngờ tài xế hét lên tai lái chao đảo tấp vào lề..

- " Đồ khốn có biết chạy không?"

Lâm Tuấn cùng Sở Dao đưa mắt nhìn nhau..

Chỉ thấy một chiếc xe sang trọng màu đen với tốc vượt nhanh ép lấy

xe của Lâm Tuấn..

Ngông nghênh rời đi như không có chuyện gì xảy ra...

Trong chiếc xe khác, Tần Phong yên vị ngồi ở ghế sau. Bàn tay lướt trên bàn phím laptop.

Không gian có chút quái lạ, đến khi Tần Phong gập lại chiếc laptop..

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, môi mỏng khẽ nhếch nhẹ cất tiếng nói..

- " Kiên! Lần sau đừng làm trò con nít đó nữa "

Cánh tay đang điều khiển xe trở nên cứng ngắt.

A Kiên nhanh chóng gạt đầu nhìn vào kính..

- " Xin lỗi thiếu gia.."

Cứ tưởng Tần Phong không quan tâm, mắt dán vào máy tính. Ai ngờ không thể qua mắt được...

Cần Trúc đưa mắt nhìn vào kính cười với A Kiên một cái như trêu chọc. Thu lại nụ cười lại nhìn người bên cạnh đang đưa mắt ngắm phố xá..

- " Thiếu Gia. Hợp đồng lần này có cần thiết dành về không?"

Ngón tay nhấp nhấp lên thành cửa, sắc mặt vẫn bình thản cười nhẹ..

- " Thả.."

Cần Trúc liền hiểu ý nhanh chóng gạt đầu bấm số gọi đi kết nối với một người nào đó..

Tần Phong hí hóp mắt nhìn sắc trời, đôi mắt âm lạnh bất thường..

Xe ngừng lại trước cổng Sở gia.

- " Cám ơn Anh nhé.Em vào nhà đây.."

Sở Dao vừa muốn mở cửa xe đi xuống bàn tay liền bị nắm lại.Cô trở mắt nhìn Lâm Tuấn..

Lâm Tuấn nhích người gần đến Sở Dao..

Sở Dao thụt người ra sau, có chút lúng túng không biết làm sao..

- " Tiểu Dao.Anh gần ra trường rồi cơ hội gặp em sẽ ít đi.Anh muốn nói rõ lòng mình cho em biết.Tiểu Dao! anh thật lòng rất thích em.Em có thể đón nhận anh được không?"

Vẻ mặt Lâm Tuấn vô cùng chân thành, Sở Dao không ngờ lại được tỏ tình bất ngờ như thế này, cô thật sự không biết phải ứng xử làm sao.

Dù từ lúc cô vào đại học nhận rất nhiều sự theo đuổi của người khác.Nhưng cô điều từ chối.Nhưng với Lâm Tuấn thì khác, anh ta là một người nổi tiếng trong trường, sinh viên gương mẫu là mẫu đàn ông hứa hẹn đầy tương lai mà các bạn nữ trong trường theo đuổi..

Tuy vậy trong mắt Sở Dao, mấy năm qua chỉ xem Lâm Tuấn như một

đàn anh đáng tin cậy..Không ngờ anh ta lại đưa cô vô trường hợp khó xử như vậy..

Sự chần chừ của Sở Dao cũng khiến Lâm Tuấn hiểu đôi phần khi thấy cô muốn nói gì đó.Lâm Tuấn liền dành nói trước..

- " Tiểu Dao đừng nhanh từ chối anh như vậy.Em hãy về nhà suy nghĩ kĩ.Anh sẽ đợi em.Anh sẽ liên lạc với em sau."

- " Anh Lâm Tuấn.Em..."

Sở Dao thật lòng muốn từ chối nhưng ánh mắt chân thành có chút đáng thương của Lâm Tuấn khiến cô đành nuốt lời muốn nói.

Khẽ gật đầu..

- " Được.Em vào nhà trước đây.."

Lần này cô mở cửa xuống xe Lâm Tuấn không ngăn cản cô lại nữa.

Sở Dao vừa vào đến cổng lớn, đã thấy người giúp việc lấm lét đứng nhìn vào trong, cô thấy làm lạ, vừa đi ngang qua nhà chính.

Đã nghe tiếng cựa cũi của Sở Hân.

Sở Dao chưa kịp biết chuyện gì đã thấy Sở Hân quay đầu nhìn thấy cô không nói tiếng nói, nện lấy đôi giày cao gót tiến về phía cô, lôi lấy tay Sở Dao vào nhà..

- " Á.Chị làm gì vậy..?"

- " Vào đây..Cô vào đây.."

Khi hai người vào trong Sở Hân buông Sở Dao ra, đứng trước mặt Sở Kính Hùng cùng mẹ của cô ta là Tuyết Cầm chỉ vào người Sở Dao quát lớn..

- " Đây.Ba! Ba nói đi. Tại sao không phải là nó mà là con.Con không đời nào chấp nhận sống với một tên què đến suốt cuộc đời.."

Sở Dao đầu óc trở nên mù mịt hết đưa mắt nhìn Sở Hân lại nhú mào nhìn Ba mình..

Sắc mặt ba của cô cùng mẹ cả vô cùng khó coi..

Tuyết Cầm kéo lấy tay Sở Hân cho cô ta bình tĩnh, quay đầu nói với chồng..

- " Ông nghĩ xem với tính cách Tiểu Hân như vậy, dù ông có ép uống nó đi nữa.Khi nó về làm dâu của Tần gia.Nó không làm tròn bổn phận có phải lúc đó Ông càng đắc tội với Tần lão gia hay không?"

Sở Kính Hùng trầm giọng phản bác..

- " Tôi hỏi bà, bên nhà họ đã đánh tiếng muốn chọn con gái Sở gia làm nhị phu nhân.Bây giờ bà bắt tôi phải làm sao.

Bà có biết nếu tôi từ chối họ sẽ rút vốn các dự án đang hợp tác .Chúng ta phải mất bao nhiêu là tiền và hợp đồng hay không.Chưa kể đến các hợp đồng đang chuẩn bị kí kết của hai bên "

Ông lại ngẩng mặt nhìn Sở Dao còn đang ngây ngốc..

- " Tiểu Dao còn nhỏ.Nó còn đi học làm sao tôi có thể đưa nó qua đó.."

Tuyết Cầm liếc xéo Sở Dao, nhẩn nhẩn lại nói..

- " Ông lo cho nó vậy Tiểu Hân thì sao.Còn nhỏ gì đã ngoài mười tám.Bao nhiêu năm qua Sở gia đã bỏ bao nhiêu là thứ cho nó.

Bây giờ đã đến lúc nó phải trả rồi.Hay ông lo con gái út của mình phải cả đời chăm lo cho một tên tật nguyền.Vậy con gái tôi thì sao...?"

- " Bà nói nhăng nói cuội gì thế...?"

Ông rối rắm suy nghĩ, cũng không muốn ép buộc bất cứ đứa con gái nào của mình dù Tần gia danh môn vọng tộc nhưng ai không biết nhị thiếu gia của Tần gia lại là một kẻ tật nguyền.Nói là về làm vợ hưởng gì làm một người hầu chăm sóc cho cậu ta đến cuối đời..Dĩ nhiên ông biết Sở Hân không thích hợp nhưng Sở Dao lại còn quá non nớt.Ông thật sự không nỡ.Chỉ là Ông không dám từ chối Tần Cát.Chính thân ông ta đã đến Sở Thị mở lời..

Sở Dao cũng đã hiểu ra câu chuyện, lời nói khó nghe của Tuyết Cầm tuy khiến Sở Dao tổn thương nhưng dù sau cô đã quen rồi..

Sở Hân quay đầu nói với Sở Dao.

- " Bao năm qua Cô và mẹ của Cô nợ mẹ con Tôi quá nhiều.Bây giờ cô nên trả lại rồi đấy.Cô cũng hiểu rõ nếu hôn nhân này không có người đáp ứng.Lúc đó hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.Tôi sẽ không bao giờ hi sinh cuộc đời mình để sống với một tên tật nguyền kia.Nhưng cô thì khác, cô nợ Sở gia và cả mẹ con Tôi.Cô biết mình nên làm gì chứ.."

Tần Gia? Tên tật nguyền?Là người đó sao?

Trước mắt Sở Dao hiện lên khuôn mặt ai đó..

Lại bị lời nói không nể nang gì của Sở Hân làm cho tỉnh táo..

- " Sở Hân.Con nói với em còn gì thế.Con bé thì có tội gì.."

Sở Kính Hùng đứng dậy quát lấy Sở Hân..

Sở Hân cũng không sợ, hùng hồn nói lại..

- " Con nói không sai.Nó và mẹ nó đều nợ gia đình mình.."

- " Con im đi.."

Sở Kính Hùng tức giận không thôi..

Sở Dao hai tay nắm chặt, đúng là như thế cô không có một lời nào để biện minh cho bản thân..Hàng mi dài nhắm chặt rồi lại mở ra..

- " Ba! con đồng ý.."

- " Con nói gì..?"

Tiếng cự cãi im bật ba người đều đồng thời nhìn về hướng Sở Dao..

Sở Dao lau lấy khéo mắt, nói rõ từng chữ..

- " Sở Hân nói đúng.Con và mẹ nợ Sở gia.

Hôm nay con sẽ dùng cuộc đời mình để trả.Xem như con và mẹ không còn nợ ai bất cứ chuyện gì.."

Sở Hân đưa mắt nhìn mẹ mình lại nhìn Sở Dao..

Thật sự lòng Sở Kính Hùng không biết phải làm sao.Tuy là được gỡ rối nhưng ông lại không chút vui mừng..

Ông thở dài bất lực nói..

- " Tiểu Dao.Là do ba vô dụng.."

Sở Dao cụp nhẹ hàng mi dài, tâm trạng cô lúc này ra sao cô khó mà diễn tả..Thở dài lại nói..

- " Con về phòng trước ạ.."

Cô ôm lấy ba lô quay đầu ra khỏi cửa chính, khuất dần dưới ánh mắt thương cảm của người làm..

P/s: Voteeeeeeeeee....Nào

Chương 5: Ra mắt

Đứng trong thang máy, hai tay của Sở Dao lạnh ngắt. Cô vô cùng hồi hộp và lo lắng.

Hôm nay là ngày cô phải ra mắt Tần gia.

Mọi việc như một giấc mơ vô cùng huyền ảo, cô không biết đâu là thật đâu là mơ.

Hôm nay cô sẽ gặp lại người đó.

Hôn nhân này nhân vật nữ chính không phải là cô. Mà là của Sở Hân, khi gặp cô rồi người đó và Tần Gia có hủy hôn hay không?

Chẳng phải như vậy cô sẽ thoát khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt này sao? Nhưng mà cô lại bối rối thế này..

Sở Dao buồn rầu cúi đầu nhìn lại chính mình, hôm nay cô mặc chiếc đầm trắng ngắn tay có dáng chữ A. Vừa xinh xắn lại dịu dàng.

Mái tóc dài thả nhẹ ra sau, nhưng tóc Sở Dao vốn không thẳng mà hơi xoắn nhẹ nhìn cô càng đáng yêu.

Tuy ăn mặc đơn giản nhưng Sở Dao vốn xinh đẹp, thu hút biết bao là ánh mắt những người có mặt ở nhà Hàng..

Sở Kính Hùng không biết Sở Dao nghĩ gì. Ông cứ tưởng cô đau khổ vì cuộc hôn nhân ép buộc này có chút đau lòng khẽ nói..

- " Tiểu Dao.Nếu bây giờ con hối hận.Chúng ta sẽ trở về.Ba sẽ suy nghĩ cách khác.."

Tuy lời nói là vậy nhưng Sở Dao nhạy cảm thấy được ánh mắt Ông chất chứa sự khổ tâm khó nói nên lời..

Sở Dao lắc đầu, nhìn cửa thang máy vừa mở, cô kéo lấy tay Ông..

- " Con không sao.Chúng ta ra thôi.."

Thấy cô có vẻ đã nhắm mắt quyết định thật sự.Sở Kính Hùng cũng chỉ còn biết ngậm nguội đi theo sau..

Cánh cửa vừa mở ra, lúc này trong phòng Tần Cát và cả Tần Phong đều có mặt..

Nhìn khuôn mặt người đàn ông đẹp đẽ như điêu khắc trước mắt, trái tim Sở Dao bất ngờ đập nhanh, lúc này anh cũng nhìn cô, Sở Dao ngại ngùng dời ánh mắt sang nơi khác.

- " Tần Lão gia! xin lỗi đã để mọi người chờ.."

Sở Kính Hùng nhanh chân bước đến chào hỏi Tần Cát..

Tần Cát cười vui vẻ xua tay..

- " Chúng Tôi cũng mới đến, đều là người một nhà Cậu không cần khách xáo như vậy.."

- " vâng..vâng.."

Đối mặt với Tần gia, Sở Kính Hùng luôn phải ở thế thấp hơn một bậc.

Khi chạm ánh mắt không mẫn không nhạt của Tần Phong, thấy anh khẽ gật đầu, xem như chào hỏi. Sở Kính Hùng cũng khẽ gật đầu lại trong lòng có chút kinh hỷ.

Kính đáo quan sát Tần Phong, Ông đã từng gặp mặt Tần Phong ít vài lần ở mấy năm trước.

Ba năm về trước trên thương trường Tần Phong tiếng tăm ra như thế nào không ai trong thương giới không biết. Đã vậy Tần lão gia một mực yêu thương đứa cháu trai thiên tài của mình biết mấy..

Chỉ là khi bị kịch cướp đi đôi chân của Tần Phong. Anh như mất dạng khỏi thế giới.

Ở các buổi tiệc của Tần Gia cũng hiếm khi thấy mặt Tần Phong.

Không ngờ bây giờ tương lai lại trở thành con rể của ông. Tần Phong ngày xưa là người trầm ổn khó gần, bây giờ cũng thế.

Chỉ là không quá mức cao ngạo làm ông cũng được an ủi đôi phần.

Sở Kính Hùng quay sang kéo tay Sở Dao đang rụt rè đứng phía sau..

- " Tiểu Dao. Chào Tần lão gia đi.."

Sở Dao bước lên ngoan ngoãn gật đầu..

- " Cháu chào Tần lão gia.."

Tần Cát đưa mắt quan sát Sở Dao, nhìn cô bé xinh đẹp trước mắt, vẻ giản dị đơn thuần khiến ông rất vừa lòng..

- " Cháu dâu à.Phải gọi là Ông nội.."

Hai má Sở Dao nóng rần, ngẩng mặt mở tròn đôi mắt to biết nói của mình, vẻ mặt bối rối chẳng biết giấu vào đâu.

Sự ngô nghê của cô càng khiến Tần lão gia yêu mến cô cháu dâu này.

- " Haha..Được rồi.Mời ngồi, mời ngồi.Người nhà hết mà.."

Tần Cát hôm nay tâm trạng khá vui vẻ..

Sở Kính Hùng được tôn trọng tâm trạng cũng nhẹ nhàng hơn.Kéo ghế ngồi bên cạnh Tần lão gia.

Sở Dao vừa định kéo ghế ngồi bên cạnh ba của mình.

- " Sở tiểu thư.Mời cô!"

Cơ thể Sở Dao cứng ngắt, nhìn chiếc ghế mà người vệ sĩ của Tần Phong đang mời cô là ngồi cạnh bên anh..

Khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối, lén đưa mắt nhìn Tần Phong.Chỉ thấy anh nho nhã cười nhẹ nhìn cô, trước ánh mắt ngạc quan sát của hai trưởng bối bên nhà.

Anh hiền lành nói.

- " Sao vậy.Em không thích ngồi bên cạnh anh sao?"

Lần đầu tiên cô mới nghe được giọng nói của Anh.Trầm ảm để nghe tạo cảm giác dễ chịu cho người bên cạnh..

Nhưng Sở Dao lại cảm nhận người đàn ông ôn nhu này có điều gì rất bí ẩn.

Có gì đó không đúng nhưng vì cô chưa tiếp xúc với anh bao giờ khó mà nhìn ra được.

Thật sự khí thế của anh qua bức người hay vì anh vốn sinh ra và lớn lên ở hào môn. Nên mọi hành động của anh đều toát lên sự vương giả khó cho người khác có thể từ chối hay khước từ..

Tuy một câu hỏi đơn giản, Sở Dao ngây thơ có thể chưa hiểu ngụ ý của Tần Phong.

Nhưng Sở Kính Hùng thì khác, tuy Tần Phong bây giờ đã không còn như xưa, nhưng ai đã là người có thâm niên trên thương trường, đều hiểu rõ lời nói của Tần Phong có sức nặng như thế nào với Tần Gia. Đặc biệt là với Tần Lão gia.

Sản nghiệp Tần Gia cả Tần Thị nhìn sơ qua bây giờ ai cũng nghĩ Tần Sinh sẽ là người thừa kế. Nhưng với những người nhạy bén sẽ hiểu được Tần Lão Gia sẽ không bao giờ để Tần Phong chịu thiệt. Huống hồ Tần Phong bây giờ là bị liệt hai chân, còn đầu óc và sức khỏe thì vô cùng bình thường.

Ai biết được một ngày đẹp trời nào đó anh sẽ quay lại điều hành Tần thị thì sao..?

Bởi thế nếu ai bây giờ nóng vội nghĩ Tần Phong là kẻ vô dụng thì đã sai rồi. Cho nên câu hỏi này không phải dành cho Sở Dao mà là đang nhắm mũi dùi về phía Sở Kính Hùng.

Dĩ nhiên người khôn lanh như Sở Kính Hùng biết mình nên làm gì lúc này..

Sở Kính Hùng cười nhẹ..

- " Tiểu Dao.Con ngồi xuống đi.Buổi tiệc cũng nên bắt đầu rồi.."

Sở Dao cũng hiểu lễ nghi, cẩn môi dè dặt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tần Phong..

Không biết tên vệ sĩ là cố ý hay sao mà chiếc ghế hai người họ kéo lại rất sát vào nhau..

Chương 6: Tần Phong Ngỏ Lời

Bàn tay nhỏ đặt trên đùi bấu chặt vào chiếc váy. Chẳng dám nhúc nhích..

Cô còn cảm nhận hơi thở trầm ổn của anh, bên má Sở Dao nóng hổi chỉ muốn bùng cháy....

Ánh mắt vô tình nhìn xuống hai chân Tần Phong. Đôi chân dài được bao bọc chiếc quần tây màu tối vô cùng chắc khỏe nhìn vào rất bình thường. Không nghĩ nó không thể hoạt động được nữa.

Cô thật là không cố ý, thường thì người tàn tật họ rất mặc cảm khi ai chăm soi vào khuyết điểm của họ.

Sở Dao như làm chuyện xấu nhanh chóng đưa mắt nhìn Tần Phong, ánh mắt anh đang cụp xuống chẳng biết anh nghĩ gì.

Lại thấy anh đưa tay gấp một chút thức ăn bỏ vào chén cô..

- " Em ăn đi.."

Làn môi hồng của Sở Dao có chút run rẩy, lấp bắp..

- " Cám ơn anh.."

Ngồi gần như thế cô mới thấy rõ nét đẹp trời phú cho anh. Làn da nhẵn nhụi vô cùng.

Sở Kính Hùng vì hành động quan tâm của Tần phong dành cho con

gái mình. Một chút chạnh lòng về đứa con rể này tự nhiên tốt lên mấy phần..

Tần Cát cười cười gật đầu ánh mắt sắc bén quan sát hai đứa nhỏ..

Cả buổi ăn Sở Dao chỉ biết cúi đầu, lâu lâu Tần Cát hỏi vài câu Sở Dao sẽ ngoan ngoãn trả lời.

Tần Phong cũng không nói gì nhiều, anh vẫn tao nhã ngồi đó cũng không ăn quá nhiều.

Lâu lâu cũng sẽ giúp cô gấp thức ăn.

Lúc đó Sở Dao ngại ngừng nói cảm ơn, không giây phút nào trái tim non nớt của Sở Dao không hồi hộp và căng thẳng. Chỉ có điều dường như Tần lão gia và cả Tần Phong không mấy quan tâm chuyện cô là con riêng hay không phải là Sở Hân thì phải.

Đến lúc ra về, Tần Phong vẫn duy chuyển bằng xe lăn. Dọc theo nhà hàng có những ánh mắt không khỏi tò mò nhìn anh.

Dường như Tần Phong không hề quan tâm.

Sở Kính Hùng khi thấy cảnh này nhìn Sở Dao đi phía bên cạnh mình. Ông có chút đau lòng..

Nếu Tần Phong vẫn đi đứng bình thường thật là may mắn biết bao.

Tần Lão gia quét ánh mắt không mấy vừa lòng qua những người đang nhìn cháu trai mình bằng sự thương hại hay kì thị.

Nhìn xung quanh Tần Cát toàn vệ sĩ mặc áo đen. Dĩ nhiên bọn người đó hiểu được đây là những người xuất thân không hề đơn giản.

Liền nhanh chóng rút lại ánh mắt tò mò của chính mình..

Vừa ra khỏi cổng bất ngờ A Kiên ngừng duy chuyển chiếc xe lăn.Cách khoảng ba xe nối đuôi nhau chờ sẵn, tầm năm bước chân..

Khi Sở Kính Hùng chưa hiểu chuyện gì đã thấy Tần Phong xoay xe qua nhìn ông, lễ phép nói..

- " Ba.Với tình trạng của con.Hôm nay xem như lễ đính hôn của Con và Dao Dao.Con cũng biết như thế là thiệt thòi cho cô ấy và Sở Gia.Nhưng con hứa sẽ bù đắp cho Dao Dao và Sở Gia.Khi con khỏe mạnh hơn.Con sẽ cho cô ấy một hôn lễ thật sự.."

Miệng Sở Kính Hùng há hốc, ông thật lòng chỉ nghĩ đây là buổi gặp mặt hai nhà không ngờ đây được xem là buổi đính hôn.Chỉ là đứa con rể này lời nói quá khôn khéo biết lấy khuyết điểm của mình để tiến một bước làm bước đệm khóa chặt người khác..

Sở Kính Hùng có chút mù mịt, ông rất rõ ràng Tần Phong là người tâm cơ sâu rộng.

Mỗi việc anh làm dường như có mục đích hẳn hoi, không dư thừa hay phí công..

Nếu bây giờ Ông từ chối xem như không hiểu chuyện.Nhưng quan trọng ý cậu ta muốn cuối cùng là gì..

Sở Dao những ngón tay bám víu vào nhau, nhìn Tần Phong không rời mắt..

Sở Kính Hùng cười khan tỏ ra hiểu chuyện nói..

- " À.Thật ra bác..À không Ba không câu nệ lễ tiết cho lắm.Quan trọng là con đối xử tốt với Tiểu Dao là được.."

Người ta cũng đã gọi Ông là Ba rồi đấy.Làm sao ông có thể không thừa nhận cuộc hôn nhân này..

Làn môi mỏng của Tần Phong nhếch lên thành nụ cười nhạt, gật đầu..

- " Cám ơn Ba.Vậy Con xin phép ngay bây giờ được đưa Dao Dao về Tần gia có được không?"

Trái tim Sở Dao lộp bộp một cái, Tần Phong đang nghĩ gì trong đầu.Cô và anh còn chưa kết hôn với nhau nữa mà.

Sở Kính Hùng cũng quá bất ngờ với ý kiến táo bạo của Tần Phong, không thể không ý kiến..

- " Phong.Chuyện này chắc là không được.Hai đứa chưa kết hôn.Chỉ sợ người ngoài nói ra nói vào không tốt..."

Tần Cát từ lúc giờ vẫn im lặng đưa đôi mắt sắc bén quan sát cháu trai mình.

Lúc này Ông cười thành tiếng bước đến vỗ lấy vai Tần Phong..

- " Phong.Ông có thể biết lí do không?"

Tần Phong đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Sở Dao.Thấy cô đang ngây ngốc nhìn mình..Rồi mới hướng đến hai người lớn.Vẫn điềm nhiên như không..

- " Ông.Cháu đi đứng không tiện sẽ không thể gặp Dao Dao nhiều

được.Cháu chỉ muốn cháu và Dao Dao có thời gian bên cạnh nhau.Nên chỉ còn cách đưa cô ấy về Tần Gia trước.Thứ nhất Dao Dao cũng có thể tập làm quen mọi thứ.Thứ hai Dao Dao có thể hiểu được cuộc sống của cháu..."

Lời nói anh tuy nhẹ nhàng.Nhưng Sở Dao lại bị nó đánh bại, có thể cô ngốc nhưng mỗi lần nghe anh nhắc đến khuyết điểm của mình cô lại thấy xót xa lạ lùng.

Tuy với con người của Tần Phong đa mưu túc trí nhiều lúc khiến Tần Cát khó nắm bắt được.Mà giọng điệu thiếu tự tin này cũng không phải tính cách Tần Phong.

Nhưng Tần Cát cũng không muốn nghiên cứu.Chỉ là nếu cháu trai ông đã muốn cô bé kia.Ông sẽ không để cháu trai của Ông thất vọng..

Ông cười khẽ quay đầu nhìn về mặt bối rối của Sở Kính Hùng..

- " Sở Tổng.Từ ngày mai cả nước ai mà không biết Tiểu Dao sẽ là vợ chưa cưới của cháu trai Tôi.Ai dám nói ra nói vào Tần Cát Tôi sẽ không để yên.Cậu cũng thấy rồi đấy.Cứ để hai đứa ở gần nhau.Tôi hứa nếu Tiểu Dao mất một cọng tóc nào tôi sẽ chịu tội với cậu.Được không..?"

Sở Kính Hùng xoa tay..

- " Tần lão gia tôi không phải không có ý không tin tưởng Ông.Chỉ là Tiểu Dao nó hơi nhúc nhát và còn nhỏ dại.Chỉ sợ nó chưa quen được cuộc sống hào môn ở Tần gia.."

Tần Phong bất ngờ đẩy xe về phía bên cạnh Sở Dao.Nắm lấy tay cô, làm Sở Dao giật nảy người thiếu chút nữa là rút tay ra.Phải kiềm chế

run rẩy mới để yên anh nắm..

Cảm nhận sự run rẩy của cô.Tần Phong dịu dàng hỏi..

- " Quyết định là ở nơi em.Anh sẽ tôn trọng ý kiến của em.Anh biết với tình trạng của anh bây giờ rất khó cho em.Nếu bây giờ em hối hận anh sẽ không làm khó em.Dù sao ba năm qua anh cũng đã quen chỉ có một mình"

Lời nói anh khiến trái tim nhỏ bé của Sở Dao không biết vì sao lại đau lòng.Ánh mắt anh khiến cô nhìn thấu có gì đó cô đơn mà anh đang gánh chịu..

Sở Dao từ nhỏ đã là cô gái yếu lòng, hướng hồ với Tần Phong.Sở Dao chưa bao giờ kì thị hay ghét bỏ về khuyết điểm của anh.

Sở Kính Hùng cũng biết nhị thiếu gia Tần gia chịu yếu thế nói đến như vậy là điều không thể ngờ.Ông bước đến hỏi con gái mình đang thả hồn trôi theo gió..

- " Tiểu Dao à.Hay là con cứ về Tần gia ở một thời gian.Xem như trước khi cưới hai đứa cũng phải tìm hiểu nhau.Ba tin Tần Lão gia và Tần Phong sẽ không để con thiệt thòi.."

Từ lòng bàn tay lúc này cảm nhận hơi ấm từ tay của anh.Nhìn sâu vào đôi mắt sâu thẳm như biển hồ mênh mông của anh khiến suy nghĩ của Sở Dao bị mê hoặc..

Cô khẽ gật đầu với Sở Kính Hùng..

- " Dạ."

Sự gật đầu của cô khiến Tần Cát cười vui vẻ

Võ lấy vai Sở Kính Hùng..

- " Được rồi.Con bé cũng đã đồng ý.Cậu cứ yên tâm.Đừng lo lắng.."

Bàn tay nhỏ của Sở Dao vẫn bị Tần Phong nắm lấy.Cô phát giác anh nở nụ cười.Nụ cười của anh rất đẹp.

Sở Dao lên xe cùng Tần Phong.Chiếc xe rất nhanh đã lăn bánh.

Sở Kính Hùng có chút không đành như rằng Ông vừa bán đi con gái mình thì phải.Suy nghĩ đó khiến ông không khỏi đau lòng..

P/s vote nào.

Nam 9 nai quá hỷ??

Chương 7: Phân chia phòng

Ngồi vào trong xe, Sở Dao còn không hiểu nổi mọi chuyện sao lại trở nên như vậy.

Mấy tiếng trước cô còn ở căn phòng nhỏ của Sở Gia. Hồi hộp lo lắng về buổi gặp mặt hôm nay.

Thế mà ngay lúc này cô lên chiếc xe lạ lẫm này theo người ta về Tần Gia.

Còn nữa người đàn ông bên cạnh cô, hơn nửa tháng trước cách xa cô vạn dặm thế mà bây giờ lại là thành chồng chưa cưới của Cô.

Đúng là sự đời khó ngờ, mọi thứ diễn ra quá nhanh. Đến lúc này Sở Dao vẫn còn mụ mị chẳng thể hiểu nổi.

Từ lúc lên xe Tần Phong dựa thân người vào cửa xe, ánh mắt chăm chú nhìn cô. Tuyệt nhiên không nói một lời, tuy không động tay động chân gì đến Cô.

Nhưng ánh mắt của anh khiến Sở Dao bị bức thờ không nổi. Sở Dao chỉ còn biết cúi đầu, ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ.

Khi cổ cô mỏi như thật sự, lúc này Tần Phong mới chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

Sở Dao không kiềm chế được ngẩng đầu, cánh tay trắng nõn đưa lên xoa xoa lấy sau ót.

Không biết cô có bị ảo giác hay không lên đưa mắt nhìn Tần Phong. Thấy anh quay mặt ra ngoài cửa sổ, nơi khóe miệng nhếch lên bờ vai còn run nhẹ....

Cô cảm thấy dường như mình vừa bị anh trêu chọc thì phải.

Người đàn ông này cũng quá đáng thiệt mà.

Xe của Tần Phong không vào cửa chính của Tần Gia mà vào một cổng khác đi thẳng vào khuôn viên ngôi biệt thự của anh..

Lúc thấy hai người vệ sĩ đỡ Tần Phong xuống xe, cô tò mò chăm chú nhìn vào chân anh. Cô cảm giác Tần Phong không giống như bị liệt hoàn toàn. Lúc người tên A Kiên đỡ anh, cơ thể của anh không hề dựa dẫm vào họ toàn bộ. Nếu chân anh bị mất cảm giác có phải hai người vệ sĩ kia sẽ rất vất vả hơn không..

Hay là do cô quá nhạy cảm tự cho mình là đúng..

Lúc Sở Dao chấn chỉnh lại tinh thần cũng biết mình nhìn quá chăm chú.

Ý thức lại thì quá muộn vì Tần Phong lúc này đã ngồi yên vị trên xe lăn còn thoải mái quan sát cô. Rất nhẫn nại chờ đợi cô..

Hai má Sở Dao đỏ lên lấp bắp..

- " Xin lỗi..em..em không cố ý.."

Tần Phong dường như không quan tâm, đưa tay ngoắc ngoắc cô..

Sở Dao rụt rè bước lên bên cạnh anh. Bàn tay nhỏ bị anh nắm lấy, ngón cái mơn trớn trên làn da non nớt của Sở Dao khẽ nói..

- " Em lên phòng nghỉ trước. Anh có chút việc sẽ về phòng sau.."

Dĩ nhiên Sở Dao mừng như được ân xá, mà không nghe hiểu những gì anh vừa nói. Gật đầu như giả vờ..

- " Dạ.."

Tần Phong mỉm cười đưa tay cô lên miệng hôn nhẹ..

- " Ngoan"

Trái tim Sở Dao đập rộn ràng, quỳnh quáng rút tay về, vừa đi vừa trốn theo sau người giúp việc đang đợi sẵn..

Tần Phong xoay người nhìn theo bóng dáng của cô. Đôi mắt lạnh nhạt pha lẫn hơi ấm khó thấy..

€

Sở Dao theo được đưa vào một căn phòng vô cùng sang trọng và rộng lớn..

- " Sở tiểu thư mời vào "

- " Vâng. Thím gọi cháu là Tiểu Dao là được rồi ạ"

Dù ở Sở gia mọi người đều gọi cô bằng tên, bây giờ nghe hai tiếng tiểu thư Sở Dao thật sự không quen.

Thím Lan chỉ cười cho qua, đây là phu nhân tương lai bà nào dám xưng tên ngang bằng..

- " Cô vào nghỉ ngơi.Tôi xuống trước.Có cần gì cô cứ gọi.."

- " Vâng "

Cánh cửa phòng đóng lại.Sở Dao mới có tâm trí quan sát căn phòng sang trọng có phần nguy nga này.

Căn phòng tuy nói là phòng ngủ nhưng lại quá lớn.Phân chia thành phòng tiếp khách và cả phòng ngủ riêng biệt.Ở phòng khách thứ gì cũng có, tiện nghi vô cùng..

Chỉ là có gì đó không đúng lắm, Sở Dao thả nhẹ bước chân vào phòng ngủ..

Mùi hương nam tính lập tức tràn vào mũi cô, đưa mắt nhìn vào cách trang trí.

Sở Dao có ngu ngốc cũng biết phòng này đã có người ở.Mà người đó không ai khác chính là Tần Phong..

Không được..Không được.

Sao cô và anh lại ở chung phòng.Hai người họ chưa kết hôn mà..

Hay là Thím Lan hiểu lầm đưa cô vào đây!

Sở Dao trong lòng có chút bất an, đứng loay hoay trong phòng ngơ ngác suy nghĩ.

Nhớ lại câu nói của anh lúc vừa rồi.Cô tự lấy tay vỗ lấy đầu mình.

Sao cô lại ngốc nghếch không hiểu ngụ ý của anh chứ.

Hay là bây giờ cô đi tìm Tần Phong..Chỉ là anh đang có việc sợ làm ảnh hưởng chuyện của anh.

Sở Dao ôm lấy túi xách ra khỏi phòng ngủ, ngồi vào chiếc ghế kiểu bằng gỗ rất đẹp, đăm chiêu nhìn vào cánh cửa..

Sở Dao quyết không ngủ gục, cũng may Tần Phong trở về phòng rất sớm.

Cánh cửa phòng mở ra, lúc này Tần Phong tự mở cửa và duy chuyển xe lăn.

Sở Dao nhìn cánh cửa khép lại.Cô nhanh chóng đứng bật dậy, cứ thế ngơ ngác nhìn anh..

Tần Phong ngừng xe giữa phòng, hai tay đặt trên thành xe, quan sát cô từ trên xuống dưới.Trầm ổn hỏi..

- " Đợi anh sao?"

Nhớ đến mục đích của mình.Sở Dao nhanh chóng gạt đầu, hai tay bấu lấy nhau..

- " Em..Em có thể ở phòng khác không?"

Hỏi rồi lại lo lắng quan sát sắc mặt ôn nhu của Tần Phong..

Anh không có động thái gì, qua một giây Sở Dao thấy anh giơ tay ra gọi cô..

- " Qua đây "

Lượt vote quá ít.Vote tích cực nào

Chương 8: Ấm ức

Sở Dao chậm rì rì bước đến cứ tưởng như mấy lần trước anh sẽ nhẹ nhàng nắm tay cô.

Lần này anh vẫn nắm nhưng không nắm ở đó mà kéo mạnh.Sở Dao hốt hoảng bị anh kéo ngã ngồi trên đùi anh..

- " A.."

Cô quẳng bách muốn đứng dậy lại bị vòng tay kiên cố của Tần Phong giam lại.Hai cơ thể kề sát vào nhau..

Sở Dao chống tay lên ngực anh tìm cách ngồi dậy..

- " Ngồi im "

Anh ra lệnh, càng siết chặt vòng tay..

Anh cúi đầu cô ngẩng mặt, hơi thở hai người như hòa với nhau.

Sở Dao liếm liếm đôi môi khô khốc..

- " Anh..Anh để em ngồi dậy được không

..Em.."

- " Em đang nghĩ người như Tôi ôm người phụ nữ của mình vào lòng cũng trở nên khó khăn có phải không?"

Hai mắt Sở Dao mở lớn trăn trối nhìn anh. Giọng điệu khác xa một Tần Phong lúc tối.

Ánh mắt anh sắc bén lạnh lùng.

Đúng rồi! đây mới là người cô đã gặp ở buổi tiệc nửa tháng trước, lạnh nhạt xa cách..

Sở Dao sợ hãi lắc đầu..

- " Không..không phải..em không có ý đó.."

Bất ngờ Tần Phong mỉm cười, bàn tay vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô ..

Chỉ là anh ôn nhu mơn trớn tới lui nhỏ giọng..

- " Dao Dao.Em không được sợ anh.Biết không.Anh sẽ yêu thương em thật tốt.."

Thái độ anh lên xuống thất thường, Sở Dao ngây thơ bị anh hù dọa đến ngốc..

Không thấy cô trả lời, Tần Phong vuốt xuống chiếc cổ mảnh khảnh của cô.Anh hôn nhẹ lên cổ cô thì thầm..

- " Em có nghe anh nói gì không.Hừm..?"

Như có luồng điện xẹt qua.Sở Dao nước mắt lưng tròng muốn bật dậy lại không thể nhúc nhích..

Tỉnh táo né tránh đôi môi của anh, gật gật đầu..

- " Em..em biết...."

Một tay anh luồn vào mái tóc đen mượt của cô chế trụ ót cô lại không cho cô né tránh..

Tần Phong híp mắt kề sát vào khuôn mặt xinh đẹp của Sở Dao, hôn lên má phấn của cô.Trầm giọng dụ dỗ..

- " Vậy em nói xem.Em sẽ không rời khỏi anh.Em nói anh nghe nào Dao Dao.."

Làn môi hồng nhuận của Sở Dao run rẩy, bị anh mơn trớn tới lui cô quẳng bách chẳng biết làm sao.

Mỗi lần anh mở miệng là làn môi mỏng như có như không ma sát vào da thịt của cô..

Bàn tay nhỏ bầu lấy cổ áo anh nghẹn ngào chẳng dám gật đầu cũng không dám lắc đầu..

Tần Phong híp mắt, ngón tay cái của anh chà nhẹ vào môi của cô..

Anh trưng ra khuôn mặt đẹp đẽ, cạ mũi vào mũi cô thì thào..

- " Dao Dao.Em chỉ có thể bên cạnh anh.Nếu không em sẽ là tội đồ của Sở Thị và Sở Gia em biết không?"

Có ngốc cách mấy Sở Dao cũng hiểu được đây là lời uy hiếp..

Cô ngã đầu ra sau tránh sự đụng chạm của anh.Nghẹn ngào tố giác..

- " Anh....không phải anh nói dù em quyết định như thế nào anh cũng không làm khó em sao..?"

Tần Phong mỉm cười..

- " Đúng vậy.Nhưng anh không có nói sẽ không làm khó Sở Thị và cả Sở Gia bảo bối à..!"

Hơi thở Sở Dao nặng trĩch, muốn mắng chửi anh là đồ vô liêm sỉ, là kẻ hai mặt.

Nhưng một chữ cô cũng không dám thoát ra.

Ấm ức, nước mắt lưng tròng nhìn anh..

Tần Phong kéo cô lại hai tay ôm lấy mặt Sở Dao giọng điệu dỗ dành..

- " Ngốc.Khóc gì chứ.Chỉ cần em không rời xa anh.Muốn như thế nào anh cũng sẽ chịu.."

Nói xong anh không kiên dè mở nhẹ lên môi cô.Sở Dao hốt hoảng muốn lấy tay che miệng lại.Chỉ là chậm một bước, đôi môi cô đã bị Tần Phong ngậm lấy..

- " Hức..Ừm..Không.."

Sở Dao run rẩy quay trái quay phải nhưng không thể nào trốn tránh anh được..

Cánh tay đưa sang ôm chặt cô vào lòng.Bàn tay còn lại ôm lấy mặt cô, không cho cô nhúc nhích.

Cứ thế mạnh mẽ xâm chiếm càng sâu, đầu lưỡi anh tìm tòi, nhưng mà cô lại gắt gao cắn chặt răng, không cho anh có cơ hội thâm nhập, Tần Phong trừng phạt bằng cách cắn nhẹ vào môi cô.

- " Hức.."

Sở Dao chịu không nổi đau, nức nở há miệng ra, Tần Phong cười khế nắm lấy cơ hội thừa dịp cô mở miệng mà vào, anh quấy trong khoang miệng mềm mại ẩm ướt của cô, liền bắt được cái lưỡi thơm tho của cô. Mút vào từng chút một.. vì đầu lưỡi Tần Phong xâm nhập, đầu óc Sở Dao đã trở nên trống rỗng.

Hai tay vùng vẫy dần mất sức buông lỏng đặt bên eo anh..

Lần đầu tiên biết nụ hôn là gì. Cô không ngờ đầu lưỡi đối phương có thể đưa vào trong miệng của mình, một loại cảm giác không thể nói rõ xen lẫn vào nhau, làm cho hai mắt cô vốn đang mở thật to chậm rãi nhắm lại. Buông xuôi tất cả, hơi thở hỗn loạn ngẩng khuôn mặt như muốn rỉ máu mặt anh ra sức ức hiếp..

Khi thấy Sở Dao dường như hít thở khó khăn. Anh mới vừa lòng buông môi cô ra, đầu lưỡi thân mật liếm lấy khoe môi ẩm ướt, sưng mọng của cô trên đầu.

Nhìn đôi mắt to tròn xinh đẹp phủ đầy sương mù. Anh mỉm cười..

- " Anh đóng dấu rồi. Em phải an phận biết không..?"

Sở Dao chớp chớp hàng mi dài rợp như cánh bướm, vùi mặt vào ngực anh thở hổn hển.

Chẳng còn sức để mà phản bác lại nữa. Cô biết mình cũng không phải là đối thủ của anh. Và tự thôi miên chính mình rằng..

" Đây là một người đàn ông đáng thương "

" Đây là một người đàn ông đáng thương "

" Không phải là một tên ác ma "

" Không phải là một tên ác ma "

Lão luyện như ba của cô còn bị Tần Phong dắt mũi nữa là. Bây giờ cảm giác xấu hổ bao trùm, Sở Dao quyết làm con rùa rụt cổ trốn trong ngực anh một chữ cũng không nói..

Nhớ vote

Chương 9: Buổi tối đầu tiên

Qua một lúc sau, Tần Phong vỗ vỗ lấy đầu cô khẽ nói.

- " Ăn khuya không anh bảo Thím Lan nấu cho em "

Buồn phiền ảm ức lại vì câu hỏi quan tâm này mà bay đi nửa phần.Nhưng nỗi sợ hãi vì thái độ bất biến của Tần Phong vẫn còn trong Sở Dao.

Cô thật không nắm bắt được con người này.

Cô không biết vì sao mình lại sợ anh như vậy. Có lẽ trong cuộc sống hai mươi mấy năm qua, cô chưa từng gặp qua loại người trong ngoài bất nhất như Tần Phong.

Hôn nhân này quá nhanh chóng cô còn chưa tiêu hóa nổi.Rồi trong một đêm buổi gặp mặt trở thành buổi đính hôn.Lại yên vị ngồi ở đây bị anh ức hiếp..

Chỉ mới có mấy ngày trôi qua mà mọi thứ đều bị đảo lộn lên tất cả.Hỏi sao Sở Dao không chấn động tinh thần cho được.

Lại tự khinh bỉ bản thân mình quá nhẹ dạ cả tin.Kết cuộc này là do cô tự chọn lấy mà thôi..

Sở Dao từ trong lòng anh chui ra, nhanh chóng lắc đầu.Lại nghĩ gì đó chân mày nhíu nhíu lại.Ánh mắt rà soát Tần Phong từ trên xuống dưới ngại ngùng hỏi..

- " Anh tắm rồi à?"

Tần Phong bây giờ mới phát hiện cô gái này rất hay không chú tâm. Anh cười nhẹ gật đầu..

- " Ừ."

Sở Dao cũng không nghiên cứu gì nhiều chỉ thấy anh đúng như mấy nam người mẫu ở trên tivi. Mặc đồ ngủ bình thường cũng rất ra dáng..

Cô đẩy đẩy ngực anh nhỏ giọng..

- " Em..em cũng muốn tắm "

Tần Phong hiểu ý thả lỏng vòng tay, vỗ nhẹ đầu cô cũng không làm khó..

- " Đi đi.."

Sở Dao liền thoát khỏi tay anh chạy trốn vào phòng tắm..

Nhìn cánh cửa đóng sầm lại, Tần Phong nở nụ cười quái dị..

Khi Tần Phong đã yên vị ngồi ở trên giường, thời gian trôi qua nửa tiếng cũng chưa thấy Sở Dao bước ra.

Tần Phong quay người đặt cuốn tạp trí lên tủ. Lại nhìn xuống chân mình, mày đen nhú lại..

Khi ngẩng mặt lên anh cất tiếng gọi vọng vào phòng tắm..

- " Dao Dao.."

- (.....)

- " Sao nào hay em muốn anh vào đó "

Anh rất nhẫn nại chờ đợi người bên trong..

Quả nhiên " cách " cánh cửa mở ra Sở Dao nửa người bên trong chỉ đưa khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối chẳng biết làm sao.

Nhỏ giọng nhìn Tần Phong..

- " Em..em không có đồ mặc "

Tần Phong dù có nghiêm túc đến đâu cũng phải buồn cười.

Anh hấn giọng hỏi..

- " Thế em đang mặc cái gì..?"

Sở Dao cúi đầu nhìn chiếc áo tắm to xụ đang bao bọc cả thể nhỏ nhắn của mình..

- " Là áo...áo tắm. "

Trời ơi! Còn gì xấu hổ hơn nữa.Lúc vào trong phòng tắm cô cứ bị chuyện thân mật của Tần phong làm cho ngớ ngẩn..

Cũng quên đi là phòng tắm nhà ai và chuyện không có quần áo.

Cứ thế ném chiếc váy lên thành bồn, dĩ nhiên không tránh khỏi bị dính nước.

Cũng may là bộ đồ lót cô vẫn còn mặc trên người..

Nếu không giờ này cô thật sự chỉ muốn ngủ trong phòng tắm..

- " Ra đây.."

Tần Phong nhin cười lại tiếp tục gọi cô.Cô nhóc này chẳng những đơn thuần mà cô còn hay thả hồn theo gió bay.Bị người khác lừa đi lúc nào không hay.

Lúc cô vừa bước vào phòng tắm anh đã biết trước kết quả rồi.Không ngờ kết quả còn thú vị hơn anh tưởng tượng..

Sở Dao lắc lắc đầu phụng phịu..

- " Rất..Rất khó coi "

Làm như không quan tâm cô mặc gì Tần Phong day day trán như rất mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi nói..

- " Cái gì cần che.Em cũng đã che.Khó coi chỗ nào chứ."

Sở Dao nhìn xuống lại nghĩ anh nói cũng đúng.

Thấy anh có vẻ mệt mỏi, Sở Dao cắn răng lếch thân mình về phía anh.Đứng cách Tần Phong tầm ba bước chân..

Tần Phong híp mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp không biết do mới tắm rửa hay vì ngại ngừng mà đỏ bừng.Trên làn da trắng mịn vô cùng sạch sẽ non nớt không chút phấn son càng tôn lên đường nét thanh tú của cô...

Nhìn xuống vóc dáng mảnh mai được bao bọc bởi áo ngủ của

anh. Áo ngủ dài ngang gối, khoe ra đôi chân thon dài trắng nõn nà..

Nhìn theo ánh mắt của anh, Sở Dao ngại ngùng cụp các ngón chân đáng yêu xuống thảm, hai bàn chân còn không tự nhiên chà sát vào nhau..

Tần Phong thu lại tầm mắt, vồ vồ lấy chỗ bên cạnh..

- " Ngủ thôi.. "

Ngủ? Ngủ Sao.. Ý anh là hai người ngủ chung giường à?

Sở Dao há hốc miệng muốn từ chối lại nhớ những gì anh cảnh cáo lúc vừa rồi..

Cô âm thầm nuốt nước bọt muốn cùng anh thương lượng..

- "À.. Em.. em có thể ngủ sofa được không..?"

Thấy Tần phong nhưn mày vẻ không hài lòng. Sở Dao quỳnh quáng nói nhanh..

- " Anh.. anh đừng hiểu lầm. Em.. em chỉ là cần thời gian thích nghi mà thôi.. "

Anh đưa tay xoa xoa lấy vai mình, vu vơ nói..

- " Tùy em... "

Sở Dao thở phào mừng thầm lại nghe anh nói thêm..

- " Về Sở Gia tìm sofa mà ngủ "

Đồng nghĩa với việc nếu ở đây không có chuyện ngủ Sofa.

Người đàn ông quá đáng này..

Nếu cô dám quay về Sở Gia dĩ nhiên kết quả như thế nào cô cũng có thể hiểu..

Nói rồi Tần Phong kéo gối nằm xuống, anh nằm nghiêng người, mặt gối lên tay, chừa một khoảng trống bên cạnh..Chăm chú nhìn Sở Dao vẫn đứng như tượng cạnh giường..

Chỉ sau vài giây đấu tranh dữ dội với bản thân.

Sở Dao cắn chặt răng bò lên giường, tạo khoảng cách với Tần Phong.Nằm sát mét giường chẳng dám nhúc nhích thân người.

Chỉ là ai đó không để cô được toại nguyện..

- " A.."

Cánh tay chắc khỏe đưa ra ôm lấy eo cô kéo về.Sở Dao hốt hoảng bị anh ôm lấy.Cô đưa lưng về phía anh.Hai tay gắt gao đặt lên tay anh run rẩy..

Cảm nhận nơi cổ bị làn môi anh hôn lấy.Sở Dao rụt cổ lại..

- " Đừng..Đừng mà...."

Sở Dao sợ hãi trở người hai tay ngăn cản chống trước ngực anh..

Lúc này mái tóc Tần Phong rũ xuống nhìn càng lãng tử đẹp đến mê hồn..

Tần Phong cũng không quản việc Sở Dao sợ đến mặt trắng bệch, trực tiếp kéo cô vào lòng mình, vén tấm chăn mỏng lên làm cho thân thể hai người càng gắt gao dán chặt vào nhau..

- " Em lái nhái cái gì.Anh có ăn em chưa?"

Sở Dao mặt từ trắng chuyển sang đỏ, thấy cô im bặt Tần Phong nhếch môi cắn nhẹ lên chóp mũi cô, tà tứ lại nói..

- " Khi nào em thấy anh đi được lúc đó anh sẽ ăn em.Khi đó em lo lắng cũng không quá muộn.Còn bây giờ thì ngủ.."

Thật ra Sở Dao không quá ngốc chỉ là với một người ý tứ thâm sâu như Tần Phong.

Sở Dao luôn luôn không thể sánh bằng.

Như lúc này một câu hai nghĩa của anh, cô lại hiểu rằng và thương cảm Anh đang tự ti với bản thân không trọn vẹn như bao người đàn ông khác..

Có phải sự phản kháng quá mức của cô làm Tần Phong tổn thương hay không..

Sở Dao bị anh ôm vào lòng, chỉ còn một khuôn mặt nhỏ nhắn miễn cưỡng lộ ra bên ngoài. Rúc vào trong lồng ngực rộng lớn của ai kia. Nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, tựa như bị cuốn hút, trong nháy mắt tim cô cũng đập nhanh không kém, có chút hoảng sợ lại có chút loạn nhịp.Tần Phong cúi đầu nhìn người trong lòng đã chịu yên ổn, đem khuôn mặt tuấn tú vùi vào gáy cô, chiếm hữu mà ôm cô. Một tay để sau gáy cho cô gối đầu lên, tay kia để ở bên hông cô. Ngoại trừ như vậy, không còn động tác nào khác.

Không biết có phải vì hôm nay bị hoảng sợ quá nhiều, lại nằm trong lòng ngực xa lạ mơ mơ màng màng mà ngủ. Sở Dao nhỏ nhắn an phận, nhu thuận ngủ ở trong lòng người đàn ông, rất phù hợp, tựa như trước đây mất đi một hình ghép, rốt cục tìm được rồi ghép lại vào vị trí vốn có của nó..

Ánh trăng khuya dần bị mây đen che phủ.

Tần Phong cúi đầu hôn lên má phấn non nớt, qua chóp mũi tiếp đến đôi môi ửng hồng đang hé mở..Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua rồi mút lấy đôi môi non mềm đến thỏa thích..

Gương mặt người đàn ông luôn bình tĩnh như nước, ba năm qua thói quen mang lớp mặt nạ nguy trang trước mặt mọi người nay đã tháo xuống. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán của Sở Dao.Thì thào..

- " Ngốc "

Vote tích cực đi nào..Xem chùa ko là thế nào???

Chương 10: Nụ hôn tức giận

Lúc Sở Dao tỉnh dậy đã không còn thấy Tần Phong ở bên cạnh. Cái cảm giác mơ mơ màng màng cứ nghĩ là còn ở Sở Gia. Đến khi cô mở mắt tỉnh cả ngủ khi thấy không gian hoàn toàn lạ lẫm..

Sở Dao giật mình ngồi bật dậy nhìn đảo đạc cả căn phòng.

Đúng là không phải phòng của cô.

Phòng của cô đâu to mà đẹp như thế này..

Lại quan sát khắp phòng, thắc mắc Tần Phong rời giường từ lúc nào.

Sao anh không gọi cô dậy để giúp anh rời giường. Sở Dao phát hiện tuy Tần Phong thâm sâu khó lường, nhưng vốn rất cao ngạo, lòng tự tôn lại rất cao. Bề ngoài anh có vẻ dường như không quan tâm đến đôi chân của mình. Nhưng thật ra cô thấy được anh luôn trốn tránh không cho cô thấy được sự bất lực của anh..

Giống như ngày hôm qua anh ở một phòng khác tắm rửa sạch sẽ rồi mới trở về.

Sáng hôm nay anh rời đi mà không cần sự giúp đỡ của cô.

Ngoài phải ngồi bắt buột ngồi xe lăn trước mặt mọi người. Tần Phong không bao giờ cho ai thấy mặt yếu đuối ở Anh..

Bất giác Sở Dao có chút buồn bực, cô vốn không ngại vất vả mà. Cô cũng không chê anh phiền phức vậy thì anh còn ngại gì chứ..

Mới sáng do suy nghĩ của mình khiến Sở Dao có chút phiền lòng..

" Cốc..Cốc..."

Nghe tiếng gõ cửa Sở Dao chưa hiểu chuyện gì đã thấy Thím Lan mở cửa đi vào cùng hai cô gái váy áo chỉnh tề hình như là nhân viên của cửa hàng nào đấy..

Trên tay cả ba người vô số là túi giấy lớn nhỏ..

- " Sở tiểu thư đây là quần áo và đồ dùng của Cô.Thiếu gia nói cô dùng tạm trước.À.Thiếu gia đang đợi cô ở bờ hồ"

Miệng Sở Dao há hốc, dùng tạm mà nhiều thế này à..

Cô ngây ngốc gật gật đầu nhìn bọn họ đi rồi, đi đến cầm các túi lên xem, nào là quần áo, còn có cả đồ lót và mỹ phẩm.

Rất nhiều nha..Sở Dao bị những món đồ xa xỉ đẹp đẽ này làm cho choáng váng.Nhất là nhìn các tem còn giá trên đó..

Thật là cô chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ khoác lên người những món hàng đắt đỏ thế này.

Lựa qua chọn lại, qua một lúc Sở Dao mới chọn cho mình chiếc váy màu hồng nhẹ nhàng đơn giản nhất để mặc...Nghĩ đến bờ hồ buổi tối đêm hôm ấy cô còn phải rình rập để ngắm anh từ xa..

Chỉ một chút nữa cô lại đường đường chính chính xuất hiện ở nơi đó..

Thật là sự đời khó đoán mà.

Tần Phong thong thả ngồi trong khu vườn rợp cây xanh. Không khí trong lành, ánh mặt trời đan qua kẽ lá tạo cảm giác ấm áp như có vàng sáng bao phủ lấy lưng anh..

Sở Dao chớp chớp mắt nhìn đến ngẩng ngơ, hít thở sâu thả nhẹ bước chân trên cỏ..

Dù rất nhỏ nhưng Tần Phong vẫn phát hiện, nhẹ nhàng quay đầu lại..

Vừa nhìn thấy cô anh liền nở nụ cười ấm áp. Sở Dao tự nói với lòng không được bị anh mê hoặc..

Phía sau nụ cười đẹp đẽ ấy là cả một bụng dạ xấu xa. Cô đã được giáo huấn rồi nên phải khắc cốt ghi tâm..

- " Lại đây "

Tần Phong mở miệng gọi cô.

A Kiên kéo ghế mời Sở Dao, dĩ nhiên anh ta đúng là một vệ sĩ biết làm vui lòng cậu chủ mình.

Chiếc ghế của cô và vị trí ngồi của Tần Phong sát kề bên nhau..

Sở Dao cũng không mặc cả làm gì, ngoan ngoãn ngồi cạnh anh.

Tần Phong tay lướt bàn phím laptop, ngừng lại quay mặt tự nhiên hỏi cô..

- " Em thích mẫu nào?"

Lúc này Sở Dao mới ý thức được anh đang xem cái gì. Cô nhìn vào

màn hình máy tính thấy anh đang lướt xem các kiểu quần áo nữ..

Sở Dao lắc đầu thành thật nói..

- " Anh mua cho em nhiều rồi.Với lại ở nhà em còn rất nhiều đồ.Đem đến mặc là được.."

Tần Phong nhíu mày, không đối thoại đến cô nữa, xoay laptop đưa cho người vệ sĩ đứng bên cạnh..

- " Bảo họ mẫu mới về đều đưa đến, tất cả các màu.Size S.Còn những thứ khác Tôi sẽ đặt sau..."

- " Vâng.Thiếu gia "

A Kiên nhanh chóng ôm lấy chiếc máy tính rời đi..

Sở Dao ghen hợm, mím môi nhìn anh..

Tần Phong chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt không tốt của cô, nhàn nhạt nói..

- " Từ bây giờ bên cạnh anh.Những gì đã cũ em nên ném đi..."

Một ý hai nghĩa nhưng Sở Dao làm sao hiểu nổi ý anh.

Sở Dao chỉ vì câu nói của anh có chút tổn thương..

Cô nghĩ anh biết cô là con riêng, những thứ cô sử dụng luôn cũ kĩ và không đặc tiền nếu đem về đây sẽ làm xấu đi vẻ sang trọng của nơi đây..

Sở Dao nghĩ cũng lạ ở Sở Gia bao nhiêu năm bị mẹ cả và Sở Hân

thường xuyên nặng lời nhiều lần thành thói quen đến mức cô không quan tâm.

Nhưng bây giờ cô lại rất quan tâm lời nói của Tần Phong đối với cô.

Thấy cô gái bên cạnh im lặng cúi đầu.Tần Phong nâng cằm cô lên..

- " Thế nào.Không muốn "

Quá khú của cô anh vô cùng quan tâm.Vì quan tâm mới trở nên phiền lòng mà bắt ép cô.

Nhưng não của cô gái này không biết suy nghĩ được những gì anh nói hay không.

Tần Phong buồn bực ôm mặt cô lại gần cắn nhẹ lên môi Sở Dao..

- " Ui..đau.."

Sở Dao ủy khuất che môi nhìn anh..

Tần Phong kề môi cạ vào tay cô, đôi mắt sâu thẳm híp lại đầy nguy hiểm và quyến rũ.Ma mị cảnh cáo..

- " Dao Dao.Quá khú em ra sao.Anh sẽ bỏ qua.Nhưng hiện tại và tương lai em phải biết em là người phụ nữ của Anh.Cái gì lưu luyến trong não em.Em nên tẩy xóa từ ngay bây giờ.Hiểu không..?"

Lưu cái gì? Xóa cái gì?

Sở Dao căng thẳng cố gắng tiếp thu lời anh.Nhưng dù cố vận động tất cả các dây thần kinh đến mức nào.Cô vẫn không hiểu nổi Tần Phong nói gì và tức giận vì cái gì..

Sở Dao kéo lấy tay anh sợ hãi lí rí trong miệng..

- " Được..được..Em sẽ bỏ hết không lấy thứ gì cả..Nhưng em..em muốn lấy hình của mẹ em.."

Một chút khó chịu vì nghĩ đến quá khứ của cô trong anh dường như tắt ngấm..

Ánh mắt sợ hãi lẫn lời nói đáng thương của cô làm Tần Phong cảm thấy bất lực còn có không đành lòng.Tần Phong kéo cô vào lòng anh đặt khuôn mặt tuấn tú lên vai cô buồn cười xoa đầu cô thờ dài..

- " Đồ ngốc.Ảnh của mẹ anh sẽ cho người đến lấy..."

Được rồi, cô gái ngốc này không phải bọn người tâm cơ ngoài kia.Anh không cần làm cô sợ hãi quá mức..

Cứ từng chút mà bắt cô làm tù binh của mình là được..

Sở Dao ngẩng mặt thờ phào.Cũng may ảnh của mẹ cô đem về đây không bị anh cấm cản.

Sở Dao nhíu nhíu mài kéo tay anh, nhẹ giọng thương lượng..

- " Sách vở tuy đã cũ nhưng em còn phải ôn thi...ừm.."

Lời kế tiếp bị Tần Phong nuốt vào miệng..

Anh chỉ sợ cô nói tiếp anh sẽ bóp chết đồ ngốc này thôi..

Trong mắt cô anh là loại người gì thế này.

Chẳng lẽ anh lại đi ganh tỵ với người đã khuất còn có những thứ vô tri vô giác kia..

Sở Dao lúc đầu còn cố đẩy anh ra vì đây là sân vườn có người ra vào.Nhưng làm cách nào cũng không thoát ra được.Còn bị anh vừa hôn vừa cắn đến thở không ra hơi..

Sở Dao thật lòng vừa ấm ức vừa xấu hổ.Đến tận cùng vẫn không biết mình sai chỗ nào..

Có đều hôm nay trời rất đẹp.Ánh nắng cũng ấm áp và vàng rực hơn ngày thường..

Đừng quên Ko vote nhé.

Chương 11: Tin tức buổi sớm

Nụ hôn mạnh mẽ lại trở nên dịu dàng quấn quýt lấy nhau, say mê đắm chìm qua một lúc anh mới quyến luyến buông môi cô ra. Mồ nhẹ từng cái lên môi cô ân cần quan tâm..

- " Ăn sáng nha.."

Sở Dao xấu hổ có chút giận dỗi úp mặt xuống ngực anh, chẳng thèm ừ hử cũng không muốn ngẩng đầu lên.

Biết cô đang xấu hổ còn có giận mà không dám nói, Tần Phong vùi mặt vào tóc cô bật cười hôn lên đỉnh đầu của cô xoa dịu..

A Nguyễn từ xa bước đến thấy cảnh này, nháy mắt có chút vui vẻ, nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh như nước.

- " Thiếu gia. Lão gia nói tối nay mời Thiếu gia và Sở Tiểu thư qua nhà chính dùng cơm.

Còn đây là các tạp chí hàng đầu mới ra sáng nay."

Anh ta cẩn trọng đặt lên bàn, liếc mắt nhìn qua các cuốn tạp chí. Ảnh bìa dĩ nhiên là tin tức mới nhất " Nhị Thiếu Gia Của Tập đoàn Tần Thị đính hôn cùng Nhị tiểu Thư của Tập Đoàn Sở Thị.."

Phất tay ý bảo A Nguyễn rời đi, Tần Phong xoa xoa lấy gáy tai bé xíu của Sở Dao trêu đùa, băng quơ hỏi..

- " Em ít chụp hình lắm à..?"

Hàng mi dài Sở Dao chớp chớp, thắc mắc sao anh lại hỏi chuyện này..

Cô ngẩng mặt nhìn anh, rồi nhìn theo ánh mắt của anh. Mới phát hiện trên bàn rất nhiều tạp chí đăng hình anh và cô với tiêu đề bọn họ đã đính hôn..

Sở Dao há hốc miệng, cầm lên xem mày đen thanh tú nhú lại, miệng nhỏ lấm bầm..

- " Sao lại lấy hình thẻ của em mà đăng. Xấu chết đi được.."

Hình của anh thì vừa phong độ còn bảnh bao biết bao nhiêu, đến phiên cô bọn nhà báo lại không có tâm ghép ảnh thẻ cô chụp lúc vào đại học..

Thật là....

Thấy cô phụng phịu Tần Phong buồn cười đặt cầm lên vai cô thân thiết an ủi..

- " Cũng chỉ là tin tức đính hôn. Khi nào kết hôn chúng ta sẽ chụp một bộ ảnh đẹp hơn."

Trái tim Sở Dao lộp bộp một cái, quay mặt muốn nhìn anh. Ánh mắt hai người giao nhau, như chỉ có đôi phương là tất cả.

Đôi môi đỏ hé mở, Sở Dao suy nghĩ một chút dè dặt lại nói..

- " Phong. Em không phải là Sở Hân. Mà còn là con riêng của ba em. Anh..anh vẫn muốn kết hôn với em sao.."

Đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt làn da trong suốt dưới nắng ấm..

- " Em là ai, là con riêng hay như thế nào không quan trọng.Người anh muốn chỉ có em.."

Hai má Sở Dao ửng hồng xinh đẹp vô cùng, cô nhút nhát nhỏ giọng..

- " Nhưng nếu ngày đó người đến nhà hàng là Sở Hân chị gái em thì sao.."

Thì anh có cho đó là buổi đính hôn và muốn đưa Sở Hân về Tần Gia như đã làm với cô hay không?

Tần Phong mở nhẹ lên môi cô cười cười..

- " Sẽ không có chuyện đó xảy ra.."

- " Tại sao..?"

Sở Dao khó hiểu níu tay anh muốn biết lí do..

Tần Phong béo lấy má cô..

- " Sau này em sẽ biết.Bây giờ thì ăn sáng thôi.Anh không thích ôm một người gầy.."

Ánh mắt Sở Dao một giây cũng không rời khỏi khuôn mặt tuấn dật của anh.Muốn nhìn thấu anh đang suy nghĩ gì nhưng cô không tìm tòi được bất cứ thứ gì từ anh..

Lúc thì anh ngọt ngào chăm sóc, lúc thì sâu cay khó lường..

Tần Phong tận cùng anh là con người như thế nào..??

Những cuốn tạp chí đều văng tung tóe dưới bàn.Ngô Đàm Tuyết ngồi bệt xuống thảm, sắc mặt vô cùng tệ..

Ngón tay sờ nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông in trên hình, miệng cô ta run rẩy lẩm bẫm..

- " Đây không phải là sự thật.Phong..Em không tin...Đây vốn không phải sự thật...A..."

Ngô Đàm Tuyết tức giận nhào nát cuốn tạp chí, tiếng hét của cô ta làm kinh động cả người giúp việc chạy lên..

- " Tiểu thư cô không sao chứ..?"

- " Cút...cút cho tôi..."

Ngô Đàm Tuyết đứng dậy đẩy người giúp việc ra ngoài đóng sầm cánh cửa phòng..

Ring...rinh..rinh..

Lúc này bất ngờ tiếng điện thoại vang lên.Ngô Đàm Tuyết nhìn tên hiện lên trên màn hình.Cô ta lau nhẹ khóe mắt, chỉnh đốn lại tâm trạng, mới dám cầm máy lên bấm nút nghe..

- " Sinh.Em nghe.."

Tần Sinh cũng không phát hiện chuyện gì không đúng..

- " Em sửa soạn một chút, tối nay đến Tần Gia dùng bữa cơm gia

đình.."

Chân mày cô ta nhíu lại, cười gượng hỏi..

- " Có chuyện gì quan trọng hả anh..?"

Nghe cô hỏi đến Tần Sinh trong điện thoại cười kháy..

- " Em còn chưa đọc tạp chí à.Nghe đâu ra mắt thành viên mới.Tần Phong cũng quá hưởng thụ rồi đấy.Mấy năm nay không thềm quản việc kinh doanh.Bây giờ còn đòi có giai nhân bên cạnh hầu hạ..."

Sắc mặt Ngô Đàm Tuyết trắng bệch gượng gượng nói..

- " Em có đọc nhưng cứ ngỡ là tin vịt.Nếu như vậy thì chúng ta phải mừng cho anh ấy.."

Tần Sinh lạnh giọng.

- " Em không tiếc nuôi à..?"

Làn môi bị cô ta cắn đến đau nhói, ngẩng mặt lên trời mắt nhắm lại, giọng nói tỏ ra hờn giận..

- " Anh nói nhăng nói cuội gì đấy.Anh còn chưa rõ tình cảm em dành cho anh sao?"

Tần Sinh nhếch môi không bàn cãi..

- " Em biết vậy thì tốt.Anh nói em với tình trạng của nó bây giờ.Em nghĩ có cô gái nào thật lòng với nó.Không vì tiền thì vì cái gì.Mà anh cũng không quan tâm.Đó là chuyện của nó.Thôi được rồi anh vào họp đây.Em chuẩn bị đi.À tối anh bận không đến đón em được.Em tự

đến nha.."

Nói rồi không đợi đối phương ừ hử Tần Sinh đã tắt máy..

Nghe tiếng tút từ máy, Ngô Đàm Tuyết buồn bực ném điện thoại lên nệm. Bần thần ngồi xuống giường, cả thân thể cũng như không còn sức cứ thế vùi mặt xuống nệm, hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi, cả một bầu trời quá khứ như ùa về, dần vật lấy linh hồn và cả thể xác của chính mình...

P/s giờ này ra còn ai đọc ko ta. Bận việc giờ mới rảnh mà ra tạm 1 chap.. G9 cả nhà nhé.. nhớ vote hen..

Chương 12: Quá Khứ

Có những lúc muốn trốn tránh quá khứ.Nhưng làm thế nào, cố gắng ra sao cũng bất lực..

Từ năm mười tuổi Ngô Đàm Tuyết đã quen biết Tần Phong.Do hai nhà là đối tác làm ăn và cùng là đồng hương nên rất thân thiết.

Từ nhỏ Ngô Đàm Tuyết đã thường xuyên được ba của cô đưa sang Tần Gia.Lần đầu tiên gặp Tần Phong là khi anh vừa đi học trở về.Trên người anh là bộ đồ bóng rổ khỏe khoắn..

Dáng vấp anh cao ráo khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng thu hút cô ta ngay giây phút đầu tiên.

Hai nhà càng thân thiết thường xuyên đi picnic cùng nhau.Ngô Đàm Tuyết luôn bám riết lấy anh, tuy anh ít nói nhưng cũng không đến mức xa cách có vẻ một phần Tần Phong không có em gái, nên anh cũng rất sẵn lòng để cô bên cạnh anh.Nhưng tính tình Tần Phong thưở bé đã rất trầm lặng kính đáo.Tuy anh không thích thể hiện gì nhiều nhưng với Ngô Đàm Tuyết như vậy là quá đủ.Chỉ cần anh không đẩy cô ta ra xa thì cô ta đã mãn nguyện và xem điều đó là hạnh phúc..

Ngày đó Tần Sinh đã rất thích bám lấy cô ta, nhưng mọi tâm tư Ngô Đàm Tuyết đều đặt trên người Tần Phong..

Càng lớn lên Tần Phong ngày càng tuấn dật thu hút.Cộng với việc anh luôn là sinh viên dẫn đầu top học sinh giỏi trong trường thu hút biết bao cô gái..

Lúc đó Ngô Đàm Tuyết vô cùng lo lắng, sợ anh sẽ bị người khác cướp mất đi..

Cô càng đeo bám anh chặt hơn thường có nhiều cử chỉ thân mật khiến cho hai gia đình nghĩ rằng bọn họ là một cặp..

Tần Phong vẫn để cô cố ý làm càn, anh không một tiếng giải thích. Có lẽ vì quá nhiều nữ sinh theo đuổi anh đem cô ta ra làm vật cản hoặc anh cũng thật sự thích cô ta nên cố tình để cô càn quấy..

Chỉ biết là giai đoạn đó Ngô Đàm Tuyết dù sống trong mộng tưởng hay là thế nào đi nữa cô ta vẫn vô cùng hạnh phúc..

Tần Phong lại chưa bao giờ giải thích khiến hai nhà còn nghĩ sẽ tìm ra một ngày cho hai đứa trẻ đính hôn..

Khi tương lai tốt đẹp đến mức cô luôn mơ mộng về một đám cưới xa hoa hạnh phúc trước mắt...

Thì trong một đêm bị kịch lại ập đến, nghe tin dữ rằng Tần Phong bị tai nạn..

Cả bầu trời như sụp đổ, Tần Phong bị thương rất nặng phải nằm trong phòng cách ly..

Gần một tháng sau, Tần Cát đưa anh sang Mỹ chữa trị..Ba tháng sau Tần Cát trở về với nét u sầu không thể nào che giấu.Ông trở về vì Tần Phong muốn ở một mình cùng với ba người vệ sĩ thân cận của mình tại Mỹ một thời gian.Nhất quyết không muốn bất cứ người thân nào bên cạnh..

Tần Cát đành ngậm ngùi trở về nước trong lòng rối như tơ vò..

Trong vòng một năm Ngô Đàm Tuyết bao lần năn nỉ cầu xin ba của mình muốn sang Mỹ thăm Tần Phong. Nhưng ngặt nỗi chẳng ai biết một chút tung tích gì của anh. Cũng trong thời gian đấy, Tần Sinh đã ở bên cạnh an ủi chăm sóc lo lắng cho cô ta hết mình..

Chuyện gì đến rồi cũng đến khi cô vật vã uống rượu vì nhớ Tần Phong. Đã nhìn nhầm Tần Sinh là anh, hai người xảy ra quan hệ. Có lần một sẽ có lần hai. Mọi thứ không thể dừng lại được nữa..

Hơn một năm bên đó dù cố gắng cách mấy bác sĩ cũng không thể cứu chữa được đôi chân của Tần Phong.

Đau lòng nhất khi Tần Phong trở về đã không còn như trước anh tự giam chính mình. Không mảy may quan tâm đến ai.

Kể cả cô ta.

Vệ sĩ của anh không cho cô được gặp anh. Mà cả ba mẹ và gia đình anh muốn được thấy mặt anh cũng vô cùng khó khăn..

Ngô Đàm Tuyết tự nhận mình cũng yếu lòng, cô ta cần tương lai và hạnh phúc. Thời gian lúc ấy Tần Sinh lại trở nên người hùng của Tần gia và cả cô ta..

Dù cô ta rất yêu Tần Phong nhưng Ngô Đàm Tuyết thật lòng không biết phải làm sao để yêu một người tật nguyền như anh.

Cô ta không thể nào đánh đổi cả thanh xuân của chính mình để mà trở thành cây nạn cho anh cả đời được..

Tình yêu đấy cô ta đành chôn vùi, và bắt đầu một cuộc sống mới không còn có cái tên Tần Phong..

Thế mà nhiều đêm thức giấc cô vẫn gọi lấy tên anh..

Còn bây giờ nghe tin anh đính hôn, tim cô ta đau đến thở không nổi..

Ngô Đàm Tuyết ích kỉ mà nghĩ rằng cả đời này Tần Phong sẽ không mở lòng với một ai. Anh cứ thế mà sống qua ngày..

Không ngờ cô ta đã sai lầm, tin tức anh kết hôn là tin sốc nhất mà cô ta từng nghe. Còn mong đó là một tin vịt nực cười nhất..

Nhưng không, đó lại là sự thật. Một sự thật chua chát..

Đối với Sở Dao mà nói chỉ khi đối diện với Tần phong mới khiến cô căng thẳng nhất.

Còn với bữa cơm tối ngày hôm nay Sở Dao chỉ có chút hồi hộp nhưng lại trấn an bản thân đáng sợ như Tần Phong cô cũng đã gặp qua rồi còn gì mà sợ hãi nữa chứ..

Khoe dáng ngắm sơ mình trong gương, Sở Dao phải thốt lên rằng, người đẹp vì lụa là thật mà..

Cô mặc chiếc đầm trắng đơn giản ngang gối có tay đơn giản nhưng tinh tế..

Trông rất xinh xắn. Chỉ là phía sau lại phải kéo khóa..

Sở Dao giơ tay ra sau kéo rồi lại kéo nhưng cố gắng cách mấy cũng không được..

Đúng lúc này Tần Phong đẩy xe đi vào, cô gái nhỏ đang vất vả với khóa kéo. Khoe ra một mảng lưng ong trắng ngần..

Tần Phong ngừng lại giữa phòng toilet hỏi..

- " Có cần anh giúp không?"

Sở Dao giật mình quay lưng vào trong, ngại ngừng lấp bắp..

- " Không..không cần..Em làm được.."

Tần Phong khinh thường..

- " Làm được mà lúc giờ chưa xong. Lại đây anh kéo nào. Mọi người đang đợi em đấy.."

Sở Dao chán nản lại nghĩ biết lúc này không chọn chiếc váy này cho rồi..

Cũng không thể để mọi người chờ được..

Hết cách, Sở Dao ngại ngừng bước đến cạnh anh, xoay người đưa lưng về phía anh..

Ánh mắt nam nhân rà soát từ thắt lưng nuột nà trắng mịn, thấy cả lông tơ ẩn hiện..

Bàn tay Tần Phong sờ nhẹ lên khóa kéo rồi lướt qua da thịt trắng mịn..

Lúc này cô đang đứng anh lại ngồi, Tần Phong kề mặt hôn vào thắt lưng của Sở Dao..

Sở Dao run lên muốn né tránh liền bị vòng tay anh giữ lấy eo. Còn làm như không có việc gì nhắc nhở cô..

- " Ngồi xuống anh mới kéo được. Anh không thể đứng lên.."

Sở Dao bối rối ngồi xuống, vén tóc ra trước chờ đợi anh..

Tần Phong mỉm cười kéo khóa lên, Sở Dao muốn đứng dậy lại bị anh ôm từ phía sau. Hôn lên gáy tai của cô thì thầm..

- " Vợ anh thật đẹp.."

Ý đẹp trong miệng anh là gì nữa. Nhưng tự vợ trong miệng anh nói ra lại khiến tim Sở Dao run lên..

Gáy tai bị anh ngậm vào miệng mút lấy, Sở Dao hết hoảng né tránh quay đầu lấp bắp..

- " Trễ..trễ rồi anh..Ông và mọi người đang đợi.."

Nhìn vẻ quở trách xấu hổ của cô, anh nhếch môi..

Tần Phong cũng không làm khó cô, buông cô ra, đứng dẫn gặt đầu.

- " Đi thôi "

Vote vote vote. Chap sau có gì??

Chương 13: Cuộc gọi không đúng lúc

Chỉ tiếc là khi hai người chưa rời khỏi phòng ngủ, bất ngờ là tiếng điện thoại vang lên..

Bước chân Sở Dao dừng lại, lắng tai nghe một chút cô cúi đầu nói..

- " Là điện thoại của em.Có thể là ba em.Em xem một chút.."

Tần Phong gật đầu cũng không hồi thúc cô..

Sở Dao tìm thấy túi xách của mình ở cạnh tủ sofa..

Bây giờ cô mới nhớ đến chiếc túi xách xem bỏ quên của mình..

Buổi tối hôm qua khi đến đây bị Tần Phong làm cho tinh thần hoàn loạn nên cô không còn để ý đến nó nữa.Cả ngày hôm nay cô luôn bên cạnh Tần Phong.Dĩ nhiên đầu óc làm gì còn nghĩ đến những thứ khác..

Sở Dao cuối cùng cũng tìm được điện thoại đang reo in ỏi.Chỉ là khi nhìn thấy dãy số và tên người gọi, cử chỉ Sở Dao có chút khác lạ...

Sao cô lại quên mất cô còn nợ câu trả lời tỏ tình của Lâm Tuấn.

Không lẽ anh ta đã thấy tin tức đính hôn của cô và Tần Phong nên mới gọi đến..

Tần Phong điều khiển xe lăn đi đến, chỉ trong nháy mắt anh liền phát

hiện sắc mặt khác thường của Sở Dao..

- " Sao không nghe máy..?"

Sở Dao giật mình ngẩng mặt khi thấy Tần Phong đã ở bên cạnh..Không biết vì sao lúc nào Sở Dao lại có cảm giác sợ hãi..

Rõ ràng cô không làm sai gì hết.

Ngặt nỗi người gọi máy rất kiên trì, tiếng chuông này hết sẽ nối tiếp tiếng chuông khác.

Hai tay Sở Dao đặt trước ngực cầm lấy chiếc điện thoại túa cả mồ hôi.

Sở Dao lắp bắp..

- " Chỉ là..là bạn của em.."

Đôi mắt dài của Tần Phong híp lại gặng hỏi..

- " Bạn nào? Là nam hay nữ..?"

Bị anh hỏi dồn dập Sở Dao há hốc miệng chỉ là Tần Phong không cần cô trả lời.Anh đưa tay ra..

- " Đưa anh xem.."

Nuốt trắng nuốt bọt Sở Dao liếm liếm khóe môi nhanh chóng muốn đầu hàng..

- " Không cần để em nghe là được..Chỉ là một đàn anh khóa trước.Chắc gọi hỏi..hỏi thăm.."

Cô thề cô không hề nói dối. Chỉ là sắc mặt Tần Phong lúc này quá đáng sợ cô mới không dám nói ra tất cả..

Tần Phong bất ngờ nở nụ cười lạnh ngắt.

Anh nghiêng mặt nhìn sâu vào đôi mắt sợ hãi của cô..

- " Người đó là Lâm Tuấn. Đúng không..?"

Sở Dao cứ ngỡ mình nghe lầm nhưng khi cô chưa kịp tỉnh táo, điện thoại trong tay đã bị cướp đi..

Tần Phong bấm nghe, thong thả đặt lên tai, ánh mắt cảnh cáo nhìn Sở Dao như nói rằng.

- " Em thử lên tiếng xem tôi sẽ xử lý em thế nào "

Tần Phong chưa vội lên tiếng, bên kia tiếng nói lo lắng của Lâm Tuấn vang lên..

- " Tiểu Dao...Tiểu Dao.Sao bây giờ em mới bắt máy.Em có biết anh lo lắng cho em lắm không.?"

- "(.....)"

- " Tiểu Dao...Tiểu Dao..em nghe anh nói gì không? tại sao em lại đính hôn với Tần Phong.Em không biết hẳn ta là kẻ tật nguyền hay sao.Còn nữa em đã quên lời ước hẹn của hai đứa mình à.Em còn chưa trả lời anh mà, anh biết em có nỗi khổ.Em nói anh nghe đi anh sẽ giúp em được không...?"

- " Xin chào đàn anh khóa trên của vợ Tôi "

Tiếng Tần Phong nhẹ nhàng vang lên cũng đánh gãy lời đang phát ra bên đầu máy kia.

Một không gian im lặng bao trùm khó khăn lắm Lâm Tuấn mới tìm được tiếng nói..

- " Anh..Anh là Tần Phong.."

- " Đúng vậy.Là kẻ tật nguyền cậu vừa nói đấy.Cậu nói xong rồi giờ thì đến tôi vậy, đây là lần cuối cùng Tôi không muốn cậu gọi điện cho vợ Tôi nữa.Có lẽ trong mắt cậu Tôi là một kẻ tật nguyền nhưng tôi dám chắc kẻ tật nguyền này có thể khiến Lâm Thị của Cậu điêu đứng và biến mất đấy.Không tin thì cứ thử.."

Nói rồi anh không quản đối phương có nghe và hiểu được gì.Tần Phong ngắt ngay kết nối..

Hai mắt Sở Dao mở choàng, sợ hãi nhìn anh trần trối..

Tần Phong xoay nhẹ điện thoại, mắt nhìn xuống, Sở Dao không biết anh đang nghĩ gì càng khiến cô sợ hãi hơn nữa...

Lại nghe giọng anh đìềm nhiên vang lên..

- " Tôi đã từng nói với em, khi ở bên cạnh Tôi.Những thứ gì đã cũ em nên ném đi tất cả.."

Anh ngẩng mặt giơ chiếc điện thoại lên cười nhẹ..

- " Như là chiếc điện thoại này chẳng hạn.."

Bốp

- " A "

Sở Dao chưa kịp hiểu ý tứ của anh. Chiếc điện thoại đáng thương của cô đã bị anh ném vào tường văng ra tung tóe, không còn hình dạng gì nữa...

Sở Dao rụt cổ sợ hãi hét lên, cô rất sợ anh như lúc này. Anh không nổi giận đùng đùng như những người đàn ông khác. Nhưng sự bình tĩnh nhẫn nhịn còn có sự thâm sâu của anh khiến cô thật sự kính sợ nói không nên lời..

- " Lại đây.."

Anh cất tiếng gọi cô. Sở Dao sợ đến mức chân tay bủn rủn..

Chương 14: Nếu người đó là em

- " Em..em..."

Sở Dao lục lọi từng câu từng chữ trong đầu, sắp xếp lại nói với anh.Nhưng chữ bay tán loạn, ngay cổ họng nghẹn lại thế nào cũng không nói thành lời..

- " Lại đây "

Anh lại gọi cô lần nữa, lần này đưa tay ra rất kiên nhẫn chờ đợi cô..

Sở Dao cắn cắn môi biết trốn tránh làm sao cũng không được..Cô nhích từng bước đi về phía anh..

Tần Phong liếc mắt nhìn lên đôi mắt Sở Sao hiểu ý, hít thở thật sâu đặt miệng lên đôi môi anh ngòì xuống..

Hai tay cô xoắn xuýt lại với nhau, đầu cúi nhẹ hít thở không thông..

Tần Phong choàng tay qua eo cô.Anh vuốt ve nhẹ nhàng khiến toàn thân trên dưới Sở Dao nổi đầy gai ốc...

"Cốc...cốc..."

Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên..

- " Vào đi.."

Tần Phong lạnh giọng..

A Kiên mở cửa thấy tình cảnh trước mắt, không khí quái lạ.

Điềm tĩnh làm như không thấy..

- " Thiếu gia.Lão gia và mọi người đều đã có mặt đầy đủ.."

Tần Phong không quay đầu dường như chẳng mấy quan tâm..

- " Nói với Họ.Hôm nay Tôi không qua được.Để bữa khác.."

A Kiên đưa mắt nhìn Sở Dao đang ngồi trong lòng Tần Phong.Thu nhanh lại ánh mắt của mình..

- " Vâng.."

Rất nhanh rời đi, hiểu chuyện khép kín cửa lại cho hai người..

Sở Dao níu lấy cổ áo của anh, kinh hãi vì lời cự tuyệt của anh vừa rồi.

Đây là do cô nên có sự mới thế này.

- " Phong..Làm vậy ông..ông sẽ không vui..."

Tần Phong cúi đầu nhìn cô, anh vuốt lấy gò má có chút trắng bệch của Sở Dao.

- " Em với Lâm Tuấn có ước hẹn gì với nhau..?"

Đề tài kia chẳng khiến anh hứng thú dù một chút.Thất hẹn với cả Tần gia cũng chẳng làm anh mấy quan tâm..

Làn môi hồng chuyển sang tái nhợt. Nghe thấy câu hỏi của anh. Còn ánh mắt sâu hút như vực sâu không đáy làm Sở Dao lạnh hết khắp người.. Cô lắc đầu trong vô thức..

- " Không..không có..ước hẹn gì hết..."

Tần Phong nheo mắt, áp sát khuôn mặt yêu nghiệt của mình vào sát mặt cô.. Hơi thở nam tính của anh bức bí khiến Sở Dao muốn thở dốc..

Ngón tay anh mơn trớn cái miệng nhỏ nhắn có chút run rẩy của cô, trầm ấm khẽ nói..

- " Thật sao. Nếu anh biết em nói dối...."

Chữ cuối anh kéo dài trầm giọng. Dù anh không nói hết câu nhưng Sở Dao có ngốc cách mấy cũng biết qua mặt Tần Phong cô sẽ chết rất thảm..

Sở Dao nức nở gật đầu..

- " Thật..thật mà..em không có nói dối anh.."

Ngón tay anh lại đưa sâu hơn. Sở Dao khó chịu vô thức lấy lưỡi đẩy ra..

Được sự ẩm ướt bao lấy, đôi mắt Tần Phong như có lửa, anh nhẹ nhàng rút tay ra, đưa môi mình sẵn tới hôn lên môi mềm của cô..

Vờn như có như không, lúc dính lấy nhau lúc rời ra, Sở Dao lại nghe anh hỏi..

- " Vậy em còn chưa trả lời gì với Cậu ta...?"

Trả lời..trả lời..?

Đầu óc Sở Dao mụ mị vì sợ hãi vì những hành động sắc tình của Tần phong..

Như lúc này bàn tay ma quỷ của anh vuốt ve từ bắp đùi của cô rồi luồn vào trong váy của cô..

Sở Dao sợ hãi chụp lấy tay anh, chỉ là tay anh trong váy tay cô ngoài váy..Cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay dày rộng của anh tiếp xúc với da thịt của mình..Hai má Sở Dao đỏ ửng, miệng nhỏ nức nở..

- " Hức..Đừng..đừng mà..em..em nói..Lâm Tuấn nói..nói muốn em làm bạn gái anh ta..Anh ta chờ em trả lời..."

Ánh mắt tà ác của người đàn ông chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh ánh nước sắp trào..

Anh hôn lên khóe mắt của cô..

- " Tại sao phải chờ.Sao lúc đó không trả lời.Hay em cũng có ý với cậu ta..?"

Sở Dao lắc đầu nức nở, cô bị anh hù đến bật khóc..Bàn tay anh càn gõ đến quần lót bé xinh của cô mà mơn trớn tới lui...

Sở Dao kẹp chặt hai chân, ánh mắt to tròn cầu xin ghen ngào..

- " Không..Không có..Tại vì Lâm Tuấn không cho em trả lời ngay.Anh ấy muốn...muốn em suy nghĩ thật kĩ trước khi đưa ra quyết định...Nhưng từ hôm đó em...em quên mất chuyện này..Nên không

có liên hệ với anh ấy..."

Giọt nước mắt lăn dài trên gò má trắng mịn..

Tần Phong im lặng nghe cô giải thích. Anh liếm lấy nước mặt mặn
chát của cô..

Sở Dao nhắm mắt để anh hôn trên mặt cơ, đầu lưỡi ẩm ướt duy
chuyển đến môi cô liếm nhẹ..

- " Là thật..?"

Hàng mi dài chớp nhẹ, Sở Dao gật gật đầu vùi mặt vào cổ anh lấy
lòng..

Tần Phong ôm lấy bờ vai mảnh khảnh vẫn còn run sợ.. Anh há miệng
nghiến nhẹ trên vai cô..

- " Ừmm..."

Cảm giác nhói nhói khiến Sở Dao bật lên tiếng than nhẹ..

Anh tuột vai áo cô xuống nhìn dấu răng hồng hồng. Tần Phong đưa
lưỡi liếm vết răng rồi yêu thương hôn lên vết cắn nỉ non bên tai cô..

- " Dao Dao. Anh nguyện tin tưởng em. Nhưng mà.."

Dù là thế giới này từ lâu anh đã mất niềm tin vào tất cả. Anh chỉ tin
vào chính mình..

Nhưng bây giờ thì khác, nếu người đó là cô anh sẽ nguyện tin
tưởng..

Anh đẩy nhẹ Sở Dao ra, bắt cô phải mặt đối mặt với anh..Sở Dao mở to đôi mắt long lanh mang vẻ ủy khuất, đáng thương, chờ đợi anh..

- " Từ bây giờ cho đến sau này.Anh không muốn thấy những chuyện như thế này nữa.

Trong lòng em, trong mắt em chỉ được có anh.Em hiểu không.?"

Sở Dao ngây ngốc nghe lời bá đạo của anh..

Lén giấu suy nghĩ chính mình từ lúc giờ anh tức giận có phải anh ghen hay không?

Sở Dao hít hít mũi gật gật đầu.Bây giờ anh nói gì cô nào dám cãi.

Mà thật ra từ khi hiểu chuyện đến giờ cô nào có để người đàn ông nào vào mắt..

Đến tận bây giờ thì anh hoàn toàn chiếm trọn suy nghĩ của cô.

Anh tà ác lạnh lùng, anh quái lạ, anh làm cô sợ hãi, làm tim cô đập rất nhanh.Mọi thứ vì anh mà bất biến thay đổi...

Kéo lấy cô ôm vào lòng, hôn lên đỉnh đầu của cô.Người đàn ông nhắm nhẹ hai mắt, chôn giấu lấy suy nghĩ của chính mình.Chỉ là vòng tay siết chặt như rằng ôm lấy cô gái trong lòng thế nào cũng không thấy đủ..

P/s..

Vote tích cực nào..Ngủ ngon nhé..

Chương 15: Người đến đêm khuya

Không khí bàn ăn của Tần gia lúc này có chút căng thẳng.

Sau khi nghe thông báo Tần Phong không thể đến..

Tần Lão gia phát tay ý bảo cả nhà dùng cơm.Không một lời phiền trách hay nổi giận.

Cử chỉ rõ ràng là bao che,mắt nhắm mắt mở cho Tần Phong làm càn mà.

Càng nghĩ Tần Sinh càng nuốt cơn giận không trôi.Từ nhỏ bất cứ chuyện gì Tần Phong cũng được nuông chiều.

Đến mức bây giờ nó chẳng xem ai ra gì..

Ngày xưa thì không nói đến, một người hô mưa gọi gió xem như tác phong của Tần Phong.

Nhưng giờ thì sao.?Chỉ là một tên tàn tật vô dụng, chẳng còn gì nữa hà có gì Tần Phong luôn chiếm thượng phong..

Tần Sinh buồn bực đặt đũa xuống, đứng dậy trầm mặc nói..

- " Xin lỗi cả nhà.Con ăn không vào.Con xin phép đi trước.."

- " Sinh.."

Ngô Đàm Tuyết níu lấy tay anh, Tần Sinh gỡ tay cô ta ra kéo ghế đứng dậy.

- " Sinh.Ăn xong bữa tối rồi hãy đi.Con còn chưa ăn gì mà.."

Phụng Loan lén đưa mắt nhìn qua sắc mặt của Tần Cát.

Cố gắng nháy mắt khuyên giải Tần Sinh.Bàn tay còn đưa xuống bàn kéo lấy vạt áo của chồng mình..

Tần Hải liếc nhẹ bà ta, trầm giọng..

- " Lâu lâu mới ăn tối cùng nhau.Con ngồi xuống ăn đi.Đừng lộn xộn.."

- " Không cần kêu nó nữa.Được rồi.Không muốn ăn thì cứ đi đi.."

Người từ lúc giờ im lặng, bất ngờ lên tiếng..

Tần Cát lấy khăn giấy lau miệng.Hướng mắt nhìn sắc mặt khó coi của Tần Sinh..Ông lãnh đạm nói..

- " Làm đàn ông phải rộng lượng một chút thì mới làm việc lớn được..."

Hai tay Tần Sinh nắm chặt, Ngô Đàm Tuyết đứng bên cạnh cũng cảm nhận được hơi thở nặng trĩu của anh ta..

- " Đem trà lên phòng cho tôi "

Tần Lão gia nói rồi đứng lên, ra lệnh cho người giúp việc cũng không quản Tần Sinh ra sao, quay lưng lên lầu..

Tần Hải cũng đứng dậy theo, sắc mặt tối đi..

- " Nếu lần sau không muốn ăn thì đừng về.Đừng làm cho Ông nội con phiền lòng.."

Tần Sinh tức giận cãi lại..

- " Ba.Ba cũng giống Ông.Người làm bữa tối mất vui là Tần Phong.Sao không ai trách nó.Mà cứ đổ lên đầu con.."

- " Sinh.Bình tĩnh đi con.."

Phụng Loan bước qua kéo lấy anh ta..

Tần Hải lắc đầu thất vọng..

- " Phận làm anh mà có chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng đi chấp nhất em mình.Con xem mình có xứng đáng là người đàn ông của Tần gia hay không..?"

- " Ba...."

Tần Sinh ghen hòng, tức giận hất tay hai người phụ nữ bên cạnh ra..Đùng đùng bỏ đi..

Tần Hải cũng không muốn quan tâm.Khi thấy Phụng Loan ý muốn đi theo.Ông quát..

- " Mặc kệ nó.."

Phụng Loan rầm rức ngó theo, đưa ánh mắt cầu cứu Ngô Đàm Tuyết..

Ngô Đàm Tuyết cầm lấy túi xách quay đầu..

- " Bác trai.Bác gái.Cháu xin phép.."

Trong không gian chật hẹp của chiếc xe.Mùi rượu nồng nặc hòa vào cảnh sắc khiến người khác phải đỏ mặt tía tai..

Tần Sinh như ma quỷ mạnh bạo đè Ngô Đàm Tuyết dưới thân..Không ngừng mạnh mẽ tấn công...

- " Sinh..nhẹ..nhẹ thôi..em đau quá..."

Tần Sinh nào còn nghe thấy, đêm nay anh ta uống rất nhiều, bị rượu ngấm cả đầu óc.Ngô Đàm Tuyết muốn ngẩng đầu cầu xin liền bị anh ta lấy tay cố định vào thành ghế, không cho cô ta nhúc nhích..

- " Mẹ nó..Tần Phong..Thằng chó...Mày xem đi tao đang chơi nát con đàn bà của mày này...hahaha.."

Nghe những câu tục tĩu từ miệng Tần Sinh.Cơn đau nhói lẫn nhục nhã khiến Ngô Đàm Tuyết bật khóc nức nở..

- " Buông ra...Tần Sinh..Buông ra..."

Thấy cô ta vùng vẫy, Tần Sinh càng thêm nổi giận.Giam hai tay cô ta lên đầu.Anh ta mất cả lí trí hét lớn..

- " Sao..Tôi làm cô không sướng à.Hay trong đầu đang nhớ đến Tần phong..Đồ dê tiện tôi làm chết cô..chết cô..."

Giơ hai chân cô ta lên cao cứ thế tàn sát bừa bãi..

- " Không.....Không..."

Ngô Đàm Tuyết khóc thét lên muốn tung người bỏ trốn nhưng cả cơ thể đau nhức, la hét như thế nào cũng không thể thoát được

.Nước mắt đầm đìa, làn môi bật máu hòa vào đêm đen như địa ngục..

Buổi tối như thường lệ, sau khi Sở Dao tắm rửa sạch sẽ cô ngồi trên giường chờ đợi Tần Phong..

Nhưng rất lâu anh vẫn chưa về phòng.Sở Dao nghĩ rằng anh lại qua phòng khác tắm rửa..

Cô muốn ra ngoài tìm anh.Lại thấy Thím Lan mở cửa đi vào.Trên tay cầm thêm ly sữa..

- " Sở Tiểu Thư.Thiếu gia nói cậu ấy bận việc.Cô uống thêm ly sữa này rồi ngủ trước đừng đợi cậu ấy.."

- " Vâng.Cám ơn Thím "

Sở Dao nhận lấy ly sữa ngoan ngoãn uống sạch rồi đưa lại cho bà.

Tần Phong luôn miệng bảo cô gầy, anh cứ không ngừng thúc ép cô ăn uống..

Chẳng bao lâu nữa cô sẽ thành con heo béo úc cho mà xem..

Sau khi vệ sinh sạch sẽ Sở Dao chui vào chăn, nhìn lên trần

nhà. Trong đầu nghĩ đến Tần Phong, cô cuộn chấn vào lòng lăn qua lộn lại suy nghĩ những chuyện xảy ra mấy ngày qua.. Thật lòng mà nói, nếu không nói đến sự thâm sâu khó lường của Tần Phong thì anh đối xử với cô rất tốt.

Tuy Tần Phong không trọn vẹn. Nhưng bên cạnh anh cô chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi. Nhiều lúc cô còn quên lửng việc anh phải ngồi xe lăn. Tương lai anh không thể đứng vững trên đôi chân của chính mình nắm tay cô đi khắp chốn.

Nhưng cô thật sự không ngại điều đó, thật sự không phải cô ngốc.

Mà vì đó là Tần Phong..

Cô không biết duyên nợ của họ gọi là gì. Mà sự mập mờ như bây giờ là thế nào. Cô rất muốn đi sâu tìm hiểu anh đang nghĩ gì. Vì bây giờ dù sáng tối bên cạnh nhau nhưng cô thật sự không hiểu nổi anh..

Anh giống như vì sao trên trời, rất đẹp rất lung linh nhìn thì rất gần nhưng đưa tay ra lại chẳng thể chạm vào được..

Dòng suy nghĩ trôi đi bành bồng, Sở Dao khép nhẹ đôi mi rồi thim thíp chìm vào giấc ngủ...

Đến giữa khuya cửa phòng làm việc của Tần Phong mới mở ra.

Chỉ là mọi người chưa ra khỏi phòng, A Kiên đã nhận được điện thoại, mày đen nháu lại quay sang nói với Tần Phong..

- " Thiếu gia. Ngô tiểu thư đang ở dưới sảnh.."..

Cần Trúc cau mày..

- " Bọn người đó làm ăn kiểu gì mà để cô ta vào trong..."..

A Kiên nhún nhún vai, kể lại những gì mình nghe được..

- " Nghe nói đâu Ngô Đàm Tuyết xuất hiện với bộ dáng nước mắt đầm đìa.Quần áo thì rũ rượi.Khi bọn A Lục mở cửa chưa kịp hiểu chuyện gì, cô ta đã xông vào gọi tên thiếu gia."

Cẩn Trúc hừ nhẹ khinh thường..Thấy Tần Phong phất tay, anh ta hiểu ý đẩy xe ra khỏi phòng..

Cứ ngỡ Tần Phong vì tình cảnh thảm hại của Ngô Đàm Tuyết mà có chút lòng trắc ẩn..

Từ đầu đến cuối Tần Phong không nói một câu.Đến gần cầu thang anh mới nhẹ nhàng lên tiếng..

- " Đưa camera cho Ông Tôi xem.Còn nữa xuống bảo cô ta về, nếu cô ta ngoan cố gọi điện báo Tần Sinh đến đón.."

Cẩn Trúc và A Kiên đưa mắt nhìn nhau.

Nhanh chóng gạt đầu..

Cả nhìn lướt qua Tần Phong cũng không có ý định.Anh gạt cần điều khiển đi thẳng một đường về phòng..

Trong cơn say giấc Sở Dao cứ nghe loáng thoáng bên tai tiếng bước chân..

Cô cố gắng mở mắt nhưng lại không mở nổi, lại cảm nhận cơ thể mình bị ai kéo lấy ôm vào lòng..

Trên mặt nhột nhột, Sở Dao ưm nhẹ rút vào lòng ngực ấm áp của ai đó. Nghe được mùi hương cơ thể nam tính quen thuộc. Sở Dao mới thả lỏng thân mình, cuộn tròn trong lòng người đàn ông, hé miệng thở đều.

P/s vất vả lên vai mà chạy nha cả nhà. Công việc đầy đầu vẫn cố ra chap..

Tui chưa đưa ra lịch. Nên khi nào rảnh sẽ cố gắng ra chap.. Khổ lắm chẳng đùa..

Vote dùm 1 cái nào...

Chương 16: Chạm mặt

Ngô Đàm Tuyết ngồi trên sofa.Hai tay gắt gao nắm vào nhau..

Nghe được bước chân từ cầu thang, cô ta vui mừng đứng bật dậy..

Ánh mắt tràn đầy thất vọng khi người đi xuống chỉ có Cẩn Trúc và A Kiên..

Cô ta liếm lấy làn môi khô khốc có phần sưng đỏ..

- " Phong.Anh ấy đâu?"

A Kiên dứt tay vào túi quần, đưa mắt nhìn Cẩn Trúc, rồi mới nhìn cô ta, rất tốt bụng nhắc nhở Ngô Đàm Tuyết.

- " Ngô Tiểu thư.Thiếu gia bây giờ đang say giấc nồng bên Sở Tiểu thư.Nên cô không cần chờ nữa.."

Móng tay dài nhọn đâm vào lòng bàn tay của cô ta.Nhưng Ngô Đàm Tuyết không còn biết đau gì nữa..

Hai mắt như nổi lửa cười khẩy..

- " Hai người đừng ở đây nói xằng bậy.

Sở tiểu thư của các người vừa nói cũng chỉ là hạng hám tiền thôi.Cô ta chẳng yêu thương gì Phong.Tôi muốn gặp anh ấy.Các người gọi Phong xuống đây..."

Hai người đàn ông cau mày, lạnh lẽo nhìn cô ta. Sở Dao là loại người nào mấy ngày nay bọn họ đều biết rõ. Ở đâu đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây muốn sỉ nhục người khác.

Cô ta tưởng đây là Ngô Gia sao?

Cần Trúc bước lên một bước nghiêm mặt nói..

- " Ngô Tiểu Thư bây giờ gần hai giờ sáng. Cô lại chạy đến đây làm phiền thiếu gia nhà Tôi. Cô đã quên thân phận của mình bây giờ là gì à. Nếu cô còn ngoan cố không trở về. Tôi sẽ không ngại gọi Cậu Sinh đến đón Cô.."

Miệng Ngô Đàm Tuyết há hốc, cả thân người run rẩy, ngón tay đỏ chót chỉ vào mặt hai người họ..

- " Các người...các người giỏi lắm.."

Ánh mắt như dao nhọn, như muốn đâm thấu đối phương..

Rất không cam lòng cầm lấy túi xách đẩy hai người họ ra lão đảo ra cửa...

A Kiên nhíu nhíu mày hừ mũi..

- " Không biết nào cô ta làm bằng gì nữa.."

Cần Trúc nhún vai..

- " Chắc là bị úng nước "

Do ngày hôm qua thất hẹn với Tần Gia, nên Sở Dao cứ lẩn cấn trong lòng..

Cô đi theo ngọt ngào năn nỉ Tần Phong đưa cô sang nhà chính chào hỏi người lớn trong nhà, như thế mới phải phép..

Rất may mắn là Tần Phong vui vẻ đồng ý...

Không cần báo trước hay khua chiêng gióng trống như tối hôm trước.Hai người họ yên lặng mà cùng nhau qua thăm hỏi..

Tần Phong vốn chẳng có chút gì hứng thú, chỉ là anh không muốn cô phiền lòng với lại cũng phải để trên dưới Tần gia biết mặt cô cũng là đều đương nhiên.Mà anh cũng không nói với Sở Dao rằng đã gần ba năm anh không có qua bên đó..

Còn là vì sao thì có nhiều lí do để giải thích.Chỉ là mọi thứ phải cần thời gian..

Trong lúc này trong phòng đọc sách của Tần Cát..

Sắc mặt Ngô Đàm Tuyết xanh mét, hai mắt trợn tròn nhìn từng thấy đang diễn ra trong camera...

Cô ta sợ hãi lấp bắp..

- " Ông..cháu..cháu xin lỗi..Đêm qua chỉ là..chỉ là..."

Nói đến đây cô ta không thể nào tìm ra được lời giải thích cho hành vi nông cạn, nhục nhã của mình đêm qua..

Chỉ vì sau khi bị Tần Sinh làm cho nhục nhã và quá đau lòng.Nên cô ta rất rất nhớ Tần Phong.Trong khi đầu óc không được tỉnh táo muốn được gặp anh.Muốn được anh ôm vào lòng, được anh an ủi như thuở còn bé.

Thế mà trái đấng nhận được là anh không hề muốn gặp cô ta.Còn tần nhẫn gửi đoạn clip cô đến náo loạn nhà của anh trong đêm cho Tần Cát...

Tần Phong ơi là Tần Phong.Anh quá nhẫn tâm với em rồi.Ngô Đàm Tuyết đau lòng mà nghĩ..

Cả ngày hôm nay Tần Sinh không ngừng gọi điện xin lỗi, còn đến nhà tặng hoa để lấy lòng cô ta.Nhưng Ngô Đàm Tuyết vẫn chưa tha thứ lỗi lầm của anh ta.

Cứ nghĩ đó là nỗi nhục nhã đau lòng nhưng không phải sự vô tình đến lạnh lẽo của Tần Phong mới khiến cô ta đau đớn thật sự..

Tần Cát xoay máy, tắt đi đoạn clip.Ông hướng mắt nhìn Ngô Đàm Tuyết, muốn bao nhiêu uy quyền là có bấy nhiêu..

- " Đàm Tuyết.Hôm nay ta gọi riêng cháu lên đây.Cháu cũng hiểu chuyện này ta không muốn làm lớn.Vì cũng chẳng đẹp mặt gì.Nhất là khi chuyện này bại lộ người khó xử sẽ là Ngô gia của cháu.."

Thân thể Ngô Đàm Tuyết run rẩy, đây là một lời cảnh cáo rõ ràng..

Ai đời chị dâu tương lai lại đi rù quên em trai của chồng mình còn trong đêm hôm khuya khoắt..

Nếu sự việc này được tiết lộ.Đúng là Ngô gia của cô chẳng biết bỏ mặt vào đâu nữa...

Ngô Đàm Tuyết cúi đầu nhanh chóng ăn năn...

- " Ông.Cháu xin lỗi.Cháu hứa sẽ không có lần sau nữa..."

Mắt dài thâm sâu của Tần Cát nheo lại, qua một lúc Ông thở dài xoa tay..

- " Ta cũng không muốn làm khó cháu.

Chuyện này ta cũng sẽ không để cho Tần Sinh biết.Chỉ là ta muốn cháu hiểu, việc gì mình đã lựa chọn phải có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình.Còn nữa phải làm chủ được lí trí.Nếu không hậu quả rất khó coi.."

Làn môi Ngô Đàm Tuyết run rẩy..

- " Vâng..vâng..cháu biết rồi ạ.."

Tần Cát phất tay..

- " Được rồi.Cháu ra ngoài đi..."

Ngô Đàm Tuyết cúi đầu thụt lùi bước chân, khi xoay người sắc mặt cô ta khó coi đến đỉnh điểm..

Nhìn cánh cửa đóng kín.Tần Cát lắc đầu day trán..

Ngô Đàm Tuyết vừa ra khỏi cửa sảnh lớn, rất tình cờ được tận mắt chứng kiến Sở Dao đang đẩy xe đưa Tần Phong qua nhà chính..

Sở Dao và Tần Phong cũng thấy cô ta, vẻ mặt Tần Phong trước sau như một không hề thể hiện cảm xúc gì..

Sở Dao thì chững lại bước chân.Hai tay nắm chặt thành xe..Đôi mắt to tròn nhìn Ngô Đàm Tuyết không chớp mắt..

Trong đầu bắt giác hiện lên tình cảnh của buổi tiệc đêm hơn một tháng trước..

Lại đưa mắt nhìn Ngô Đàm Tuyết.Chỉ là lúc đầu ánh mắt cô ta liếc sơ qua Sở Dao, rồi không hề để cô vào mắt mà rất nhanh mọi sự chú ý bây giờ đều đặt vào người Tần Phong..

Chương 17: Cảnh cáo

Ngắm nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông. Khiến Ngô Đàm Tuyết vừa yêu vừa giận..

Lý trí tuy bảo rằng cô ta chỉ cần gật đầu chào hỏi, rồi cất bước rời khỏi nơi đây.

Nhưng không hiểu sao đôi chân lại không nghe lời. Khi Ngô Đàm Tuyết tinh táo trở lại đã thấy mình đứng trước mặt Tần Phong..

Sở Dao có chút chua chát, trong lòng khó chịu khó giải thích thành lời..

Đôi mắt to tròn hết nhìn Ngô Đàm Tuyết lại lén quan sát Tần Phong..

Cũng đã bước đến rồi Ngô Đàm Tuyết hít thở sâu cười nhạt..

- " Anh đến gặp ông sao? "

Lại đưa mắt nhìn Sở Dao đứng phía sau Tần Phong..

Lén giấu sự đau lòng dâng trào nghiêng đầu nói tiếp..

- " Đây là cô gái nhỏ báo chí đưa tin sao.

Không phải anh nên giới thiệu một chút à.."

Cô gái nhỏ? Cách gọi của Ngô Đàm Tuyết làm cho Sở Dao có chút khó chịu..

Cô rõ ràng đã trưởng thành không nhỏ tí nào..

Còn có đôi mắt cô ta nhìn chồng người khác một cách tình ý dạt dào không hề che giấu..

Trong lòng Sở Dao buồn bực rất muốn quay lưng mà đi cho hai người họ có cơ hội mà tâm tình..

- " Dao Dao.."

Bất ngờ lúc này Tần Phong lên tiếng gọi cô.

- " Dạ.."

Sở Dao ngây ngốc bước lên trên, Tần Phong nắm lấy tay cô khẽ nói..

- " Em chào chị dâu đi.Đây là vợ chưa cưới của anh trai anh."

Hai tay Ngô Đàm Tuyết nắm chặt túi xách.

Tiếng chị dâu trong miệng anh nghe mĩa mai làm sao..

Còn có cử chỉ ngọt ngào anh dành cho cô gái kia.

Thật lòng mà nói cô không thấy được sự vấn vương hay nổi giận, oán hờn từ Tần Phong..

Nếu oán giận tức anh đã từng yêu thích cô ta.

Tại thời điểm này trong mắt anh một chút ghen sóng cũng không có.

Sở Dao lại rất thích tiếng Chị Dâu này.Cô cười ngọt ngào lễ phép..

- " Chị Dâu.Em tên là Sở Dao..."

Ngô Đàm Tuyết choàng mắt vì nụ cười quá đỗi ngọt ngào ngây thơ của cô gái trước mắt..

Một chút tâm cơ không hề có hay vì ngoài hình cô gái này quá đỗi trong sáng nên mới khiến Tần Phong bị mắc bẫy..

Ngô Đàm Tuyết sâu sắc nhìn Sở Giao không rời mắt.Trong lí trí luôn suy nghĩ, làm sao có thể một cô gái trẻ như thế này lại chấp nhận chung sống với một người tàn tật.Tất cả chỉ là vì tiền mà thôi..

Sở Dao có chút mất mát, gượng gạo thu lại nụ cười của mình vì chờ mãi vẫn không thấy Ngô Đàm Tuyết có ý muốn trả lời.

Ngô Đàm Tuyết đúng là có ý không muốn thân thiết chỉ cười nhạt..

- " Chào em."

Sở Dao cũng không quản tâm trạng của cô ta.Cô đây chỉ là biết trước biết sau mới chào hỏi cho phải phép.

Thu lại ánh mắt không thiện cảm dành cho Sở Dao.Ngô Đàm Tuyết nhìn Tần Phong, đắn đo một chút lại hỏi anh..

- " Là anh đưa clip cho Ông?"

Cái này đã thấu vẫn còn hỏi.

A Kiên đưa mắt nhìn Cảnh Trúc cười lạnh.

Không cần nói cũng biết cô ta vừa bị Tần Lão gia gọi đến..

Tần Phong đan hai tay vào nhau nghiêng đầu không né tránh..

- " Đúng vậy.Có vấn đề gì sao?"

Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, biết là một chuyện nhưng khi nghe anh thừa nhận, không khác gì nhát dao đâm xoạt vào tim cô ta..

Nước mắt long lanh, Cô ta đau lòng hỏi..

- " Sao đến mức tuyệt tình với em như vậy.?"

Tần Phong cười nhẹ, nụ cười đầy ẩn ý..

- " Chị dâu.Đều là người lớn hết rồi.Chị nên làm chủ bản thân mình một chút.Đây chỉ là tôi giúp Chị chấn tinh bản thân mình mà thôi.Xin lỗi chúng tôi đi trước.."

Ngô Đàm Tuyết giận đến nghẹn giọng..

A Kiên tiến đến đẩy xe của Tần Phong.

Sở Dao chớp chớp mắt tuy không hiểu chuyện gì, nhưng vẻ yếu đuối đau lòng của Ngô Đàm Tuyết, khiến Sở Dao có chút đồng cảm.

Nhưng lúc này bất ngờ giọng nói Ngô Đàm Tuyết uất ức pha lẫn tức giận hét lớn phía sau lưng bọn họ..

- " Anh đừng tưởng cô ta thật sự muốn bên cạnh anh.Cô ta cũng chỉ là ham tiền của anh mà thôi.Anh nghĩ cô ta hạnh phúc bên cạnh một kẻ tật nguyền hay sao.."

Bước chân Sở Dao chững lại muốn xoay người nhìn Ngô Đàm

Tuyết, bàn tay bắt ngờ được Tần Phong nắm lấy..

Anh cảm nhận sự run rẩy của cô.Thần sắc chợt lạnh đi đôi phần..

- " Chị Dậu nên uốn lưỡi bảy lần trước khi phát ngôn.Chị không biết tác hại của việc nói mà không suy nghĩ sẽ ra sao đâu.

Dao Dao là loại người nào tôi là người hiểu rõ.Lần đầu tôi sẽ thông cảm cho Chị.Nhưng lần thứ hai nếu tôi nghe được những gì không tốt từ miệng của Chị nói về vợ Tôi.

Thì cả Ngô Gia và mười Tần Sinh cũng không cứu nổi Chị..."

Toàn thân Ngô Đàm Tuyết run rẩy, chiếc túi xách cũng rơi xuống đất..

Há hốc miệng trơ mắt nhìn bọn người Tần Phong khuất dần..

Từ nhỏ dù cô ta ngỗ nghịch ra sau.Tần Phong cũng chưa một lần nổi giận với Cô ta..

Ngày hôm nay vì người con gái khác.Anh không ngại lên tiếng bảo vệ người đó.

Còn tuyệt tình cắt đứt mọi liên quan đến tình nghĩa của hai người họ...

Sở Dao..Cô ta là ai chứ.Sự xuất hiện của cô ta làm sao sánh bằng hơn mười năm tình cảm sâu sắc của bọn họ..

Sao anh có thể vì người phụ nữ xa lạ mới quen biết đấy mà tàn nhẫn phủi bỏ mọi thứ..

Hàm răng cắn chặt vào nhau.Nước mắt đau lòng, tổn thương tuôn ướn ướm ướn mặt diễm lệ.

P/s watt đang bị lỗi nặng nề.Không cho kết nối wifi.Tôi đăng nhập vào ko dc.Làm sao mà úp truyện, viết truyện.

Cái này tôi phải lên 4g mới vào dc đấy..

Có nhìu bạn nt..tg thế này tg thế kia.Dùm ơn muốn trách gì thì gửi cho admin của ứng dụng Watt nha.Hết lỗi này đến lỗi khác..

Chương 18: Phản đối

Không biết có phải Tần Phong nhìn rõ suy nghĩ của Sở Dao lúc này hay không. Mà anh mãi vẫn chưa chịu thả tay cô ra, được bao trọn trong sự ấm áp đó. Tâm tư rối rắm của Sở Dao có chút dễ chịu..

Cô đã từng đọc ở đâu một câu chân lý dạy làm vợ rất hay " Hãy cất quá khứ của đàn ông vào một ngăn kéo và đóng lại. Đàn bà khôn ngoan sẽ không bao giờ ghen tuông với quá khứ của chồng "

Bây giờ thì cô đã giác ngộ rồi, Sở Dao tự nhủ sẽ cố làm người vợ hiểu chuyện nhất có thể.

Dù trong lòng rất không vui vẻ gì. Cô tự nhận mình không phải người quá bao dung.

Thì ra trong tình yêu cô cũng rất tầm thường, vẫn biết ghen và ích kỉ biết bao..

Vì suy nghĩ của mình Sở Dao vô cùng ảo não..

Là ghen đấy! Làm sao mới có mấy ngày mà cô lại vô dụng đặt mọi tâm tư tình cảm cho người đàn ông này chứ!..

Tần Phong ngẩng mặt nhìn vẻ mặt biến hóa của Sở Dao có chút buồn cười..

Cô gái này lại thả hồn bay lơ lửng nữa rồi đấy..

- " Thiếu gia, Sở tiểu thư mời dùng nước "

Tiếng nói cất lấy dòng suy nghĩ của Sở Dao.

Khiến cô hoàn toàn tỉnh táo, gượng gạo nói cảm ơn..Tần Phong chỉ biết lắc đầu cảm thán.

Phụng Loan cùng Tần Hải từ ngoài bước vào.Sự xuất hiện của Tần Phong khiến họ kinh hỷ một phen..

- " Phong.Con mới đến à.."

Mấy năm đổ lại đây, từ ngày Tần Phong xảy ra chuyện rất ít tiếp xúc với người thân..

Nhiều lúc bọn họ đến thăm, anh còn nhiều lúc không muốn gặp.Huống gì có trường hợp anh lại chịu qua nhà chính thế này..

Phụng Loan bước đến vừa mừng vừa tủi nhìn đứa con trai lâu rồi bà mới được đứng ở khoản cách gần như thế này..

Cánh tay đưa ra muốn nắm lấy tay Tần Phong lại bị anh rút tay về , sắc mặt Phụng Loan gượng gạo, lặng lẽ thu tay về..

Sở Dao nhú nhú mày có chút bất ngờ với hành động của Tần Phong.Chẳng lẽ anh có thói quen không cho người khác chạm đến, nhưng người đó là mẹ của anh mà..

Tần Phong chẳng có chút quan tâm đến vẻ mặt mất mát của mẹ mình..

Anh kéo lấy tay Sở Dao nhìn qua Phụng Loan rồi Tần Hải, nhàn nhạt nói..

- " Ba mẹ đây là Sở Dao.Con đưa cô ấy qua chào hai người"

Hai người lớn đưa mắt nhìn Sở Dao, xem hình là một chuyện gặp trực tiếp lại là chuyện khác.So với ở ngoài cô gái này còn xinh đẹp hơn rất nhiều có điều nhìn cô khá còn non nớt..

Phụng Loan âm thầm suy nghĩ với cô bé đơn thuần này có chăm sóc được cho con trai mình hay không..

Không ai trên dưới Tần Gia lại không biết Tần Phong rất ưa sạch sẽ và khó tính thế nào..

- " Cháu chào hai bác.."

Sở Dao dịu giọng ngọt ngào ra mắt.

Tần Hải khẽ gật đầu, nhưng mãi vẫn không thấy vợ mình ừ hử gì..

Có chút làm lạ, huých lấy tay bà nhắc nhở. Phụng Loan lấy lại tinh táo cười nhẹ.Bất ngờ lại hỏi..

- " Cháu còn đi học sao?"

Sở Dao nhanh nhẩu gật gật đầu..

- " Dạ.Cháu còn năm cuối nữa tốt nghiệp ạ.."

Phụng Loan sắc mặt có chút thay đổi, liếc nhẹ qua Tần Phong cười nhẹ..

- " Thật ra Tần Gia cũng không thiếu thốn gì.Nếu học xong chỉ cần ở nhà chăm sóc chồng cháu.Không cần ra ngoài chi cho vất vả.."

- " Bà nói gì vậy.."

Tần Hải kéo tay vợ mình, đè giọng khó hiểu.

Người làm mẹ thì sẽ có sự ích kỉ, muốn mọi thứ tốt đẹp dành cho con mình.Tần Phong bây giờ đâu được như người ta.Con trai của bà cần một người vợ biết chăm sóc nó và gia đình.Chứ Tần Gia có thiếu tiền đâu mà cần một cô còn dâu giỏi giang ra ngoài buôn ba..

Khuôn mặt nhỏ nhắn Sở Dao bối rối, thật ra vấn đề đó cô chưa bao giờ nghĩ đến.Chưa biết trả lời làm sao lại nghe Phụng Loan nói tiếp.

- " Từ ngày mai cháu cứ qua đây.Cho Thím Tào hướng dẫn cháu vài điều cơ bản.Bác nghĩ cháu cố gắng học hỏi một chút.Để sau này cháu sẽ chăm sóc Phong tốt hơn."

Miệng Sở Dao há hốc, ngây ngốc thật lòng chẳng dám từ chối..

Vô cùng may mắn là Tần Phong vốn im lặng từ lúc giờ anh bất ngờ lên tiếng.Giọng điệu không hề ấm chút nào..

- " Mẹ.Con cưới Dao Dao về để làm vợ.Chứ không phải học mấy chuyện vặt vãnh đó."

Phụng Loan khi đối mặt với Tần Phong bà luôn lộ ra khuôn mặt dịu dàng nhất có thể..

- " Phong.Mẹ chỉ muốn tốt cho con mà thôi.."

Bất giác Tần Phong ngẩng mặt nhìn sâu vào mắt bà, làn môi mỏng nhếch nhẹ..

- " Con tự biết như thế nào là tốt cho mình "

Quay mặt nhìn Tần Hải..

- " Con về trước.Ba nói với Ông giúp con một tiếng..."

Tần Hải mày cau chặt buồn bực hậm hực Phụng Loan.

Thở dài bất lực khẽ gật đầu với Tần Phong..

Phụng Loan vội vả lấy lòng nói..

- " Phong.Hay ở lại dùng cơm với ba mẹ được không.Đã lâu rồi chúng ta không dùng chung.."

- " Con còn có việc..."

Cứ ngỡ anh sẽ đồng ý, ngờ đâu Tần Phong thẳng thừng từ chối.Sở Dao bên cạnh có chút bất ngờ vì sự lạnh nhạt của anh..

Thấy anh rời đi, Sở Dao cúi đầu chào hai người lớn, ái ngại đuổi theo sau..

Dường như đến đây cô phát hiện anh không vui.

Có gì đó khiến anh ảm nhẫn rất khó khăn..

Sở Dao lùi thủi theo sau, nhìn bóng lưng của anh, không hiểu sao lòng cô như kim châm chích..

Chương 19: Tìm anh

Từ lúc bên nhà chính trở về, Tần Phong vẫn chưa về phòng..

Riêng hôm nay Sở Dao không muốn chôn chân ở trong phòng. Vì cô phát giác tâm trạng của Tần Phong hôm nay không được tốt. Tuy anh không nói ra cũng không có biểu hiện gì rõ ràng nhưng Sở Dao cảm nhận được điều đó..

Lần thứ mấy thờ dài cô cũng chẳng biết rõ, từ bao giờ cô lại rất quan tâm đến từng cử chỉ nhỏ nhặt của anh thế này.

Còn với anh thì sao, cái gì cũng không nói, tuy trước mặt mọi người anh luôn bảo vệ cho cô.

Nhưng Sở Dao cũng không dám đa tình mà nghĩ cô quan trọng trong mắt anh...

Sở Dao cứ thế mở cửa ra ngoài, vừa dịp gặp Thím Lan đang bê sữa lên cho cô..

Bà ngạc nhiên hỏi..

- " Tiểu thư. Cô ra ngoài hóng mát à..?"

Lấy ly sữa từ tay bà Sở Dao nói cảm ơn, rồi uống một hớp lắc đầu mỉm cười..

- " Không. Tôi đi tìm Phong.."

Ánh mắt Thím Lan xẹt qua tia lạ thường..

- " À.Thiếu gia đang bận chút việc cô cứ về phòng chờ cậu ấy là được.."

Sở Dao đã rất nhanh uống xong ly sữa, đưa lại cho Thím Lan..Nhíu nhíu mày không vui nói..

- " Hiện giờ anh ấy đang ở đâu..?"

Căn biệt thự này quá đồi rộng lớn, có rất nhiều phòng.Từ lúc về đây ở cô chưa đi thăm quan qua hết tất cả.

Chỉ là cửa chỉ của Thím Lan có chút khác thường.Sao bà lại có vẻ nóng vội ngăn cản khi cô muốn đi tìm Tần Phong vậy..

Thím Lan có chút khó xử..

- " Tiểu thư.Tâm trạng thiếu gia hôm nay không tốt, những lúc như vậy cậu ấy chỉ thích ở một mình.."

Đúng như cô dự đoán,lời Thím Lan càng khiến Sở Dao thêm sốt ruột lo lắng.

Ở một mình khi buồn chán là khi đó anh vẫn chưa có cô.

Còn bây giờ đã có cô bên cạnh.

Nếu cả việc chăm sóc anh cô không làm được.Giờ cả việc chia sẻ với anh mà cô vẫn không thể nhún tay vào.Không phải cô làm một người vợ quá thất bại rồi hay sao.

Sở Dao ôm lấy tay bà nở nụ cười ngọt ngào..

- " Sao thím biết anh ấy tâm trạng không tốt.Phong nổi nóng với thím à..?"

Thím Lan lập tức xoa tay..

- " Nào có.Chỉ là hôm nay Tôi thấy cậu ấy vào phòng luyện đàn.Mỗi lần tâm trạng cậu ấy không tốt cậu ấy sẽ hay đánh đàn.."

Sở Dao gật gù xem như đã hiểu.

- " Cám ơn Thím.."

- " Này..cô đi đâu thế..khoan khoan đã... "

Thấy Sở Dao mặc kệ lời bà ngăn cản, cứ thế lên cầu thang tiến mất hút sau góc cua..

Thím Lan gọi mãi chẳng được thờ dài.

Vừa quay người gặp A Kiên đi đến.

- " Thím sao vậy...?"

Nhìn cử chỉ khó hiểu của bà, A Kiên cau mày..

Thím Lan chỉ tay lên lầu hai bất lực thở than..

- " Cậu dặn Tôi là buổi tối không nên để Sở Tiểu thư đi lung tung.Nhất là lúc Thiếu gia làm việc.Nhưng hôm nay cô ấy không nghe, quyết đi tìm thiếu gia..Tôi..tôi cản mà cô ấy không nghe.."

Sắc mặt A Kiên liền thay đổi..

- " Cô ấy đâu..?"

- " Lên phòng tập đàn..Ơ cậu Kiên...."

Bà chưa nói hết đã thấy A Kiên sảy nhanh bước chân như ma đuổi..

Thím Lan lắc đầu mù mịt cũng chẳng hiểu nổi..

Sở Dao có biết phòng tập đàn của Tần phong ở lầu ba.

Một lần có nghe người giúp việc trong nhà nhắc qua.Nhưng cô lại quên hỏi chính xác là phòng nào.Trên dãy hành lang này có đến năm phòng..

Sở Dao lần này kiên quyết rằng muốn gây bất ngờ cho Tần Phong.

Tuy Sở Dao vẫn còn sợ Tần Phong nhưng theo kinh nghiệm cô dứt kết nếu cô ngoan ngoãn nghe lời chỉ cần bên cạnh anh.

Lúc đó cô thấy Tần Phong sẽ vui anh còn tỏ ra yêu chiều cô nữa là đằng khác..

Sở Dao mở nhẹ cửa phòng thứ nhất.Bên ngoài lại khóa chặt.Chắc chắn đây không phòng cô đang tìm.

Biết chắc phòng này không có.Cô lại bước đến phòng thứ hai.Cũng như phòng thứ nhất..

Sở Dao quay đầu nhìn căn phòng thứ ba, làn môi hồng lấm bầm..

- " Chẳng lẽ là phòng này.."

Cô kê tai vào chẳng nghe được gì có chút bất mãn..Bàn tay nhỏ nhắn đặt lên tay cầm muốn vặn lấy cửa xem sao..

- " Sở Tiểu Thư.Khoan đã.."

Động tác liền ngưng lại, Sở Dao quay đầu thấy A Kiên có chút hồi hải đi đến..

Đứng trước mặt cô anh ta hơi gượng gạo nói..

- " À.Cô tìm thiếu gia à..?"

Sở Dao gật đầu, đôi mắt to tròn ngây thơ vô tội chỉ vào căn phòng thứ ba..

- " Tôi có việc muốn gặp anh ấy.Có phải Phong trong đó không?"

A Kiên liếc nhẹ qua căn phòng, cười nhẹ..

- " À...Hay là cô về trước để tôi báo với thiếu gia là cô đang tìm cậu ấy..."

Hàng mi dài chớp chớp suy nghĩ một chút, Sở Dao nào chịu, nhanh chóng lắc đầu..

- " Không.Tôi muốn gặp anh ấy ngay bây giờ.Nếu anh ấy có nổi giận tôi sẽ chịu trách nhiệm.."

Cử chỉ lạ lùng của A Kiên và cả Thím Lan càng hồi thúc Sở Dao muốn gặp Tần phong hơn bao giờ hết..

Cô thật lo lắng anh có đang xảy ra chuyện gì đang muốn giấu cô..

A Kiên hết cách miễn cưỡng gạt đầu..

- " Cô chờ tôi một chút.."

Trước sự mong đợi của Sở Dao.Anh ta gõ vào cửa bốn cái.

Rồi nhẹ nhàng mở ra, bước vào trước..

- " Thiếu gia.Sở tiểu thư tìm cậu.."

Chương 20: Ngọt ngào

Sở Dao tò mò nghiêng đầu nhìn theo. Lúc này thấy Tần Phong đang ngồi trên xe lăn, quay người vô trong. Trên tay cầm gì đó hình như đang đọc sách..

Rất nhanh trong phòng vọng ra tiếng nói quen thuộc..

- " Để cô ấy vào đi..."

A Kiên lui một bước nhường đường cho Sở Dao.

Sở Dao mím môi bước vào trong, A kiên giúp bọn họ đóng cửa lại..

Tần Phong xoay xe, quay người nhìn cô, anh đeo một chiếc mắt kính cận nhìn anh càng tuấn tú và nhã nhặn..

Hướng mắt nhìn cô gái đang đứng trước cửa.

- " Tìm anh à.."

Sở Dao vội vàng đi đến vừa quỳ vừa ngồi trước mặt anh. Cũng không ý thức được bao nhiêu thân mật giữa hai người, hai tay cô đặt trên đùi anh, bàn tay nhỏ gắt gao nắm lấy tay anh..Không giấu nổi lo lắng..

- " Phong..Anh có chuyện gì sao..?"

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ sà vòng lòng mình.

Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp mê hồn. Đôi mắt to tròn ngây thơ không giấu nổi lo lắng. Vẻ mong manh thuần khiết của cô làm tim anh mềm mại muốn cơ hồ hóa thành nước..

Vuốt lấy mái tóc đen mượt cột thành đuôi ngựa vô cùng đáng yêu.

Tần Phong nhướn mày..

- " Sao lại hỏi vậy..?"

Ánh mắt không ngừng dò xét anh. Cô trầm tư buồn buồn nói..

- " Là em cảm nhận được. Từ lúc qua nhà chính về đến giờ anh rõ ràng không vui.. Với lại Thím Lan bảo mỗi lần anh không vui sẽ thường hay đánh đàn "

Cô đưa mắt nhìn khắp phòng có rất nhiều loại đàn. Nhưng cây đàn to nhất là chiếc dương cầm màu trắng đặt giữa phòng..

Tần Phong nắm lấy cầm cô, bắt cô phải đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, nắm lấy điểm mấu chốt hỏi lại..

- " Em cảm nhận được sao..?"

Sở Dao không hiểu ý anh, chỉ biết lòng cô thật sự lo lắng, cả buổi tối còn rất bất an không yên.

Cô gật đầu, bàn tay nhỏ không ngừng nắm chặt tay anh. Giống như sợ buông ra anh lại biến mất..

- " Dạ. Em muốn tìm anh. Nhưng Thím Lan và A Kiên có vẻ không muốn em làm phiền anh. Càng làm em thêm lo lắng là anh xảy ra chuyện gì..?"

Giọng cô có chút tủi thân, khiến Tần Phong thương xót. Hôn lên chóp mũi của thanh tú của cô gái nhỏ.

Anh nở nụ cười có phần chua chát..

- " Ngốc. Chuyện khùng khiếp nhất. Anh cũng đã đổi mặt..."

Anh ngưng một chút lại xoa má cô nửa đùa nửa thật..

- " Nếu Có gì đó khùng khiếp hơn nửa đó chính là em bỏ rơi anh thôi.."

Nói rồi anh còn nở nụ cười đẹp đến mê hồn..

Sở Dao bị mê hoặc vẻ mặt trở nên ngây ngốc, môi nhỏ còn nở nụ cười tủm tỉm rất đáng yêu..

Thấy anh nửa đùa nửa thật Sở Dao không dám đánh giá cao vị trí của mình..

Tần Phong nhìn cô bẽn lẽn đáng yêu đến mức tim anh đập nhanh hơn một nhịp.

Giang tay ôm lấy cô bế lên, Sở Dao hiểu ý ngời lên đùi anh. Rút vào lòng anh, choàng bàn tay nhỏ cũng học đòi ôm lấy anh..

Tần Phong hôn lên đỉnh đầu của cô, tưởng đâu Sở Dao quá thỏa mãn mà ngủ gục trong lòng anh..

Ai ngờ cô gái trong lòng lại ngẩng mặt dè dặt lên tiếng...

- " Phong. Em biết trong lòng anh đã có người khác.. Nhưng.. nhưng

em sẽ vẫn luôn ở bên anh.."

Giọng điệu non nớt, mang dáng vẻ cam chịu của cô vợ nhỏ hiểu chuyện..

Tần Phong mím môi vừa thương vừa buồn cười..

Hàng chân mày rậm đen nhú lại cúi đầu nhìn người trong lòng.Nhướn mày hỏi lại.

- " Ai là người trong lòng của anh..?"

Cô gái này lại nghe ai nói nhăng nói cuội gì đây..

Tuy Sở Dao sợ anh giận nhưng lại nghĩ.

Không phải người ta nói vợ chồng là phải thẳng thắn với nhau hay sao..

Cô mấp máy môi có chút e sợ..

- " Là..là Ngô Đàm Tuyết.."

Ai đó đang đấu tranh nội tâm.Nói rồi cúi đầu chẳng dám nhìn anh.Cô đang làm một chuyện ngu ngốc mà khui lại quá khứ của chồng đúng là chẳng hay ho gì..

Sắc mặt Tần Phong vẫn bình thản, làn môi nhếch nhẹ, nâng mặt cô lên.Nheo mắt nguy hiểm hặc hỏi..

- " Em nghe ai nói, hửm..?"

Hai má ửng đỏ vì anh bị anh bức bí, khí thế đều bay sạch, triết lý hay

ho gì đó cũng không vòn. Liền giờ cờ trắng đầu hàng, cắn cắn môi khai thật...

- " Là..là do đêm đó ở buổi tiệc đính hôn của anh trai anh. Em..em nghe mọi người xì xầm với nhau.. Còn có..chính mắt em thấy Ngô Đàm Tuyết lén đi tìm anh nha.."

Nói đến đây lòng Sở Dao chua chát, không khỏi đau lòng..

Ai ngờ Tần Phong không biến sắc vì bị người ta thấy chuyện riêng mà còn cười xấu xa

tà ác bóp lấy má cô, anh sát mặt vào cắn nhẹ lên má cô hỏi..

- " Nhóc con xấu xa. Em chùng nào mới bỏ cái tật rình lén người khác đây hả..?"

Sở Dao uất ức lắc lắc đầu.. Tần Phong thả tay cho cô nói. Nhưng cánh tay kéo cô ôm chặt vào lòng..

Sở Dao hờn dỗi xoa lấy gò má bị anh cắn. Ủy khuất vô cùng..

- " Em nào nhìn lén.."

- " Thế ai đêm đó nhìn lén anh đến khi ngã lăn ra đất. Hừm..?"

Tần Phong nói vậy khiến Sở Dao ngây ra

Không nhắc tới thì thôi. Nhắc đến Sở Dao xấu hổ ghen giọng chẳng nói một câu..

Tần Phong ôm lấy mặt cô không cho trốn tránh cắn môi cô trầm giọng..

- " Sao không nói nữa..?"

Sở Dao nhớ lại cảnh té ngã trước mặt anh lần đó chỉ muốn chui đầu xuống đất.Làm gì còn dám mạnh miệng..

Thấy cô im lặng giả chết, Tần Phong nhếch môi.Mút lấy môi cô một cái thật mạnh, khẽ nói..

- " Nếu Ngô Đàm Tuyết là người trong lòng anh.Vậy em bây giờ có thể ở đây sao.

Anh cho em biết, muốn biết gì phải hỏi qua anh.Đừng nghe bóng nghe gió.Đối với anh người trong lòng với người ngủ trên giường của anh chỉ có một người, đó là vợ anh.

Hiểu chưa đề ngốc...?"

Sở Dao ngây ra, lòng ngọt ngào hơn được nếm kẹo..Tuy anh không lí giải vì sao lại có tin đồn tình cảm của anh và Ngô Đàm Tuyết nhưng không phải anh đang muốn nói rằng , anh không hề có tình cảm với cô ta sao.

Còn nữa ý anh nói người trong lòng là người anh mới cưới làm vợ..Chẳng phải người vợ mà anh đang nói đến là cô à..

Vốn là mỗi tối cô vẫn nằm trên giường của anh.

Vậy đề ngốc cô đang lo lắng cái gì?

Có phải hay không, anh cũng có tình cảm với cô, chỉ là cô nghĩ không ra tình cảm đó được vun đắp từ khi nào..

Chỉ là cô không dám hỏi thêm, với cô câu trả lời này đã khiến cô rất mẫn nguyện rồi.

Sở Dao ngẩng mặt cười túm tùm nhìn anh..

- " Thật..thật sao..?"

Tần Phong cạ môi mình vào môi cô thì thăm.

- " Em nói xem "

Lời sau đó đã không được đáp lại,vì anh đã dùng môi mình nói cho cô biết tất cả..

Hai má Sở Dao ửng đỏ, miệng nhỏ bị Tần Phong hôn lấy.Ban đầu Sở Dao còn ngại ngùng, nhưng lần này cô theo cảm xúc của trái tim, trực thối đáp lại anh theo bản năng.

Ánh mắt Tần Phong hiện ý cười, siết chặt thân thể mềm mại thơm ngát của Sở Dao vào lòng. Đầu lưỡi ướt át trơn trượt thoáng chốc tiến vào khoang miệng cô. Càng hôn càng sâu. Lúc đầu còn thử dò xét, rồi sau đó đột nhiên trở nên nóng bỏng mãnh liệt.Anh điên cuồng mút cánh môi cô, tham lam quấn lấy đầu lưỡi yếu ớt của cô, buộc cô phải phối hợp triền miên cùng anh.

Tiếng hít thở ngày càng nặng nề, nụ hôn ướt át kéo dài rất lâu.Trong phòng không ngừng vang lên tiếng môi lưỡi giao hòa, triền miên dai dẳng..

Nụ hôn cơ hồ biến tất cả trở nên hư không, đôi trái gái ôm nhau hôn đến quên tất cả mọi thứ...

Vote nào..

Chương 21: Trao đổi

Theo dọc con đường ngoài ô, là khu nhà hàng suối nước nóng.

Xe chạy vào trong ngừng lại, Tần Sinh bước xuống cùng với trợ lí của mình..

Anh ta rảo bước tiến về căn phòng cuối hành lang.

- " Cậu chắc là họ sẽ đến chứ?"

Tần Sinh nói rộng cà vạt của mình, ngồi xuống ghế bộ dáng có chút nôn nóng cau mày nhìn người trợ lí bên cạnh..

- " Tần Tổng.Anh yên tâm họ sẽ đến mà.."

Tần Sinh thở hắt ra, cầm lấy ly trà một hơi uống sạch hậm hực..

- " Lần này chỉ cần họ chịu đầu tư.Dự án mà thành công tôi cho ông già đó sáng mắt.."

Chết tiệt! Càng nghĩ càng tức.Mấy tháng trước có một dự án mời Tần Thị tham gia.

Lợi nhuận vô cùng lớn, nói đúng ra là chỉ cần thành công dự án này có thể gọi là hốt bạc..

Thế mà Tần Cát quyết không đồng ý, một xu cũng nhất định không chịu đầu tư.Ông bảo lợi nhuận thì cao nhưng nguy hiểm tìm tòi rất là nhiều..

Tần Sinh thì không cho là vậy. Tần Thị từ xưa giờ kinh doanh rất nhiều lĩnh vực nhưng chỉ riêng lĩnh vực Y Tế chưa chạm tay.

Lần này Tần Sinh được một người bạn bên Mỹ của mình mời đầu tư và hợp tác. Anh ta sẽ lo về chuyên môn. Còn Bên Tần Thị chỉ cần góp vốn đầu tư thiết bị và nhập nguồn dược liệu.

Thế mà nói làm sao Tần Cát cũng một mực bác bỏ.

Tần Thị nguồn vốn thì dồi dào muốn đầu tư vào đâu không được. Chỉ là Tần Cát không tin vào năng lực của anh ta.

Còn nói những mối quan hệ không rõ ràng cần tìm hiểu trước khi hợp tác.

Với Tần Sinh, Tần Cát càng không tin tưởng, anh ta càng phải làm cho bằng mọi cách.

Anh ta sẽ không cần nhờ vả vào Tần Thị mà sẽ tự thân vận động đến lúc thành công Tần Cát phải nhìn anh ta bằng ánh mắt khác. Tự tay dâng chức chủ tịch Tần Thị cho anh ta một cách khâm phục khẩu phục..

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Sinh..

Nhân viên nhà hàng đưa vào là hai người đàn ông là người ngoại quốc..

Không ai khác chính là Giám Đốc của Tập Đoàn KAI tại Mỹ..

Tần Sinh vội đứng lên tay bắt mặt mừng.

- " Xin chào.."

Người đàn ông người Mỹ có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt góc cạnh nam tính. Xuất hiện bên cạnh anh ta chính là Hà Lâm.

Giám Đốc của của KAI chi nhánh trong nước..

- " Tần Tổng Đây là Chủ Tịch của KAI tại Mỹ. Ngài Daniel "

Tần Sinh không giấu nổi vui mừng, khó khăn lắm mới hẹn gặp được anh ta....

- " Rất vui được biết Anh. Mời ngồi, mời ngồi.."

Daniel khẽ gật đầu, phóng khoáng ngồi xuống.

Đưa đôi mắt xanh thâm sâu quan sát Tần Sinh rất nhanh vào vấn đề..

- " Tần Tổng. Hà Lâm nói anh muốn gặp Tôi lâu rồi. Không biết có vấn đề gì không. Xin mời nói. Không cần ngại.."

Tần Sinh gót rượu vào ly anh ta..

- " Đúng ra tôi nên đến KAI để gặp anh.

Nhưng cũng xin nói thẳng tôi không muốn người khác biết về vấn đề này nhất là người của Tần Thị. Nên mới hẹn anh ở đây. Mong rằng anh không trách.."

Có vẻ rất thích thú với câu chuyện Tần Sinh đang kể.

Daniel cụng ly với Tần Sinh, uống một ngụm cười cười..

- " Không sao.Tần Thị có tiếng trên thương trường ra sao.Tôi đây hiểu rõ, được dùng cơm với Tần Tổng cũng là niềm vui của Tôi."

Anh ta ngưng một chút lại nói..

- " Nhưng tại sao buổi gặp này lại không muốn Tần Thị biết.Không biết tôi có thể biết lí do không?"

Nhìn dòng rượu óng ánh Tần Sinh thờ dài..

- " À.Tôi muốn đầu tư vào một dự án.Nhưng Ông Tôi quyết không đồng ý.Anh cũng biết mà người già với lớp trẻ mình bây giờ chính kiến khác nhau."

Daniel xem như đã hiểu gật đầu..

- " Cho nên anh cần tôi cho anh mượn vốn đầu tư vào dự án đó.."

Tần Sinh nhanh chóng gật đầu..

- " Đúng..đúng vậy.Không biết Anh có thể giúp tôi không...?"

- " Ồh.Thế Tần Tổng định thế chấp gì cho KAI"

Danile khẳng khái đi vào trọng điểm.

Trước khi hẹn gặp Daniel dĩ nhiên Tần Sinh và trợ lí của anh ta đã chuẩn bị mọi thứ.

Lúc này Tần Sinh vô cùng tự tin với những gì mình có.

Anh ta đẩy sấp giấy tờ đã được triển khai trước..

- " Tôi có thể cầm cố 20% lợi nhuận sau khi dự án của Bệnh Viện Quốc Tế Ocean thành công hơn 50%"

Bất ngờ là Daniel không cần xem, dùng tay đẩy ngược về cho Tần Sinh..

Tần Sinh ngạc nhiên khó hiểu

- " Daniel ý anh là..?"

Daniel cười khế, lắc đầu nói..

- " Tần Tổng.Anh chắc chưa tìm hiểu cách làm việc bên tôi rồi nhỉ.KAI là ngân hàng, nếu tôi cho anh vay vốn đầu tư.Tôi cần anh thế chấp một thứ có giá trị và đảm bảo được an toàn số vốn tôi đưa ra.Còn đây không nói lên điều gì cả.Tôi cảm thấy không an toàn.."

Tần Sinh cau mày..

- " Daniel.Tôi đang cho anh đến 20% lợi nhuận tương đương với 20% cổ phần của Tôi đấy.."

Danile nhún vai vẻ không quan tâm..

- " Tôi biết.Nhưng đây chỉ là dự án kết quả rất mong manh..."

Tần Sinh còn không muốn bỏ cuộc, nhấn nại giải thích..

- " Daniel.Anh thử đọc qua về dự án lần này.Nếu không khả thi làm sao tôi dám đầu tư đúng không..?"

Daniel lại cho là không đúng...

- " Tần Tổng.Đó là cách làm ăn của mỗi người.Thôi được rồi nếu anh thấy mọi thứ quá khó khăn.Có thể tìm một ngân hàng nào khác hỗ trợ.Tôi xin phép vậy.."

Nói rồi anh ta kéo ghế đứng dậy..Tần Sinh vội vã đứng dậy theo..

- " Khoan..khoan đã.Chúng ta có thể bàn cách khác mà.."

Dĩ nhiên Tần Sinh không thể đi vay các ngân hàng khác.Vì ai cũng biết Tần Thị nguồn vốn mạnh mẽ ra sao.Nếu anh làm vậy sẽ đến tai Ông của anh mất..

Chưa nói đến số vốn anh cần đầu tư quá lớn chỉ có KAI mới đủ sức chi ra..

Danile vẫn không ngồi xuống, kéo nhẹ áo vest trầm giọng nói thẳng..

- " Tần Tổng.Tôi thắc mắc sao anh lại không dùng số cổ phần của anh ở Tần Thị mà thế chấp.Nếu là số cổ phần đó.Tôi không một lời từ chối.."

Hai mắt Tần Sinh mở lớn, đưa mắt nhìn trợ lí của mình..Qua mấy giây anh ta gượng gạo..

- " Chắc là khó.."

Daniel nhếch môi.

- " Tôi không làm trong tay anh hiện giờ đang có 35% cổ phần.Anh cũng chỉ là cầm cố.Chứ có bán cho Tôi đâu mà lo..Thật ra tôi cũng cần sự an toàn mà thôi.."

Tần Sinh cúi đầu chẳng biết nghĩ gì. Dường như phải đấu tranh lí trí dữ dội. Qua một lúc anh ta ngẩng mặt hạ quyết tâm..

- " Được. Tôi đồng ý.."

Danile không lấy gì làm ngạc nhiên, cầm ly rượu trên bàn. Tần Sinh hiểu ý nhắc ly rượu cùng nhẹ vào.

Xem như thỏa thuận được kí kết!

Vote nào.. Có động lực viết tiếp nào

Chương 22: Đêm mưa

Mấy ngày qua tâm trạng Sở Dao khá tốt, cô dần mở được cánh cửa đi vào lòng của Tần Phong...

Tuy vẫn biết tận sâu trong lòng anh có điều gì đó cô không thể chạm vào.

Nhưng riêng chuyện tình cảm, Sở Dao cảm nhận được sự yêu thương anh dành cho cô..

Hôm nay Tần Phong có việc phải ra ngoài từ sáng. Bây giờ đã xế chiều anh vẫn chưa về..

Sở Dao có chút lo lắng đi tới đi lùi. Gần tối vẫn không chịu ăn cơm.

Đôi mắt to tròn không ngừng nhìn ra cửa...

- " Tiểu thư. Cô vào ăn tối trước đi. Lúc sáng thiếu gia cũng đã bảo về rồi rồi mà.."

Thím Lan có chút sốt ruột, bốn phận bà bây giờ là phải chăm sóc cho Sở Dao thật tốt.

Nhìn sơ qua cũng biết cô gái nhỏ này vô cùng quan trọng trong mắt thiếu gia nhà bà..

Sở Dao nhanh chóng lắc đầu làm sao cô ăn cơm cho nổi khi bây giờ bóng dáng anh chưa thấy, ngoài trời sấm chớp liên hồi, chuẩn bị chuyển mưa..

- " Cháu chưa đỏi..."

Thím Lan làm sao không nhìn ra suy nghĩ của cô gái nhỏ..Bà cảm thấy vui mừng vì thấy được tình cảm của Sở Dao dành cho Tần Phong là chân thật..

Không hiểu sao, Sở Dao cảm thấy bất an.

Có lẽ cô có kí ức không tốt về trời mưa.

Năm đó mẹ cô ra đi khi mưa gió rả rít, lúc cô được tin trở về trong bộ dáng ướt đẫm thì mẹ cô đã trút hơi thở cuối cùng.Cũng chẳng biết đâu trên mặt của cô là nước mưa hay nước mắt..

Từ đó cô không thích trời mưa, cái lạnh lẽo làm lòng người hoang mang đến mức sợ hãi..

Đúng lúc này, ánh đèn xe chiếu rọi cả góc sân vườn..

Sở Dao đứng bật dậy chạy nhanh ra cửa.

Chẳng mấy phút sau, đã thấy Cận Trúc đẩy xe Tần Phong.Còn A Kiên che dù giúp anh..

Vừa vào đến cửa nhìn thấy cô gái nhỏ sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng lại vui mừng khi thấy anh về..

Sở Dao nhanh chóng chạy đến, khụy chân lo lắng hỏi..

- " Sao giờ anh mới về.Có biết em lo lắng lắm không?"

Tần Phong cười lấy áo khoác đưa cho Thím Lan.Vuốt lấy mặt cô dịu

giọng..

- " Anh có việc nên về trễ một chút.Sao sắc mặt em kém thế?"

Thím Lan nhận lấy áo, thở dài nói..

- " Cô ấy từ tối giờ lo lắng cho cậu.Cả cơm tối cũng bỏ.."

Ánh mắt của Tần Phong sâu sắc, cúi đầu nhìn khuôn mặt non nớt của Sở Dao.

Mưa gió ngoài kia ngày càng lớn hơn mà lúc này lòng anh lại ấm đến lạ lùng..

Anh xoa lấy bàn tay còn lạnh của cô, mày nhíu nhíu lại, anh cảm giác Sở Dao có chút khác thường..

- " Anh cũng chưa ăn.Chúng ta ăn cơm thôi.."

- " Dạ"

Ánh mắt Tần Phong chưa một lần rời khỏi mặt Sở Dao..

Đến tối hai người đã yên vị lên giường, nằm trong vòng tay ấm áp của Tần Phong.Sở Dao mới thả lỏng thân mình.Có chút lim dim muốn chìm vào giấc ngủ..

Tần Phong xoa tấm lưng mảnh khảnh mượt mà của Sở Dao, hôn lên trán cô khẽ hỏi..

- " Dao Dao.Nói anh nghe em đang lo lắng điều gì...?"

Cố gắng hé đôi mắt long lanh đen láy trong bóng đêm, bàn tay nhỏ

níu lấy cổ áo anh..

Có chút đáng thương, nũng nịu....

- " Phong.Anh nhất định phải bình an bên cạnh em được không?"

Giọng cô trong đêm mưa, dịu dàng,non nớt có chút trẻ con như sợ bị bỏ rơi..

Trái tim Tần Phong nhói lên, xoa lấy mặt Sở Dao, cổ họng nghẹn đắng thì thào..

- " Dao Dao..."

Sở Dao nhắm mắt áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng ngực mạnh mẽ của anh..

- " Anh nhất định phải bình an mà sống với em đến già.Không được buông tay em đâu.."

Sở Dao gù gù trong miệng, hàng mi dài nhắm chặt..Khuôn mặt dụi dụi vào ngực anh..

Tần Phong cúi đầu phát hiện nhóc con cứ thế mà đã ngủ...

Hôn lên tóc cô, miệng cong lên nụ cười ấm áp..Ôm chặt cô vào lòng, trầm tư thì thào..

- " Đồ ngốc.."

Anh vốn nhạy cảm phát hiện ra cô gái của anh hôm nay có chuyện khác thường.Anh cảm nhận sự sợ hãi lo lắng trong mắt cô, đều anh có thể hiểu được vị trí anh trong lòng cô bây giờ đã khác trước..

Từ khi anh xảy ra tai nạn, Tần Phong không cho phép bất cứ ai được chạm vào thế giới của anh. Anh tự tạo ra khoảng cách một thế giới riêng biệt cho mình. Dù là với mục đích gì đi nữa, đó cũng chỉ là bản năng tự bảo vệ chính mình..

Nhưng riêng với Sở Dao anh tự nguyện kéo cô về phía anh. Đặt cô bên cạnh anh, vì chính là cô nên anh dám mạo hiểm đặt cược với chính mình, và anh đã đúng..

Cô gái của anh vốn rất lương thiện, cô lo lắng, cô xót xa cho anh. Dù cô luôn ngây ngô, đơn thuần nhưng cô lại sâu sắc với tình cảm của họ..

Cô gái nhỏ này không chê anh tật nguyền, không chê anh cường quyền áp đặt..

Lúc đầu cô có thể sợ anh nhưng rõ ràng bây giờ cô đã xem anh là tất cả.

Thật lòng thương anh, thương bằng trái tim thuần khiết nhất của cô, không hề nhiễm đục bởi bất cứ hào nhoáng vật chất, danh lợi nào..

Tần Phong hôn lên má phần hông hồng.

Nhắm mắt lại hít lấy hương thơm ngát từ cô gái trong lòng, lòng thỏa mãn đến không từ ngữ nào có thể diễn tả..

Ngoài trời mưa to không ngừng thế mà trong phòng ấm áp vô cùng..

Ầm..Ầm..

- " Phong..."

Ánh sáng xẹt qua chiếu sáng cả gian phòng.

Tiếng sấm nổ lớn, Sở Dao hốt hoảng hét lớn. Cả thân người giật nảy lên. Bừng tỉnh ngồi bật dậy...

Làn môi đỏ run rẩy lấm bầm..

- " Phong..Phong..."

Cô quơ quàng tìm kiếm người bên cạnh, nhưng Tần Phong trong đêm lại biến mất..

Sở Dao đưa mắt nhìn căn phòng tối om cả đèn ngủ cũng tắt đi..

Vote nào. Coi chùa quá nhiều..

Chap sau có gì..??

Chương 23: Lời anh đã nói

Không cần nghĩ cũng biết điện bị cúp mất rồi..

Sở Dao hốt hoảng dựa vào tia sáng chớp nháy ngoài trời. Cô lần mò leo xuống giường muốn đi tìm Tần Phong..

Giờ này anh đi đâu, không có ánh điện đối với người không thể đi lại như anh, rất nguy hiểm..

Sở Dao lo lắng mở cửa phòng đi ra..

Hành lang rộng lớn lạnh lẽo, chớp nhoáng lúc tối lúc sáng.

Bàn tay nhỏ nắm chặt vào nhau, mở to đôi mắt đen láy đảo dác nhìn xung quanh. Cố hét to tranh với tiếng sấm..

- " Phong...Phong...Anh ở đâu.."

Tiếng Sở Dao vô cùng hoảng hốt hòa với tiếng mưa gió trong đêm không khỏi khiến lòng người sợ hãi..

Tim đập thình thịch, bên tai bất ngờ nghe tiếng bước chân dồn dập ở cầu thang...

Ầm....Ầm...

Một tiếng nổ lớn rung chuyển cả trời đất.

Một bóng trắng từ cầu thang rất nhanh chạy đến ôm cô..

Sở Dao hốt hoảng ngồi xuống ôm lấy đầu hét lớn.

- " Á....."

- " Dao Dao..."

- "...Buông ra...buông ra.."

- " Là anh..là anh..."

Tần Phong mạnh mẽ ôm lấy cô vào lòng.

Nghe được giọng nói của anh.Sở Dao vừa mừng vừa tủi vì quá sợ hãi cô nhào vào lòng anh khóc nức lên..

- " Huhu..Anh đi đâu..đi đâu..Có biết em sợ lắm không...Huhu..."

- " Ngoan.Anh đây, ngoan..không sao..không sao rồi."

Tần Phong vỗ lấy lưng cô dỗ dành.Người trong lòng vẫn còn run sợ, cơ thể yếu ớt ôm chặt lấy anh chẳng chịu buông ra...

Cạch

Lúc này đèn thay nhau tắt sáng. Ánh đèn chiếu rọi hai thân thể đang ngồi dưới sàn ôm nhau không một khe hở..

- " Dao Dao.Có điện rồi.Đừng sợ nữa em.. "

Sở Dao chui từ trong lòng anh ra.Đôi mắt to tròn quan sát xung quanh.Căn nhà không còn lạnh lẽo, tối đen như mực như lúc vừa rồi..

Lại nhìn người đàn ông đang khụy gối ôm lấy cô. Mà Sở Dao nhú nhú, ánh nhìn một lần nữa đặt xuống hai chân Tần Phong..

Trong đầu lại hiện ra bóng trắng lúc vừa rồi. Vì quá sợ hãi cô chậm chạp không phát giác được vấn đề quan trọng, nhưng bây giờ thì...

Hai mắt Sở Dao mở to hãi hùng, miệng nhỏ run rẩy, lắp bắp..

- " Phong..Chân..chân của anh...Ừmm..."

Tiếng sau cuối liền bị Tần Phong nuốt lấy.

Anh bất ngờ dùng miệng phong bế lại miệng cô, rất nhanh ôm lấy Sở Dao vào phòng..

Rầm

Cửa phòng đóng lại, Tần Phong liền đè Sở Dao lên cánh cửa, nụ hôn không kéo quá dài, rồi nhẹ nhàng mới buông môi cô ra..

Sở Dao vẫn còn choáng váng, hơi thở không hề ổn định, nhưng đôi mắt thì sáng rực nhìn anh như người ngoài hành tinh..

Đối diện với cô bây giờ là một người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ đứng trên đôi chân của mình..

Đâu phải là một Tần Phong tạt nguyên luôn chôn chặt vào chiếc xe lăn..

Chuyện gì đang xảy ra..??

Tần Phong im lặng nhìn cô, dường như chờ đợi cho Sở Dao có thời

gian bình tĩnh lại..

Sở Dao cup mắt nhìn xuống đôi chân dài thẳng tắp mạnh khỏe của Tần Phong. Ngón tay búp măng xinh xắn chỉ vào chân anh, rồi như sợ hãi rút tay về. Vẫn không tin đây là sự thật, âm thầm nuốt nước bọt cố gắng lấy giọng nói.

- " Anh..anh đi được..Anh không bị liệt.."

Chống một tay vào cánh cửa. Tay còn lại vuốt lấy má cô..

Anh dụ giọng như dỗ dành cô gái đang bị chuyện anh đi được hù dọa quá mức..

- " Dao Dao em không vui khi thấy anh không phải ngồi xe lăn nữa sao.?"

Vui! Dĩ nhiên là vui chứ!

Nhưng mà chuyện này quá mức sức tưởng tượng của cô rồi.

Ba năm qua, từ bên ngoài xã hội, từ trên xuống dưới Tần Gia, ai cũng đinh ninh Tần Phong không thể đi lại được.

Nhưng bây giờ thì sao..?

Sở Dao liếm lấy đôi môi có chút khô khốc của mình, gật gật đầu suy nghĩ một chút lại nói..

- " Thế anh gạt em..không..không phải. Anh gạt tất cả mọi người..Tại sao anh lại làm vậy.."

Anh nắm tay cô đưa lên miệng hôn lấy..

- " Dao Dao.Anh có lí do phải làm vậy.Mọi thứ anh sẽ kể em nghe.Dao Dao tin tưởng anh được không.."

Trái tim Sở Dao vì giọng nói mang vẻ mê hoặc pha lẫn chân thành của Tần Phong làm cho mê mụi..

Niềm tin dĩ nhiên tuyệt đối dành cho Tần Phong.Để anh phải đóng giả ngồi xe lăn bao năm qua chắc chắn phải có lí do.

Trước khi gặp cô anh đã phải đóng giả ngồi xe lăn gần ba năm.Một chút trách anh lừa dối cô cũng không hề có, đối với cô mà nói từ lúc gặp anh, cô chưa bao giờ vì chuyện anh đi lại không được làm thành gánh nặng.Chỉ là xót xa cho anh phải sống cuộc đời không trọn vẹn mà thôi..

Sở Dao lấy lại bình tĩnh, nhẹ gật đầu..

- " Em tin anh.Nhưng vì sao hôm nay anh lại để em biết.Anh không sợ em sẽ bán đứng anh à..?"

Tần phong khẽ cười, lắc đầu nhéo mũi cô.

- " Dao Dao của anh sẽ không làm vậy.Vì anh biết dù cả thế giới này có thể quay lưng lừa dối anh nhưng em thì không.."

Niềm tin anh dành cho cô lớn thế sao, chính là tuyệt đối..Chỉ một câu nói lại khiến Sở Dao cảm động không thôi, ôm chặt thắt lưng anh, dụi mặt vào lòng anh thì thào tiếng lòng....

- " Phong.Anh làm gì em cũng sẽ ủng hộ anh.."

Tần Phong hôn lên tóc cô mỉm cười..

- " Anh biết.."

Trong khi lòng Sở Dao tràn ngập niềm vui và hạnh phúc, bất giác ngay cổ bị anh mút nhẹ, bên tai cô tiếng anh quẩn rũ trong đêm..

- " Dao Dao! em còn nhớ anh đã nói gì với em không...?"

Sở Dao ngẩng mặt ngây thơ, nhú nhú mày...

- " Nói gì ạ...?"

Tần Phong cười khẽ, xoa lấy bờ vai mượt mà của cô..

- " Anh nói khi nào em thấy anh đi được.

Lúc đấy anh sẽ ăn em.."

- " Phong..em..."

Sở Dao hốt hoảng đẩy người anh ra.Tần Phong nào cho bế thốc cô lên ôm ngang, nhươn mày..

- " Lúc đó em cũng không từ chối nha.Bây giờ không được nuốt lời.Ngoan..!"

- " Nhưng em cũng không nói đồng ý mà...."

- " Im lặng là đồng ý.."

Nào có...

Chỉ là lúc đó cô quá sợ anh nên đành im lặng mà thôi..

Đợi đến lúc Sở Dao ý thức Tần phong đã đặt cô lên giường. Anh nằm đè lên cô..

Tần Phong nắm lấy tay cô đưa lên miệng hôn, còn sắc tình mút lấy từng ngón..

- "Dao Dao. Em có biết những ngày anh ngồi xe lăn. Điều anh khao khát nhất là gì không..

Là không thể đường đường chính chính đè em dưới thân mà thương yêu em.."

Lời lẽ mang phần biến thái của anh làm hai má Sở Dao đỏ au, miệng nhỏ há hốc chẳng thốt nổi một lời..

Sấm chớp ầm ầm ngoài kia, lại không bằng nhịp đập trái tim của cô lúc này..

P/s Nay ra trễ còn ai xem ko nhĩ...Chap sau có gì???

Chương 24: Thực hiện lời đã nói

Tần Phong kéo lấy dây áo ngủ của cô xuống, làn môi mỏng mút nhẹ vai cô...

- " Dao Dao.Đừng sợ.."

Mỗi sự đụng chạm của anh đều làm Sở Dao run rẩy.Cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp bối rối chỉ biết gọi tên anh..

- " Phong...."

Tần Phong yêu thương ma sát thân người cường tráng mạnh mẽ của mình lên cơ thể mảnh mai của Sở Dao.Say mê hôn lên đôi môi đỏ đang hé mở.

Sở Dao xấu hổ lại hồi hộp, nhắm mắt lại mặc cho anh hôn hít.Môi lưỡi Tần Phong khuấy đảo trong miệng Sở Dao đến long trời lở đất, rồi mở rộng đùi cô ra hơn, tay cũng thò vào chỗ anh ngày nhớ đêm mong bắt đầu xoa nhẹ...

Sở Dao bắt đầu hốt hoảng, mở choàng mắt ra sợ hãi níu lấy tay anh.Cô lập tức cảm nhận được, phản kháng khép chân lại, không để anh làm như vậy.

Sở Dao quá non nớt bị anh làm sợ hãi muốn bật khóc, làn da trắng nõn toàn thân đỏ ửng lên..

- " Phong..đừng..đừng ma anh..hức.."

Tần Phong nào chịu bỏ qua, ngón tay xấu xa tà ác ức hiếp cô...

Đôi môi mỏng không ngừng hôn lấy dụ dỗ cô. Sở Dao trốn tránh lưỡi anh, anh liền liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đến ẩm ướt, cắn cầm cô.

- " Bảo bối. Anh sẽ nhẹ nhàng. Thả lỏng đi em.. "

- " Hức..."

Đôi môi hồng nhuận không ngừng run rẩy..

Theo từng động tác sờ soạng chiếc áo ngủ của cô bị cởi ra lúc nào không hay, một đường bay xuống thảm.

Nhìn thân thể trắng muốt mịn màng như búng ra sữa.

- " Chỉ muốn nuốt em vào bụng "

Tần Phong rên lên một tiếng. Rút tay về, vùi đầu vào thừng thức bộ ngực non mềm. Đầu lưỡi nóng rực đảo qua nơi mềm mại xinh đẹp của cô, lại ngậm lấy đầu ngực tham lam nặng nề mút, cắn nhẹ, thay phiên đem hai đầu ngực đỏ bừng mút đến sáng bóng trơn ướt, trên ngực mềm mại trắng nõn lưu lại dấu tay ửng hồng của anh.

- " Ừm.. Phong.. "

Đôi mắt mọng nước mơ màng nhắm lại, dòng chất lỏng trong suốt theo mi mắt rơi xuống gối.

Tần Phong ngời ngàng người cô, ánh mắt quyến rũ say đắm nhìn Sở Dao không rời.

Anh mỉm cười với cô, rất nhanh cởi chiếc áo ngủ của chính mình, cùng quần dài.Khoe ra cơ thể đẹp đẽ săn chắc..

Sở Dao âm thầm nuốt nước bọt, ngây ngốc mơ màng nhìn cơ thể trần trụi của anh đến mang tai đò ửng.Liếc qua nơi hùng vĩ của đàn ông.Sở Dao lấy tay che mắt vùi cả khuôn mặt vào gối..

Tần Phong cười khẽ hai tiếng, nằm xuống kéo mặt cô ra hôn tới tấp..

- " Xấu hổ.Hửm..?Tất cả là của em.Chỉ cho mình em.."

Nói rồi ngẫu nhiên môi cô.Sở Dao bị anh hôn đến choáng váng, khuôn mặt phấm hồng với đôi mắt long lanh nước như mèo con khiến anh không khỏi động lòng muốn bắt nạt cô thêm, đầu lưỡi thay phiên nhau hôn khắp thân thể non nớt của cô..

Lúc vừa rời anh đã thử cho ngón tay thâm nhập vào trong, nơi đó khít chặt khó tưởng tượng..

Tần Phong hôn dọc một đường, liếm qua cái rốn bé nhỏ xinh xắn, cánh tay cường tráng tách lấy đùi cô ra..

- " Ui..Phong..đừng...đừng nhìn..huhu.."

Tần Phong hai mắt gắt gao nhìn vào nơi đẹp đến mê hồn.Không còn nghe những gì cô nói..Anh đã có thể nhìn thấy rõ nơi yêu kiều non mềm này của cô.Non nớt, quá nhỏ, ẩm ướt, trơn bóng.Anh càng nhìn càng không chịu nổi, dứt khoát hạ miệng xuống nơi đó mút vào.

- " A..."

Sở Dao như bị điện xẹt lên đến tận não.Cô cong thân thể hét

lên..Bàn tay nhỏ gắt gao nắm lấy gối...

- " Ừ...Phong...huhu.."

Cô muốn chạy trốn với cảm giác xa lạ sắc đục này nhưng hai tay cường tráng của anh ôm lấy thắt lưng của cô không cho cô lùi bước..

- " Ừ..ừ..ừm..."

Cô yêu kiều rên lên, cảm giác sóng tình mang lại khiến cô mù mị cả đầu óc, ngón tay co lại bấu vào grap giường, ngón chân đáng yêu cuộn lại. Xụi lơ trên giường mặc anh càng gỡ..

Đôi mắt mê đắm ngẩng lên nhìn cô nở nụ cười quyến rũ, anh yêu mị liếm lấy khóm môi còn dính màu trắng ướt ướt, rướn người tới áp đôi môi của mình lên cánh môi đang hé mở của Sở Dao, để cô cùng mình thưởng thức hương vị ngọt ngào vừa rồi.

- " Thích không bảo bối..?"

Sở Dao thờ hồn hển, mắt đẹp nhìn anh mơ màng..

Nặng nề hạ người hôn cô không buông, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô mút vào thả ra.

Thắt lưng hạ xuống, anh chậm rãi xâm nhập vào nơi tư mật của cô, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó chịu đựng, trong lòng nổi lên một trận đau xót, nhưng giờ phút này làm sao có thể dừng lại được nữa. Nặng nề hô hấp, anh đẩy mạnh vào bên trong cô, nơi cứng gắt gao bị bao lấy khiến toàn thân anh run rẩy.

- " Đau.."

Sở Dao nức nở hét lớn, bàn tay nhỏ ôm chặt lấy cổ anh.

Tần Phong hôn lên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, dỗ dành..

- " Em thả lỏng người..Ngoan nào Dao Dao."

- " Hức..."

Sau cơn đau như xé toạt người, cơ thể Sở Dao theo động tác nhịp nhàng của anh từ từ xoa dịu, nổi thống khổ dần bị lấp đầy bằng cơn khoái cảm cùng cực, nơi giao nhau giữa hai cơ thể tràn ra một ít dịch màu đỏ, đánh dấu cho lần đầu tiên của cô đã bị anh lấy đi..

Vùi khuôn mặt vào khe rãnh ngực của cô, điên cuồng mà chuyển động.Cảm giác khít chặt gắt gao này làm anh chỉ muốn điên mất..

- " Ừmm...A..."

Sở Dao hé mắt choáng váng, hơi thở gấp gáp theo từng nhịp thúc đẩy của anh phát ra tiếng rên ngày càng lớn hơn, khi cơn cao trào ập tới, đầu óc cô đã hoàn toàn mê muội.

Anh mỉm cười hôn nhẹ lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô, yêu thương vén lọn tóc xơ tán loạn ra sau tai. Tần Phong thở gấp cúi đầu nhìn người trong lòng vì mệt mỏi mà muốn lịm đi.Thật lòng chẳng muốn bỏ qua cho cô nhưng vì đây là lần đầu của cô.Anh mới cần răng chịu đựng, trở người để cô nằm sấp trên người mình, nơi đó vẫn chưa chịu rút ra, vuốt ve tấm lưng ong mượt mà của cô về mặt vô cùng hưởng thụ..

Mồ hôi dính vào nhau da thịt kề sát, tóc mây quăn quýt chẳng còn khe hở.Chỉ hận không thể dung nạp cơ thể bé bỏng của cô vào anh cho thỏa lòng..

Sở Dao vì quá mệt mỏi đã ngủ thiếp đi sau cơn mây mưa vừa rồi, mặc kệ anh vẫn còn ở đó tận hưởng dư âm.

Qua một lúc mới bế cô đi tắm. Ánh mắt lướt qua vết đỏ trêngrap giường, tận sâu trong mắt là sự thỏa mãn vui vẻ, từ giờ phút này cô hoàn toàn chính thức trở thành người phụ nữ của anh rồi.

P/s..Vote nào.Hôm nay mừng 1 tui ăn chay.Mà cho các thánh ăn thịt.Bất công quá nhỉ..

Vừa lòng chưa nào.Chưa vừa lòng, tui chịu..

Ừm ai chưa 18, cần nhắc nha..

Chương 25: Đưa trẻ hào môn

Mưa gió cứ thay phiên nhau đến, thời tiết những ngày qua không thuận lợi cho việc đi lại..

Với Tần Phong thì chẳng vấn đề gì cả, vì anh cũng chẳng có tâm trí mà ra ngoài..

Trong căn phòng ấm áp , rèm cửa sổ mỏng bị gió đêm thổi bay phấp phới những cơn gió hòa vào tiếng mưa rả rít.Trên giường lớn màu trắng, Sở Dao yêu kiều nhỏ nhắn cuộn mình trong lòng Tần Phong, nửa ngủ nửa tỉnh, như có như không hàng mi dài lim dim, có vẻ mệt mỏi không cần nói cũng biết đã bị ai đó hành hạ quá mức. Cô mặc một cái áo màu trắng rộng thùng thình, rõ ràng không phải của cô, cổ áo chữ V rất rộng, lúc cô nằm nghiêng lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, bộ ngực tròn trịa bị đè ép tựa vào tay anh, ngoài lớp vải áo sơ mi mỏng manh không hề có gì cản trở.Áo ngấn qua hông,khoe đôi chân thon dài trắng mịn màng..Dĩ nhiên Sở Dao chẳng dám lớn mật mà mặc thế để quyến rũ anh, là do Tần Phong ép buộc cô làm thế.Anh đã từng muốn làm vậy với cô lâu rồi, cái kiểu vừa kín vừa hở,thanh thuần ngây thơ này chỉ khiến đàn ông muốn bắt nạt và phát điên vì cô..

Đôi mắt nóng bỏng của người đàn ông chưa một giây rời khỏi người con gái trong lòng.

Bàn tay ngứa ngái còn tà ác xoa lấy gáy tay nhỏ nhắn của cô trêu đùa.

Sở Dao mắt nhắm mở ra không nổi, dùng tay nhỏ bé non mịn sờ sờ

mặt anh, nhẹ nhàng vuốt mí mắt anh, dịu dàng nói.

- " Đừng phá..anh ngủ đi..em mệt..mệt lắm.."

Tần Phong đầu gối lên cánh tay, tay kia vòng quanh cô, bắt lấy tay cô nắm lại trong lòng bàn tay to lớn của anh, đưa lên miệng yêu thương hôn lấy..

- " Dao Dao.Một lần nữa nhé....?"

Dạo này Tần Phong rất thích trêu cô.Anh ghé vào tai cô thì thầm..

Sở Dao chu môi lắc đầu, áp sát người, mắt vẫn nhắm, vòng tay bé nhỏ siết chặt người anh.Giống như làm vậy mới khiến anh không xoay người ức hiếp cô được..

- " Em mệt...mệt lắm....xin anh mà"

Cô âm ờ trong miệng than thở đáng thương.

Tần Phong bật cười nâng tay ôm cô vào lòng hôn lên trán cô..

- " Vậy nói yêu anh đi.Dao Dao.."

Cọ cọ mặt vào ngực trần của anh, Sở Dao rừ rì..

- " Yêu..yêu anh.."

Lần này Tần Phong bật cười thành tiếng.

Cũng không phá cô nữa.Anh kéo chăn đắp cho hai người, trở người ôm sát thiên hạ vào lòng.Mí mắt nặng trĩu thế nào cũng không ngủ được.

Nhìn Sở Dao thờ đều mệt mỏi chìm say vào giấc ngủ. Có chút đau lòng, mũi anh cạ trên da mặt mịn màng của Sở Dao. Như hôn bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Từ đêm hôm đó, ân ái quẩn quýt, Tần Phong như bị độc nghiệp không thể cứu chữa. Một tắc cũng không thể rời mắt khỏi cô gái nhỏ.

Không ngày nào anh không ức hiếp cô đến gần sáng. Thế nên bây giờ Sở Dao tội nghiệp đáng thương thiếu ngủ cả hai mắt đều bị thâm quầng..

Tần Phong chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày lại có người khiến anh nặng lòng yêu thương đến mức này.

Từ nhỏ anh sinh ra và lớn lên ở hào môn.

Người ngoài nhìn vào ai cũng tấm tắc ngưỡng mộ. Nhưng họ lại không biết mặt trái tàn nhẫn của giới thượng lưu. Tần Phong đã đối diện rất sớm với những nụ cười xởi lởi giả tạo khi chỉ là cậu bé sáu tuổi..

Từ bé anh đã rất được lòng Tần Cát. Ông nội vô cùng yêu thương anh, luôn đưa anh đi theo dự các buổi tiệc. Cho anh làm quen với giới thượng lưu từ rất sớm. Nếu đứa trẻ khác có tuổi thơ vui tươi mà lớn lên, riêng anh thì không. Nói đúng với suy nghĩ của anh là một tuổi thơ bất hạnh.

Tuổi thơ của anh là găng liền với sách vở, học với học. Mỗi thứ đều được bồi dưỡng, năng khiếu, kĩ năng, đặc biệt là đường lối kinh doanh. Và nụ cười nhất với một đứa trẻ nhưng phải học cách quan sát ứng xử và giao tiếp của mọi người..

Ba của anh là một tiến sĩ cả đời đều tập trung vào các nghiên cứu lỗi lạc. Mẹ thì có lẽ vì thấy Tần Sinh thiếu tình thương của Ông nội. Nên bà luôn dành tình thương cho Tần Sinh nhiều hơn. Nếu có đi du lịch người bà đưa đi theo sẽ là Tần Sinh chắc chắn không phải anh. Nhưng bà luôn rất tự hào vì có đứa con như anh và kiêu hãnh anh sẽ là người thừa kế Tần Thị, nên khi đối diện với anh bà luôn dè dặt cẩn trọng. Một lời nói nặng cũng chẳng dám thốt ra. Nên cả những gì anh áp lực phải chịu bà cũng chưa bao giờ thấu.

Khi anh và Tần Sinh thuở nhỏ cùng vấp ngã, bà sẽ vội vã đỡ Tần Sinh đứng lên, đỡ dành ôm anh ta vào lòng rồi bảo người giúp việc đỡ lấy anh..

Dần rồi anh cũng thành thói quen, ba mẹ với anh chỉ là hai tiếng dùng để gọi. Còn mọi thứ khác anh không hề cảm nhận được..

Với Ông của anh, thương yêu anh là thật nhưng vì tương lai của Tần Thị, ông bắt buộc phải đưa anh phải khuôn phép từ nhỏ. Vô tình tạo cho anh một cuộc sống lập dị. Lên đến mười tuổi Tần Phong cảm nhận, anh như bị chai sạn cảm xúc. Anh không mặn không nhạt với mọi thứ. Chẳng thứ gì làm anh cảm thấy thích thú. Anh không phải đam mê kinh doanh nhưng bắt buộc phải có trách nhiệm với Tần Thị. Nên mọi khoảng thời gian anh đều dành cho những con số..

Còn về Ngô Đàm Tuyết từ nhỏ cô ta đã xuất hiện trong mắt anh. Cô ta như một đứa trẻ thích bám người, luôn bám víu lấy anh, hay làm trò muốn anh vui. Thời gian đó Ngô Đàm Tuyết rất mãnh liệt theo đuổi tình yêu của anh.. Nhưng trong mắt Tần Phong mà nói Ngô Đàm Tuyết chỉ là một bé con vắt mũi chưa sạch, thích gây sự với các cô gái theo đuổi anh. Và tính tình bốc đồng, xốc nổi.

Mọi người thấy anh im lặng để mặc cô ta làm càn. Thì lại nghĩ anh và cô ta là một cặp nhưng thật ra mà nói tuy anh không ghét bỏ đẩy Ngô

Đàm Tuyết ra xa không đồng nghĩa với việc anh có tình cảm với cô ta. Chỉ là cuộc sống của anh quá buồn tẻ, một chút hương vị cũng thú vị. Chưa nói đến việc hai nhà có quan hệ gắn kết, nên anh mắt nhắm mắt mở để mặc cô ta.

Anh chưa bao giờ mở miệng yêu cầu cô ta phải thay đổi tính cách. Một lần nữa người lớn hai nhà lại nghĩ vì yêu nên anh nuông chiều cô ta. Nhưng họ lại không biết vốn anh chẳng quan tâm. Mà đã không quan tâm thì cô ta có ra sao cũng không phải chuyện của anh..

Đến khi anh bị tai nạn, thì mọi thứ trắng đen, vàng thau anh càng nhìn rõ cuộc đời.

Chương 26: Cô gái ở nhà thờ năm ấy

Ngô Đàm Tuyết thường ở trước mặt anh nào là đau lòng rồi hối hận. Thật tình mà nói chuyện cô ta đến với Tần Sinh, anh không lấy gì làm lạ. Nếu không là Tần Sinh thì cũng là một người đàn ông khác hướng gì Tần Sinh đã thắm mếm cô ta lâu ngày.

Là ai cũng được nhưng không thể là một kẻ tật nguyền như anh lúc đó.

Tận trong lòng Tần Phong đã không yêu thì làm gì có hận. Chỉ là mất niềm tin vào lòng người, nhờ vào tai nạn mà anh lại vô tình biết được ra nhiều chuyện không nên biết..

Mới đây mà đã ba năm, thời gian đúng là chẳng bao giờ chờ đợi ai.

Năm đó anh nhớ mãi sau khi nghe bác sĩ nói anh sẽ bị liệt nếu không mổ kịp thời.

Cảm giác ra sau ư! Dĩ nhiên là tòi tệ.

Nhưng có nhiều thứ càng tòi tệ hơn thế nữa..Điều anh cần lúc đó là một cái đầu lạnh. Bình tĩnh mà suy xét nặng nhẹ.

Anh có thể mổ, nhưng nếu mổ ở bệnh viện đấy. Anh sẽ phải vĩnh viễn không thể tìm ra một sự thật và khiến sự thật đấy phải trả giá. Hoặc là anh sẽ trả giá cho đôi chân mình vĩnh viễn bị liệt..

Nằm viện gần nửa tháng, ai cũng nghĩ anh đã đã không thể cứu

chữa. Cả bác sĩ cũng nhiều lần khuyên anh nên suy nghĩ tiến hành ca mổ.

Anh vẫn duy trì thái độ im lặng. Khi tinh thần khỏe hơn, anh quyết xuất viện, ai khuyên ngăn cũng không được.

Mỗi tối anh lại thường lui đến nhà thờ ở ngoại ô. Anh biết mọi hành tung của anh lúc đấy đều được người khác giám sát..

Khi họ tin rằng anh chỉ vào nhà thờ để ủ rũ buồn tủi cho số phận của mình với Chúa.

Mà không nghĩ rằng nơi sau tấm tường của Chúa là các Cha giúp anh che giấu một bí mật. Một người bạn của anh đã đưa một vị bác sĩ nổi tiếng ở Mỹ về nước giúp anh khám. Giúp anh chăm cứu ở thắt lưng, do anh bị tổn thương cột sống mà ảnh hưởng đến hai chân. Và cho anh thời hạn một tháng phải sang Mỹ làm phẫu thuật..

Đêm đó sau khi bác sĩ đã về, chỉ mình anh ở lại đối diện với Chúa. Bất ngờ nghe tiếng cửa mở ra, anh không cho A Kiên đứng canh gác trực tiếp ngoài cổng vì sợ người khác nghi ngờ anh đang che giấu chuyện gì bất thường..

Tần Phong cùng vệ sĩ của mình nhanh chóng ra sau tấm tường nhìn qua khe hở của khuôn bông..

Anh thấy một cô gái, thắt hai bím tóc, khuôn mặt tinh xảo, nhất là ánh mắt long lanh như pha lê của cô. Anh chưa bao giờ gặp bất cứ cô gái nào có đôi mắt thuần khiết đến thế, có thể rửa trôi bất cứ thứ gì đen tối nhất trên đời này..

Cô càng đến gần, anh càng nghe rõ tiếng khóc khút khít, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô..

Ngồi lên hàng ghế cô nghẹn ngào nước nỡ..

- " Dao Dao đến đây xin ngài đem Dao Dao đi cùng mẹ được không. Tại sao ngài lại nỡ đưa mẹ con đi. Dao Dao cần mẹ..huhu.. Dao Dao nhớ mẹ...rất..rất nhớ.."

Nói rồi cô òa khóc nước nỡ, giống như bao năm qua không được khóc vậy..Tiếng khóc của cô làm Tần Phong thấy phiền toái. Anh bất đắc dĩ làm tượng chúa sống nghe cô kể lể, ỉ ôi..

Đêm đó về nhà không hiểu sao bên tai anh là tiếng khóc nỉ non uất nghẹn của cô gái nhỏ làm cả đêm anh không thể nào chợp mắt. Luôn hiện ra trước mắt là khuôn mặt phẫn nộ đáng thương yếu đuối của cô..

Tưởng đâu đấy là lần cuối hai người gặp nhau. Không ngờ có lần đầu sẽ có lần thứ hai. Hai lần gặp cô, anh đều chứng kiến cô đầm đìa nước mắt..

Cô ngây thơ không hề hay biết sau bức tượng có người nghe trộm nỗi lòng về đứa con gái riêng bị mẹ cả ức hiếp, người chị cùng cha khác mẹ ghét bỏ..

Anh lại để ý cô đến nhà thờ thường trên người hay mặc đồng phục học sinh. Sau khi nói đã, khóc đủ lại vội vã chạy đi ngay..

Tiếng nói non nớt, êm ái đáng thương ngày càng đi vào tiềm thức của Tần Phong..

Mỗi khi thực hiện xong công việc của mình.

Anh vô thức ngồi chờ cô gái nhỏ, khi nghe tiếng bước chân vội vã

anh biết ngay là cô..Nghe cô thở than, lúc thì có chuyện gì vui cô sẽ nhoẻn miệng cười.Nụ cười như nắng sớm xinh đẹp vô cùng..

Trước khi đi Mỹ, ngày đó Tần Phong đợi cô đến tối.Nhưng chờ mãi không thấy bóng dáng nhỏ nhắn đâu hết..

Ngày anh quyết định sang Mỹ chữa trị, anh phẫu thuật ba lần mới hoàn toàn chữa khỏi.

Ngoài vật lí trị liệu anh còn phải tập thể thao.Một năm kiên trì anh trở lại bình thường nhưng niềm vui để anh cố gắng vượt qua chính là những tấm ảnh của cô gái ở nhà thờ mà anh đã gặp nửa tháng trước khi sang Mỹ.

Hình ảnh của cô đứng trước Chúa cầu nguyện, cô khóc, cô cười, cô đến trường, cô thay đổi trong một năm.Anh đều thu thập mỗi ngày xem qua như là độc nghiện cho đến khi anh về nước..

Ngày đầu tiên anh trở về, nơi mà anh đặt chân đến đầu tiên là nhà thờ năm ấy..Và lời đầu tiên bao năm qua anh mở miệng cầu Chúa đó là.....

Tần Phong đưa mắt nhìn thiên hạ đã ngủ hơn một giấc dài trong lòng.Hôn lên môi cô mỉm cười..

- " Sẽ lấy nhóc con này làm vợ "

Đúng vậy cô gái đấy không ai khác chính là Sở Dao.Đã khiến một người lãnh đạm với tất cả với mọi thứ, rồi từ một người mất niềm tin với thế giới này, kể cả người thân.

Lại một lần nữa vì cô mà đặt cược, đặt cả hi vọng niềm tin còn sót lại cho cô..

Anh chưa bao giờ nghĩ thế giới này có người làm anh có thể yêu, nặng lòng đến vậy. Cô có khả năng gây cho anh sự rung động. Mà chưa từng có bất cứ người con gái nào làm được..

Từ nhẵn nại nghe cô nói, cô khóc, cô cầu nguyện. Anh lại muốn dang tay che chở cho cô. Nhưng nếu anh đi lại không được thì khả năng bảo vệ mình còn không có thì làm sao bảo vệ cho cô..

Thế là anh quyết tâm tập luyện, kiên trì cố gắng. Nhưng lại sợ, lần đầu tiên anh biết sợ hãi, sợ khi anh trở về cô sẽ thuộc về người khác. Từ yêu thích anh bắt đầu muốn chiếm hữu, nên cho người theo dõi từng hành động những mối quan hệ của cô.

Bao năm qua Sở Dao luôn nghĩ mình không có sức hút. Vì ai môn men dòm ngó cô, anh điều âm thầm cho người làm mọi cách cắt đứt những kẻ tư tưởng đấy.. Chỉ cần tránh xa cô là tốt..

Ý định của anh là muốn cho cô thêm thời gian. Vì anh vốn còn rất nhiều chuyện giải quyết. Nhưng gần hai tháng trước cô thanh thuần xinh đẹp, còn lớn mật dám rình rập xuất hiện trước mắt anh..

Đến khi cô ngã trên mặt đất, Tần Phong vừa thương lại buồn cười. Cái anh quan trọng là ánh nhìn của cô khi thấy anh ngồi xe lăn lại không hề ghét bỏ. Trong mắt của cô ngoài ngại ngùng mang vẻ xấu hổ thì chẳng còn gì.

Lại biết có ông bướm bên ngoài bao lấy cô ngày càng mãnh liệt. Anh chột ngộ ra, anh có thể cường bá mà khiến những người kia không thể theo đuổi cô. Nhưng anh không cam đoan được là cô có hay không sẽ rung động với người ta thì làm thế nào.

Quả nhiên suy nghĩ đó làm Tần Phong thấy giật mình. Một sự bất an

mà trước nay chưa bao giờ tồn tại ở thế giới của anh. Thế là anh quyết định đem cô cột chặt bên người anh càng nhanh càng tốt..

Kết quả là bây giờ mới đường đường chính chính mới được ôm cô gái nhỏ này vào lòng..

Anh ngày càng yêu cô hết thuốc chữa. Một giây một phút chỉ muốn siết chặt cô bên cạnh..

Nếu ai hỏi anh thành tựu lớn nhất cuộc đời anh là gì. Anh không ngần ngại trả lời ngay đó là cưới được Sở Dao làm vợ..

Chương 27: Vật đỏ trên giường

Mặt trời ban mai ló rạng đôi chút, mang những tia sáng ấm áp luồn qua cây lá xanh um, những đám mây trắng phía chân trời dưới buổi bình minh ánh lên sắc hồng rạng rỡ.

Sở Dao vén rèm nhìn ra bầu trời xanh thẳm, làn môi đỏ hé ra nụ cười hạnh phúc, mắt nhắm lại hít lấy không khí trong lành..

Từ phía sau eo bắt ngờ một cơ thể áp tới.

Vòng eo liền bị ai đó ôm lấy, Sở Dao thuận thế dựa vào lòng ngực mạnh mẽ của ai đó, bàn tay ôm lấy cánh tay đang đặt ở eo mình, mắt nhắm hờ như rất hưởng thụ khẽ cười..

- " Phong! Trời hôm nay thật đẹp đúng không? "

Tần Phong cúi đầu nhìn vẻ lười biếng của cô gái nhỏ, hôn lên cằm cổ trắng ngần của cô...

- " Có muốn ra ngoài chơi không..?"

Sở Dao lập tức mở choàng mắt, quay người hớn hờ nhìn anh.

- " Thật..thật sao..Anh sẽ đưa em ra ngoài chơi à..?"

Điểm lấy mũi nhỏ của cô đầy cung chiều, anh trầm tư như sờn mày như khó hiểu..

- " Vui thế à.Em làm anh cảm giác anh giống như kẻ xấu xa, giam cầm em quá lâu rồi không bằng.."

Sở Dao bật cười, nhón chân ôm lấy cổ anh..

- " Cái này là anh nói nha.Trong lòng em anh là tốt nhất...."

Tần Phong nhếch môi, ôm lấy mặt cô hôn lấy cái miệng ngọt ngào đang mấp máy trước mặt..

- " Cái miệng này, hôm nay còn biết dụ dỗ thanh niên nhà người ta.Phải phạt em thế nào hửm..?"

Anh còn tà các cắn cắn môi cô nghe cô hô đau mới ngừng lại.Sở Dao ưỡt ức..

- " Nhà người ta hì nào.Vốn là nhà em mà"

Cô phụng phịu rất đáng yêu..Tần Phong bật cười nâng mông cô lên, đặt lên thành cửa sổ, thuận thế chen đầu gối của mình vào hai chân cô..

Sở Dao đỏ mặt đẩy đẩy anh ra..Nhưng Tần Phong nào chịu, giam cô với khung cửa sổ.

Anh híp mắt gian xảo, khom người mút lấy môi cô cười cười..

- " Sao anh không biết anh là của em nhỉ.Dao Dao nói xem anh là gì của em.Hửm..?"

Sở Dao cụp mắt, nhưng không kiềm chế được bẽn lẽn cười, lí nhí nói..

- " Là..là chồng của em.."

- " Em nói gì..anh nghe không rõ "

Anh kề sát mặt vào cô cố ý hỏi lại....

Sở Dao liếc cuốn sổ màu đỏ chói mắt đang nằm trên giường, cười tủm tỉm ôm lấy cổ anh..

- " Là chồng hợp pháp của em nha.."

Đúng vậy, mấy ngày trước bọn họ âm thầm quyết định kết hôn.Bây giờ anh và cô là vợ chồng hợp pháp được pháp luật công nhận.

Điều này vẫn chưa ai biết,ngoài thuộc hạ và luật sư của Tần Phong..

Sở Dao không cần đắn đo suy nghĩ, đêm đó trao anh thứ quý giá nhất.Trong lòng Sở Dao đã chấp niệm rằng dù sau này cô và anh có ra sao.Anh cũng sẽ và mãi là người đàn ông duy nhất mà cô yêu cả cuộc đời này.

Nên chuyện kết hôn toàn quyền Tần Phong quyết định..Không ngờ cảm giác khi hai người cầm cuốn sổ chứng nhận trên tay cảm giác lại lâng lâng khó tả.Đến khi quán lấy nhau, màu đỏ lác lác trước mắt, Sở Dao mới thấy mọi thứ chân thật..

Nhìn theo ánh mắt cô, Tần Phong mỉm cười kéo cô vào lòng.Ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên tóc cô thì thầm..

- " Anh yêu em..Dao Dao.."

Sở Dao ngẩng mặt, ngân ngấn nước mắt, cô biết anh thương cô nhưng khi nghe anh nói ra.Trong lòng cô cảm động hạnh phúc đến

nói không nên lời.Nhịn không được nước mắt theo khóe mi rơi xuống..

Sở Dao sục sùi quẹt lấy nước mắt..

- " Em cũng yêu anh.Rất..rất yêu anh..hức.."

Mỗi lần làm tình, Tần Phong tà ác luôn bắt cô nói ra những lời yêu anh, thương anh như vậy.Bây giờ không cần ép buộc nhóc con hay xấu hổ lại vì cảm động mà tự nói ra..

Tần Phong yêu thương lau nước mắt, hôn lấy môi cô, dùng nụ hôn ngọt ngào nói cho cô biết anh yêu cô đến nhường nào..

Khi không khí ngày càng nóng lên, muốn bùng nổ không thể khống chế được.Điện thoại Tần Phong bất ngờ reo lên, anh cũng mặc kệ ôm lấy Sở Dao hôn nồng nàn.Sở Dao vỗ vỗ lấy ngực anh nhắc nhở..

Tần Phong thờ hốt hển cắn môi cô, bực bội lấy điện thoại bấm nút nghe..

Tay vẫn ôm chặt Sở Dao trong lòng, nên lúc này cô nghe rất rõ cuộc nói chuyện..

Tần Phong không có biểu hiện gì, nghe xong anh liền tắt máy..

Sở Dao hơi lo lắng níu áo anh..

- " Anh ta đến làm gì..?"

Tần Phong giống như không quan tâm cúi đầu muốn hôn cô tiếp, Sở Dao che môi anh lại..

- " Phong..đừng mà.Tần Sinh.. anh ta đang chờ.."

Tần Phong kéo tay cô ra, ậm ờ vừa hôn vừa nói..

- " Mặc kệ anh ta.Anh đi đứng không tiện lâu chút chắc không sao.."

Sở Dao càng né anh càng hôn, nghe anh nói cô ghen họng chẳng nói thêm được lời nào..

Vote nào

Chương 28: Không có tư cách

Dưới sảnh Tàn Sinh ngồi khá lâu, vẫn không thấy Tàn Phong xuống. Sắc mặt Tàn Sinh ngày càng khó coi. Uống cũng đã hai ly trà nhưng bóng dáng Tàn Phong chẳng thấy đâu..

Chỉ vì mục đích mà hắn phải nhẫn nại chờ đợi. Tàn Phong lại không hiểu chuyện lại giờ trò chẳng xem ai ra gì.

Tàn Sinh đứng dậy, cái giận tiếng nói nặng nề..

- " Rốt cuộc là thiếu gia các người có xuống hay không?"

A Kiên gật đầu, còn nói..

- " Chắc chắn..."

Nhưng khi nào thì anh ta không rõ..

Lờm một cái sắc bén dành cho A Kiên. Tàn Sinh mỉa mai..

- " Cậu nghĩ tôi vô công rồi nghề như cậu chủ của các người hay sao. Có biết thời gian của Tôi rất quý giá hay không..?"

A Kiên nhếch môi cũng không kiên dè....

- " Cũng không ai bảo Cậu ngồi đợi.."

Lời nói của A Kiên là Tàn Sinh nổi giận, bước đến hùng hổ kéo cổ áo A Kiên..

- " Màý nói gì nói lại tao nghe.Máy nghĩ màý là ai mà có quyền lên tiếng.Màý chỉ là con chó theo đuôi Tần Phong thôi..Tụi màý nghĩ, Tần Phong còn được như ngày xưa sao, nó bây giờ chỉ là một thằng bại liệt vô dụng "

Càng nói càng không nể nang, Tần Sinh vốn đã từ lâu không vừa mắt bọn thuộc hạ của Tần Phong..

Hắn ta vốn đang tức giận Tần Phong mà chẳng làm gì được nên chỉ còn biết trút cơn thịnh nộ này lên đám A Kiên..

A Kiên đứng đưng, giống như sự tức giận của Tần Sinh không hề hấn gì đến anh ta..

Chỉ là ánh mắt lạnh xuống, hai tay A Kiên đưa lên, dùng sức bóp chặt cổ tay Tần Sinh, lạnh giọng..

- " Cậu Sinh.Tôi là thuộc hạ của thiếu gia.Chỉ có thiếu gia mới có quyền dạy dỗ Tôi.Còn với bất cứ ai cũng không có tư cách đó....."

Nói đến đây A Kiên vùng tay mạnh một cái, làm cả thân người Tần Sinh loạng choạng..

Tần Sinh không thể tin A Kiên dám phản kháng, trừng mắt lớn chỉ tay giận đến run người..

- " Màý..màý dám.."

- " Cậu Sinh.Mới sáng cậu đến đây lớn tiếng gây chuyện.Không phù hợp với xuất thân của Cậu chút nào.Chuyện này để Lão gia biết có chút không hay."

Cần Trúc từ ngoài bước vào, bộ dáng ôn nhu nhắc nhở Tần Sinh..

Tần Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tay vào hai người họ gật gật đầu rồi cười lạnh..

- " Tụi bây giỏi lắm..giỏi lắm.."

- " Có chuyện gì sao? "

Một giọng nói nhàn nhạt bất ngờ vang lên phía sau.

Không khí căng thẳng chững lại, ba người đàn ông quay đầu mắt thấy Tần Phong ngồi trên xe lăn đang đi ra từ thang máy..

A Kiên nhanh bước tiến ra sau đẩy xe giúp Tần Phong, Cần Trúc nhìn lướt qua sắc mặt Tần Sinh hiện giờ đã thay đổi, lui về đứng sau Tần Phong..

Sau khi ổn định ngay sofa, Tần Phong là người mở lời trước..

- " Anh! lâu rồi không gặp.Anh khỏe chứ.?"

Mấy nay thời tiết thất thường, sáng nay ngủ dậy chân em không được thoải mái cho lắm.Anh không giận vì chờ quá lâu chứ?"

Tần Sinh nghe đến đấy mà còn mở miệng trách hờn, thì không phải phận, hấn ta vừa tức lại bị muối mặt nhưng như ngậm bồ hòn bực bội không thôi.Đành xua tay tỏ ta đây rộng lượng....

- " Không sao, không sao..Chỉ là.."

Nhìn lên hai thuộc hạ đứng sau lưng Tần Phong, hấn ta vẫn còn ầm ức chuyện vừa rồi..

- " Thuộc hạ của em.Em nên dạy dỗ một chút.Để bọn họ biết như thế nào là tôn ti trật tự.."

Làn môi mỏng Tần Phong mỉm cười, uống một ngụm trà rồi mới nói..

- " Cái này phải nói Ông nội.Lúc tìm bọn họ, Ông luôn miệng cứ ra lệnh phải trung thành với em.Hỡ ai mà có ý không tốt thì không cần nề mặt..Hiaz..anh thấy đấy, em thấy bây giờ bọn họ nghe lời Ông hơn cả em..."

Sắc mặt Tần Sinh khó coi đến đỉnh điểm, mím môi lạnh lùng nhìn lướt qua khuôn mặt tươi cười có chút bất lực của Tần Phong..

Mẹ nó! Tên khốn Tần Phong trước mặt thuộc hạ không giữ cho hãnh một chút sĩ diện.Nói thế thay gì Tần Phong đang ủng hộ hành động láo xược của bọn A Kiên lúc vừa rồi..

Tần Sinh cố giữ lấy bình tĩnh, cười nhạt..

- " Anh chỉ lo cho em mà thôi.Bây giờ lòng người khó lường, không biết đâu là trắng đâu là đen.."

- " Vâng.Cám ơn anh..."

Tần Phong không đào sâu vấn đề, muốn đi vào chủ đề chính..

- " Anh đến tìm em có việc gì sao?"

Nói đến đây Tần Sinh ngồi thẳng lưng, mày đen nhíu lại cũng không vòng vo..

- " Đúng vậy anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.Em cũng

biết từ ngày em bị tai nạn, ba năm qua anh đứng ra giúp Tần Thị trèo lái. Không có công lao cũng có khổ lao.

Ba tháng nữa là ngày họp cổ đông, anh muốn dựa vào số cổ phần có được để tranh chức chủ tịch. Em thấy đấy Ông bây giờ cũng đã lớn tuổi. Em thì....

Anh là lựa chọn duy nhất."

Tần Phong xem như đã hiểu, anh nhịp nhịp những ngón tay lên đùi mình, sắc mặt bình thản như nước..

- " Anh cũng biết. Ông không thể toàn quyền quyết định về chiếc ghế Chủ Tịch. Còn phải dựa vào số cổ phần có được.."

Chương 29: Đứa em trai hiểu chuyện

Hiện nay Tần Cát đang nắm giữ hơn 50% cổ phần. Nếu là Tần Phong, ông không ngại nhượng lại số cổ phần của mình cộng với số cổ phần Tần Phong đang nắm trong tay. Thì các cổ đông khác nào dám ý kiến. Nhưng với Tần Sinh, Tần Cát chưa bao giờ có ý định đấy.

Ba năm qua Tần Sinh vì sao phải đưa lưng ra cày bừa để lấy lòng Tần Cát. Rốt cuộc bây giờ hẳn quá chán nản, chẳng biết đến khi nào Tần Cát mới thôi cái suy nghĩ chờ đợi Tần Phong trở lại Tập Đoàn.

Nên hôm nay Hấn quyết định đánh đòn tâm lý Tần Phong, dù sao bây giờ Tần Phong cũng đâu màn đến thế sự. Đây là kết quả mà hẳn âm thầm theo dõi hơn hai năm qua. Tần Phong bây giờ chỉ thích trà đạo ngắm thiên nhiên, sự nghiệp lẫn sự đời chẳng mang danh vọng.

Tần Sinh dịu giọng chân thành nhất có thể..

- " Anh biết, nên anh muốn em giúp đỡ anh. Phong! Anh biết em bây giờ chỉ muốn sống cuộc sống an nhiên không vướng bận sự đời như thế này. Tập Đoàn anh sẽ thay em gánh vác, vậy em có thể bán lại số cổ phần em đang có cho anh được không...?"

Tần Phong nghe xong, nghiêng mặt nhìn Tần Sinh. Ánh mắt sau đó anh nhìn xuống như trầm tư suy nghĩ, khiến Tần Sinh vừa hồi hộp lại chẳng nhìn ra anh đang suy nghĩ cái gì..

Tần Sinh có chút gấp gáp nói tiếp..

- " Anh cũng chỉ suy tính cho Tần Thị mà thôi.."

Lúc này Tần Phong ngẩng mặt day nhẹ đuôi chân mày, ánh mắt anh sâu thẳm nhìn không thấy đáy. Anh nhướn mày..

- " Em đang suy nghĩ, vì sao anh phải nóng vội thế. Chuyện em không thể đi lại, đó là sự không phải sự thật sao? Còn cả chuyện Ông ngày càng lớn tuổi đó cũng là sự thật.

Vậy thì không sớm thì muộn, chức chủ tịch cũng là của anh.."

Lời nói của Tần Phong làm khuôn mặt Tần Sinh cứng ngắt.

Hắn ta cười cười cố chống chế..

- " Anh không phải nóng vội. Nhưng suy nghĩ của anh và Ông khác nhau. Anh muốn cho Tần Thị phát triển ngày càng tốt hơn nhưng ông luôn không ủng hộ những suy nghĩ của anh. Tất cả những gì anh làm điều muốn tốt cho Tần Thị. Chỉ vậy thôi. Ngoài Ông ra trong tay em có cổ phần hơn 36%. Em cũng giống anh vẫn muốn Tần Thị phát triển và không rơi vào tay người khác. Vậy sao không ủng hộ anh mình.. Anh biết từ xưa giờ tình cảm anh em mình không mấy tốt đẹp. Nhưng có gì đi nữa chúng ta vẫn chảy chung dòng máu.."

Tần Sinh dốc hết từng câu từng chữ, để mong rằng có thể thuyết phục được Tần Phong..

Nghe từng lời hắn ta nói, Tần Phong chỉ im lặng cúi đầu suy tư càng làm Tần Sinh tin tưởng phần thắng anh ta nắm hơn tám mươi phần trăm..

Quả nhiên giống như bị Tần Sinh thuyết phục, Qua một lúc Tần

Phong gật đầu, vẻ mặt chân thành hiểu chuyện..

- " Được.Em sẽ chuyển nhượng lại cho anh."

A Kiên và Cẩn Trúc đưa mắt nhìn nhau.

Hai mắt Tần Sinh sáng rực, không giấu được vui mừng hỏi lại..

- " Em nói thật sao..?"

Tần Phong xoa xoa tay, thoải mái gật đầu..

- " Vâng.Cuối tuần này họp mặt gia đình đi.Cũng lâu rồi em không có ăn cơm cùng mọi người.Lúc đó có mặt đầy đủ Ông và ba mẹ, em sẽ tuyên bố nhượng lại cổ phần cho anh.Chuyện này là chuyện lớn, tuy là cổ phần là của em nhưng cũng phải thông báo cho Tần gia biết một tiếng.Nhất là Ông.."

Tần Sinh suy nghĩ thấy quyết định này của Tần Phong vô cùng đúng đắn.Đúng vậy!nói ra dù sao đi nữa, đây là chuyện lớn đâu thể không cho Tần Cát biết.Chỉ cần Tần Phong đồng ý là được..Dù sao bữa đó cũng cho tất cả trên dưới Tần Gia hiểu rõ giá trị của hấn ta..

Tần Sinh lúc này vui còn hơn nhặt được vàng, nên không nhìn ra ánh mắt lạnh lẽo khác thường của Tần Phong...

Tần Sinh cười nói vui vẻ..

- " Được..được...Mẹ mà biết em chịu qua đó dùng cơm.Bà sẽ vui lắm.."

Cuộc nói chuyện rồi cũng có thể kết thúc..

Tần Phong nhìn theo bóng lưng đã khuất dạng của Tần Sinh. Anh cúi đầu, ngón trỏ xoa vào ngón cái trầm tư cất tiếng..

- " Có phải dạo này Tôi trở nên dễ tính lắm phải không..?"

Cần Trúc bước lên trước, rót ly trà khác cho Tần Phong..

- " Thiếu Gia! Người có tình yêu thường hay như vậy "

Tần Phong ngẩng mặt nhìn Cần Trúc, nhíu nhíu mày, trên môi nở nụ cười...

- " Cũng đúng.."

Xa bảo bố có một chút mà đã nhớ cô gái của anh quá rồi..!

Tần Phong xoay xe hướng vào thang máy, trước cửa anh dừng lại, bất ngờ gọi tên Cần Trúc. Lại nói bằng giọng như tâm sự chuyện phiếm..

- " Cần Trúc. Có phải người có tình yêu thường có động lực hay không? "

Cần Trúc nhướn mày như hiểu ra gì nhanh chóng trả lời.

- " Vâng..."

Lại nghe Tần Phong điềm nhiên nói tiếp..

- " Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng có nên vì anh mình mà hi sinh hay không. Vợ Tôi khuyên tôi nên trở lại với công việc. Bây giờ thì khó xử rồi..haiz.."

Giọng anh đều đều như tâm sự còn khẽ thở dài, Cẩn Trúc nhay bén cười cười..

- " Thiếu gia. Vậy để Lão gia quyết định dùm cậu nhé.."

Vào thang máy Tần Phong xoay người, hướng mắt mỉm cười với Cẩn Trúc..

- " Ý hay "

A Kiên bất ngờ rùng mình một cái. Nhớ mãi nụ cười lạnh lẽo thâm sâu của Tần Phong trước khi cánh cửa thang máy khép lại, mà sóng lưng muốn túa mồ hôi

Đập mạnh vào vai Cẩn Trúc..

- " Tần Sinh đúng là tên ngu ngốc.."

Cẩn Trúc cười lạnh không trả lời, quay người ra cửa, anh ta còn nhiều chuyện cần phải giải quyết. Có những chuyện không cần người khác ra tay, chỉ im lặng ngồi yên sẽ có người khác ra tay. Đó mới là thượng sách..

Vote tích cực vào..

Chương 30: Bệnh viện

Sở Dao ở trong phòng có chút bồn chồn lo lắng. Khi thấy Tần Phong vừa vào cửa, cô vội vàng níu tay anh..

- " Anh ta đến có chuyện gì không anh..?"

Tần Phong mỉm cười lắc đầu, nắm tay cô đứng dậy dắt lại tủ quần áo..

- " Em soạn một ít đồ đi.."

Sở Dao nhú mày khó hiểu..

- " Soạn đồ làm gì?"

Tần Phong ngắt mũi cô một cái, chẳng bận tâm chuyện ngoài lề cô đang lo lắng..

- " Còn không phải đưa em ra ngoài đi chơi à. Để em ở nhà riết thành gốc. Rồi em lại oán hờn anh nữa.."

Giờ mới hiểu ý của anh, Sở Dao có chút ngây ngốc, cứ ngỡ lời lúc sáng anh nói chỉ là cho vui miệng, không ngờ là thật..

Nhìn thật sâu vào mắt anh, chuyện Tần Sinh vừa đến có lẽ không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, xem chắc không gì to tát.

Nghĩ thế Sở Dao mới buông bỏ nỗi lo cân cán trong lòng.. Cô nắm tay anh lắc nhẹ..

- " Phong.Chúng ta đi đâu...?"

Hôn chụt vào môi cô, cứng chùi nói..

- " Bí mật.Ngoan mau soạn quần áo đi.Anh qua thư phòng giải quyết một chút chuyện.Tối nay chúng ta khởi hành.."

Nhìn anh hình như có chuyện gì gấp cần xử lý ngay.

Sở Dao Dao ngoan ngoãn gật đầu..

Bất ngờ lúc này cửa phòng có người gõ, Sở Dao nhìn qua Tần Phong, rồi đi nhanh ra ngoài cửa, hé mở một khe nhỏ nhìn người giúp việc..

- " Có chuyện gì sao?"

Sắc mặt người giúp việc không được tốt cho lắm..

- " Tiểu thư bên Sở gia mới cho người thông báo.Ba cô mới nhập viện do đau ruột thừa.."

- " Sao..Được..tôi biết rồi.."

Sắc mặt Sở Dao trắng bệch, cô đóng cửa lại vừa quay đầu cả thân người liền được Tần Phong ôm vào lòng..

- " Dao Dao.Đừng sợ.Chỉ là mổ ruột thừa.Mổ rồi sẽ không sao nữa.."

Bàn tay anh vỗ nhẹ lưng cô, lời nói trấn an dỗ dành.Sở Dao lấy lại bình tĩnh, chui từ trong lòng anh..

- " Em muốn đến thăm ba.."

Tần Phong gật đầu..

- " Được.Anh đi cùng em.."

Nghĩ đến khuôn mặt chán ghét của mẹ kế và Sở Hân.Còn có sự bất tiện thân phận của của Tần Phong bây giờ nữa.

Với lại vừa rồi anh còn chuyện quan trọng để xử lý.Cô không muốn làm anh bận lòng..

Nắm tay anh nhỏ giọng..

- " Anh để em đi một mình thôi.Anh cứ lo việc của anh đi.Em không sao đâu"

Nghe qua liền biết cô nghĩ cho anh, thấy Tần Phong nhíu nhíu chân mày.

Sở Dao vuốt nhẹ xoa dịu anh..

- " Em chỉ muốn đến xem tình hình ba một chút.Rồi về liền..."

Giọng điệu không khác gì dỗ dành ông chồng bị vợ bỏ ở nhà uất ức không bằng.

Mà thật ra anh cũng đang có việc quan trọng phải giải quyết ngay.

- " Để A Kiên đưa em đi"

Giơ tay đỡ trán, từ khi nào cô lại biến thành phượng hoàng, ra đường phải có người đưa kẻ rước còn có người bảo vệ nữa..

Nhưng cô biết đây là giới hạn cuối cùng của Tần Phong rồi..

- " Dạ.."

Lúc Sở Dao đến nơi, thì Sở Kính Hùng thật ra đã mở được ba ngày. Ông không muốn cho Sở Dao biết. Lại khiến Sở Dao lo lắng. Từ ngày đưa Sở Dao cho Tần Phong, ông đã thấy mình nợ con bé quá nhiều. Nơi ở của Tần Phong như cấm cung, muốn đến thăm cũng không thể. Mấy tháng qua ông đành im hơi lặng tiếng, mặt mũi nào mà bây giờ còn muốn làm phiền đến con mình nữa..

Đó chỉ là suy nghĩ của Ông mà thôi. Tuyết Cầm thì bà ta không hề đồng thuận với cách nghĩ của Sở Kính Hùng. Trong mắt bà dù Sở Dao có làm dâu nhà danh gia quý tộc đi nữa thì cũng chỉ lấy một thằng què. Có gì mà lên mặt với không, bà là cố ý muốn gọi điện đến Tần Gia réo Sở Dao về. Xem coi hôm nay lột xác thế nào mà từ ngày bước chân về đó chẳng thấy mặt mũi nữa đâu..

Trong lòng Tuyết Cầm đinh ninh Sở Dao ở bên đó bảo đảm chẳng dễ sống gì đâu. Chắc là ngày đêm phải hầu hạ người chồng tật nguyền của mình nên chẳng thể thấy mặt trời là gì..

Nhắc người, người liền đến..

- " Ba.."

Sở Dao mở cửa đi vào phía sau còn có A Kiên giúp cô bê quà. Đặt lên tủ, A Kiên nhanh chóng ra ngoài cửa đứng canh.

Mắt thấy Sở Kính Hùng bình yên nằm trên giường, sắc mặt không tệ

lắm.Sở Dao âm thầm thở phào..

Sở Kính Hùng cả kinh không ngờ Sở Dao lại về thăm ông, nghẹn đắng ở cổ..

- " Tiểu Dao.."

Sở Dao bước đến, nhìn qua Tuyết Cầm đến nhìn cô đến ngỡ ngàng...

Hai mắt Trương Tuyết Cầm hận không thể mà rơi ra ngoài.Có phải do mấy ngày qua ba vì ngày đêm không ngủ túc trực cạnh giường bệnh Sở Kính Hùng nên có chút hoa mắt đúng không..

Người đang đứng trước mặt bà đúng là Sở Dao à.Đứa nghiệp chủng mà bà căm hận bao nhiêu năm qua sao.

Không gầy guộc hốc hác, mà dường như còn có da có thịt hơn.Da dẻ trắng mịn hồng hào.Khuôn mặt vốn xinh đẹp ngày nào giờ còn thêm rực rỡ kiêu sa..

Trên người lại dát toàn hàng hiệu, tuy Sở Dao chỉ mặc chiếc đầm kiểu dáng sơ mi qua gối đơn giản, nhưng bà nhìn ra đó là thiết kế của Coach, mới ra mắt vừa cuối tháng trước, bà đã được xem ở tạp chí thời trang.Cả túi xách, giày dép toàn những hãng thời trang danh tiếng và chắc chắn đây không phải hàng Fake, khiến người ta thật sự choáng váng.

Chỉ mới gần hai tháng mà Sở Dao như biến thành người khác..

Làm sao có thể, rõ ràng bà điều tra ra được, nhị thiếu gia của Tần Gia vốn tính tình quái dị, khó chịu chuộng.Cả ba mẹ của cậu ta còn phải e dè khi tiếp xúc.Đã vậy bây giờ còn là người tàn tật..Tự cô lập

chính mình, chẳng muốn tiếp xúc với ai. Làm sao ở chung với người như vậy mà Sở Dao có thể như vẹt hóa thiên nga đến ngõ ngàng như thế..

- " Chào Dì.."

Tiếng chào của Sở Dao cất ngang suy nghĩ miên mang của Tuyết Cầm. Bà biết mình có chút thất thố, hừ nhẹ một cái, cầm ấm nước ra khỏi cửa..

Sở Kính Hùng ngoắc tay Sở Dao..

- " Mặc kệ bà ta..Sao rồi đến đây ba xem.Hôm nay Tiểu Dao của ba khác quá.Tần Phong đối xử với con có tốt không?"

Nhìn vẻ ngoài Sở Dao tuy rất tốt, vấn đề ông quan tâm là cách đối xử của Tần Phong với Sở Dao.Lỡ đâu vật chất thì lo liệu đầy đủ nhưng lại bỏ bê không quan tâm con bé thì như thế nào..

Nhắc đến Tần Phong, Sở Dao liền nở nụ cười mang vẻ ngại ngùng..

- " Dạ Tốt ạ.."

Thấy ánh mắt con gái vương lên vẻ hạnh phúc không hề một chút giả dối.Sở Kính Hùng an lòng nhẹ nhõm.Kéo lấy tay Sở Dao.

- " Thật sao.Nếu như vậy ba cũng an lòng.

Tiểu Dao! Ba xin lỗi, vì ba vì Sở gia con đã chịu nhiều ấm ức.."

Biết Ông lại vì chuyện gả bán cô cho Tần Phong mà còn nặng lòng.Thờ dài kéo lấy tay Ông.

- " Ba.Ba đừng như vậy.Con bây giờ rất hạnh phúc.Tần Phong đối xử với con rất tốt..."

Nói đến đây cô mỉm cười..

- " Con còn phải cảm ơn ba.Nhờ vậy mà con mới tìm được hạnh phúc của mình.."

Hai mắt Sở Kính Hùng sáng lên.Ông hỏi..

- " Con thích Tần Phong sao..?"

Sở Dao cắn cắn môi tuy từ thích đấy không thích hợp với tình cảm cô dành cho Tần Phong lúc này.Hơn cả Yêu thì là gì nhỉ?

Nhưng cũng không giải thích nhiều, chỉ khẽ cười gật đầu cho Sở Kính Hùng yên tâm..

Hai cha con trò chuyện qua lại,biết vết mổ của Sở Kính Hùng đã ổn định.Sở Dao cũng đỡ lo lắng.Cô chỉ lên giỏ qua mình đưa đến..

- " Ba! Đây là của Tần Phong chuẩn bị cho ba.Những thứ này rất tốt cho sức khỏe.Hôm nay có chuyện đột xuất nên khi khác anh ấy sẽ đến thăm ba.."

Đối với Sở Kính Hùng như thế là quá đủ rồi.Một người lãnh đạm luôn xem trời bằng vun như Tần Phong, được như vậy là Ông đã có mặt mũi lắm rồi.Chút mặt mũi này còn không phải nhờ vào con gái hết hay sao..?

Cánh cửa lúc này mở ra, Tuyết Cầm đi vào, bên cạnh lúc này còn có Sở Hân..

Ánh mắt Sở Hân cũng như Tuyết Cầm lúc đầu nhìn Sở Dao. Chẳng gì tốt đẹp có chút kinh ngạc pha lẫn khinh thường..

Sở Dao quay đầu, bỏ qua ánh mắt đấy, khẽ gọi một tiếng..

- " Chị..!"

Sở Hân đặt túi xách xuống ghế, cũng không ừ hử, trong lòng có chút giựt mình, lúc này ở ngoài hành lang đã nghe mẹ cô ta nói về sự thay đổi của Sở Dao, cô ta cũng không quan tâm lắm. Bây giờ tận mắt thấy đúng là quá thay đổi đi chứ..

Nhưng thì sao, chim sẻ vĩnh viễn cũng chỉ là chim sẻ. Ai đời bám víu vào một kẻ tật nguyền mà muốn làm phượng hoàng tung cánh..

- " Nếu hôm nay, ba không nằm viện chắc là cô sẽ không về đâu nhỉ.. Hay là tưởng mình sắp làm thiếu phu nhân của Tần Gia nên định từ mặt hết thân thích.."

Chương 31: Rình Rập

Những lời nói của Sở Hân làm không khí trở nên căng thẳng, Sở Kính Hùng tức giận liền mắng..

- " Con có thôi hay không.Tiểu Dao là em con.Lúc nào con gặp nó cũng thái độ đó là sao..Khụ khụ..."

- " Ba..Ba không sao chứ..?"

Thấy Sở Kính Hùng vì dùng sức lực quá lớn mà ho sặc sụa.Sở Dao liền vuốt ngực Ông trấn an..

Ai ngờ lúc này lại bị Tuyết Cầm kéo ra, thế vào chỗ cô vuốt lấy ngực Sở Kính Hùng..

- " Ông nóng cái gì.Không biết mình mới mở à.Tiểu Hân nói có sai đâu.Từ ngày qua nhà đó, nó còn nhớ mình là người của nhà họ Sở nữa sao.Nếu hôm nay Tôi không gọi nó về.Chắc đến lúc Ông chết mới thấy mặt mũi nó.."

Sắc mặt Sở Kính Hùng tệ vô cùng, gạt tay ba ta ra..

- " Mẹ con bà im đi.Sở Dao làm dâu Tần gia là vì ai vì cái gì.Không cảm kích con bé mà còn ở đó nặng nhẹ.."

Bị đẩy ra đứng giữa phòng,giữa căn phòng chẳng một hơi ấm nào. Sở Dao bất giác lại nhớ Tần Phong.Đúng là chỉ có ở bên cạnh anh cô mới có được bình yên...

Sở Hân càng nhìn bộ dạng ngọc mài tỏa sáng của Sở Dao, thì lòng ai oán, lạnh lùng nói..

- " Ba lo gì chứ.Ba không thấy Tiểu Dao của ba à.Hôm nay thay da đổi thịt thế nào sao.Ấm ức gì mà ba lo.."

Nói đến đây cô ta đứng dậy bước đến đối diện với Sở Dao, cười nhạt..

- " Tiểu Dao.Có lẽ em sống với người chồng chưa cưới tật nguyên của em cũng tốt đấy nhỉ..Cái gì mà ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã.."

À quên nữa anh ta có biết em là vật thể thân không nhỉ.."

Bao năm qua, Sở Dao luôn giả điếc khi mỗi lần Sở Hân châm chọc.Hôm nay cũng mặc cô ta nói, nhưng khác là Sở Dao không thích giả câm nữa, khi nghe đủ, Sở Dao cầm lấy túi xách của mình, cười nhẹ..

- " Biết ạ.Anh ấy biết em là Sở Dao không phải là Sở Hân.Biết em là con riêng không phải đại tiểu thư của Sở gia.Nhưng anh ấy nói rằng,cái tên hay danh phận không quan trọng, quan trọng người đó là em mà không phải bất cứ ai khác..."

Sắc mặt Sở Hân tái mét, hai mắt trợn to nhìn không ra đây là Sở Dao.Cô em gái luôn khúm núm ngoan hiền chỉ biết cúi đầu khi cô ta bắt nạt..

Nay chẳng biết nó lấy đâu ra dũng khí, vẻ tự tin không sợ trời sợ đất kia.Cái mặt tràn trề hạnh phúc đó khiến lòng ngực Sở Hân tức nghẹn chỉ biết nghiêng răng trần trối nhìn Sở Dao..

Sở Dao cũng chẳng quan tâm, cô cũng chỉ nói sự thật, ông xã đại

nhân của cô bảo thế mà.

Từ ngày chấp nhận cuộc hôn với Tần Phong. Dù lúc đó chẳng biết anh là người ra sau, cô đã từng nói với trên dưới Sở gia rằng cô không còn nợ họ bất cứ thứ gì. Nên bây giờ cô không để ai có quyền muốn châm chọc hay chà đạp cô như thế nào cũng được. Chỉ là sức khỏe ba cô còn yếu, cô chẳng muốn đôi co với mẹ con họ làm gì..

Sở Dao quay người nói với Sở Kính Hùng..

- " Ba. Con về trước ạ. Hôm khác lại đến thăm ba.. "

- " Được.. "

Sở Kính Hùng gật gật đầu, nuối tiếc nhìn theo Sở Dao..

Cũng chẳng nhìn mẹ con Tuyết Cầm, Sở Dao mở cửa đi ra. Lúc đầu cô đã muốn tử tế với họ, cư xử phải phép. Nhưng bọn họ cố tình phá vỡ vậy cô cũng chẳng cần phải lấy lòng làm gì...

A Kiên đứng bên ngoài chờ sẵn, thấy Sở Dao vừa ra trên khuôn mặt anh ta mới dẫn ra chút ít..

Lúc thấy mẹ con Sở Hân cùng vào, A Kiên không chút yên tâm. Nhưng nhìn sắc mặt của Sở Dao bây giờ không gì là không ổn..

Vừa xuống đến cửa bệnh viện, A Kiên xuống tầng hầm lấy xe..

Sở Dao một mình cầm túi xách đứng chờ, cô rất mong về đến nhà. Mấy tháng nay, sớm chiều chung đụng, chỉ mới xa Tần Phong một chút mà Sở Dao nhớ không chịu nổi rồi..

Bây giờ chỉ muốn về nhà sà vào lòng anh, được anh ôm lấy thì hạnh

phúc biết bao..

Sở Hân vì chuyện lúc vừa rồi vẫn còn ấm ức..

Sở Dao vừa đi, cô ta cũng chẳng muốn ở lại nghe Sở Kính Hùng cảm râm, nên cũng ra về.. Vừa xuống đến cổng bệnh viện, nhìn qua tấm kính Sở Hân lại thấy Sở Dao đứng chờ xe..

Nhớ lại nỗi giận vừa rồi, cô ta định sai giày cao gót bước ra tính sổ với Sở Dao.

Không ngờ lúc này Sở Hân lại thấy một chiếc xe tấp vào bệnh viện dừng lại, trên xe bước xuống người đàn ông đang đi về hướng Sở Dao. Trên khuôn mặt có chút gấp gáp lại vui mừng, Sở Hân liền nhận ra người đó, người này cũng mấy lần đưa Sở Dao đi học về không ai khác chính là Lâm Tuấn..

Sở Dao cũng bị dọa, không ngờ lại gặp Lâm Tuấn ở đây.. Cũng lâu rồi hai người họ không gặp nhau.

Mới đầu Lâm Tuấn còn tưởng mình nhìn nhầm. Vì bây giờ Sở Dao khác quá, xinh đẹp hơn ngày xưa gấp bội..

- " Tiểu Dao là em sao..?"

Lâm Tuấn vội vả nắm lấy tay Sở Dao vừa mừng lại hạnh phúc..

Sở Dao định rút tay về, Lâm Tuấn càng nắm chặt, bất ngờ cảm xúc dâng trào vì quá vui mừng Lâm Tuấn kéo mạnh ôm lấy Sở Dao..

- " Trời ạ. Anh không ngờ là em. Tiểu Dao. Có biết anh mong gặp em đến mức nào không..?"

Sở Dao hốt hoảng đẩy Lâm Tuấn ra, tay vô thức cũng giựt ra mạnh hơn..Thụt lùi bước chân liền giữ khoảng cách..

- " Lâm Tuấn.Anh đừng làm vậy.Mọi người không biết sẽ hiểu làm.."

Bàn tay Lâm Tuấn trống rỗng, say mê nhìn khuôn mặt Sở Dao đến ngẩng ngơ.Anh ta biết mình thất thố..

- " Xin lỗi.Vì anh quá vui nên....."

Lúc này A Kiên chạy xe ra, từ xa anh ta đã thấy cảnh này dĩ nhiên A Kiên biết rõ Lâm Tuấn.

Két..

Tiếng xe phanh lại cách mũi chân Lâm Tuấn chưa đầy một bước chân..

Khiến Lâm Tuấn hốt hoảng phải thụt lùi mấy bước, A Kiên bước xuống xe, ánh mắt sắc bén lờm Lâm Tuấn một cái.

Lại quay sang Sở Dao đang ngơ ngác, bảo đảm đã bị A Kiên hù dọa không ít..

- " Thiếu Phu nhân có thể về chưa..?"

Thiếu phu nhân? thường thì ở nhà lắm bọn họ sẽ gọi Sở Tiểu thư.Tên A Kiên này hôm nay còn dùng từ hoa mỹ này gọi cô.

Sở Dao rùng mình một cái, nhìn khuôn mặt khó coi của Lâm Tuấn, ho khế..

- " À.Anh Lâm Tuấn em về trước.Khi khác gặp lại..."

A Kiên nhanh chóng mở cửa, Sở Dao định ngồi vào xe..

Lúc này Lâm Tuấn bất ngờ phía sau nói to.

- " Tiểu Dao.Anh biết em vì gia đình em mới chấp nhận cuộc hôn nhân này.Tiểu Dao sống với một người tật nguyền cả bản thân mình còn lo không xong, làm sao lo được cho em.Chẳng lẽ em vẫn muốn làm vợ hắn ta sao.."

Ánh mắt A Kiên lạnh đi, bàn tay cầm cửa cũng nghe răn rắc..

Khi anh ta muốn phát hỏa bất ngờ Sở Dao dừng bước chân, quay người.

Dùng vẻ mặt xa lạ nhất để nhìn Lâm Tuấn.

Đây là vẻ mặt mà Lâm Tuấn chưa bao giờ nhìn thấy..

Đôi mắt to tròn đen láy ngậy thơ ngày nào giờ đây lạnh lùng nhìn anh ta..

- " Lâm Tuấn.Em xem anh là bạn, thì không phải anh muốn nói gì cũng được.Phải.Em muốn lấy Tần Phong.Dù anh ấy có ra sao đi nữa.Em vẫn nguyện bên cạnh anh ấy.

Không vì ai cả.Cũng chẳng ai ép buộc em.Mà là em yêu anh ấy.."

Cô rất giận, một nỗi giận khi ai đụng chạm đến Tần Phong.Cô không biết từ khi nào cô lại trở nên điệu ngoa như vậy chắc là một phần Tần Phong đã chịu hư cô mất rồi..

Cũng sẵn tiện hôm nay, cô phải một lần cắt đứt, triệt tiêu tình cảm

của Lâm Tuấn dành cho mình.

Sở Dao chẳng buồn nói thêm, ngồi vào xe..

A Kiên nhếch môi đóng cửa lại, đi vòng qua khi đi sát Lâm Tuấn. Anh ta khẽ cười vỗ lấy vai Lâm Tuấn đang đờ đẫn..

- " Tỉnh táo lại nào em trai.."

Đầu óc ngập nước hay sao mà muốn đào góc tường của Thiếu gia nhà anh ta.

Thật là chẳng có não mà..

Nhìn xe Sở Dao rời đi, Sở Hân bước ra từ cánh cửa kính. Giơ điện thoại lên nhìn, làn môi đỏ nở nụ cười sâu sa...

Vote tích cực..Xem chùa quá nhiều luôn..

Chương 32: Nhớ!

Xe vừa vào cửa Sở Dao đã vội vã xuống xe chạy vào nhà, khi thím Lan định mở miệng hỏi cô. Chỉ còn thấy bóng lưng của Sở Dao rời vụt mất.

Bà khẽ cười lắc đầu..

Sở Dao mở cửa phòng, nhìn phòng ngủ trống trải. Cô lại chạy lên lầu ba tìm Tần Phong..

Như thường lệ, rõ cửa mấy cái quả nhiên Tần Phong ở trong đó..

- " Vào đi.."

Tiếng nói này cô nhớ chết đi được..

Sở Dao mở cửa đi vào, còn cẩn thận khóa lại nữa..

- " Em về rồi "

Sở Dao tặng anh nụ cười xinh đẹp, rồi nhào vào lòng anh. Tần Phong chỉ kịp dang tay ôm lấy cô..

Anh bật cười hôn lên trán cô..

- " Nhớ anh thế à..?"

Nằm sắp trong lòng anh, Sở Dao ngoan ngoãn gật đầu, còn thở dài như rất thỏa mãn...

Ôm lấy cơ thể mềm mại, hương thơm ngọt ngào của cô vợ nhỏ đang làm nũng trên người anh, chỉ xa mới một chút mà anh đã khó chịu đến mức này. Chỉ là trên mặt luôn tỏ ra trầm ổn. Thế mà nhóc con này còn về nũng nịu nói nhớ anh.

Cô không biết, anh vốn không thể nhẫn nại trước mọi hành động quyến rũ ngốc nghếch của cô mà, cố gắng kiềm chế tâm tình..

Tần Phong nâng người cô lên, ghé sát mặt vào, cố ý đè thấp giọng, dùng thanh âm trầm thấp quyến rũ cô gái nhỏ ngây thơ,

- " Anh cũng nhớ em. Nhớ đến đau đớn..".

Cạ môi mình vào môi cô, hôn không hôn vờ như có như không..

Sở Dao nhíu nhíu mày, không hiểu ý tứ câu chữ của anh..

Muốn mở miệng hỏi vì sao anh lại đau, mà đau ở đâu..

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Sở Dao, Tần Phong cười ra tiếng, nắm tay cô đặt nơi đang phồng cứng..

- " Đấy..Em vừa về là nó đã chào em rồi.."

Miệng Sở Dao há hốc, hai má ửng đỏ không khác gì quả đào chín..Cô giựt tay về đánh lên vai anh..

- " Anh..anh xấu xa.."

Phả hơi nóng vào mặt làn da mịn màng trắng nõn của Sở Dao. Tần Phong khàn khàn giọng..

- " Hửm..Xấu xa chỗ nào..."

Miệng nhỏ mở rồi lại đóng, mấp máy chẳng biết trả lời làm sao.Cúi đầu bĩu môi..

- " Anh chỉ giỏi ức hiếp em.."

Dụi mặt vào mặt cô, như an ủi mơn trớn..

- " Có sao.Thương em không hết, anh sao nỡ ức hiếp em hửm..?"

Mặt ngọt chết ruồi vốn là sự thật.Sở Dao tủm tỉm cười.Nụ cười vừa bẽn lẽn lại đáng yêu..

Tần Phong thật hết chịu nổi, cúi đầu ngậm lấy đôi môi xinh đẹp của cô.Miệng cả hai hợp lại cùng nhau, sau vài lần nhẹ nhàng chạm vào, anh mút mạnh cánh môi của cô.

Đẩy hết những thứ có trên bàn rơi xuống sàn nhà.Nghiêng người một cái Tần Phong đặt Sở Dao lên bàn, đè cơ thể cao lớn áp sát vào da thịt cô gái nhỏ.Môi lưỡi anh dụ dỗ cô hé miệng, đầu lưỡi anh vói vào trong miệng cô, từ dịu dàng trêu chọc thành nóng bỏng cuồng nhiệt mà cướp bóc khắp khoang miệng, liếm hàm răng, rồi quấn quít lấy lưỡi cô, khiến cho khuôn mặt Sở Dao càng đỏ hơn mà nuốt xuống nước bọt của cả hai.

Nụ hôn ngày cuồng dã và mạnh mẽ khiến Sở Dao thờ đốc, không có thời gian để thở, nước mắt lưng tròng nhìn Tần Phong cầu xin, yếu ớt..

- " Ừm..Phong.."

- " Sao hửm.Bảo bối..?"

Tốt bụng ngưng cho cô thở, dụ dỗ khế khàn ngậm lấy vành tai cô ngậm mút. Ý tứ của anh quá rõ ràng.. Sở Dao nghiêng mặt né tránh, hốt hển nói..

- " Phòng làm việc.. Phong.. về.. về phòng ngủ được không anh..."

Miết lấy da cổ cô, liếm mút để lại dấu vết ửng đỏ. Ngẩng mặt híp mắt nhìn Sở Dao bị sóng tình vây quanh..

- " Không.. Anh muốn ở đây.. "

Lời lẽ dứt quyết không cho cự tuyệt, còn trưng ra bộ mặt yêu nghiệt chết người. Anh vốn biết từ trước đến giờ cô nào nỡ từ chối anh bất cứ điều gì. Huống gì bây giờ, anh còn mè nheo trên thân thể cô..

Mà thật ra Tần Phong không hề cho cô suy nghĩ. Anh vùi đầu vào ngực cô hôn hít, bàn tay nhanh chóng đã sớm cởi ra quần lót xinh xắn kéo xuống đến gót chân của Sở Dao..

Phụt..

Nút áo phía trên rơi lả chả, Sở Dao chẳng còn tâm tình quan tâm, thân áo trên mở rộng, áo lót bị kéo lên phơi ra trước mắt Tần Phong là hai quả thịt non mềm run rẩy. Anh vùi đầu vào thay phiếm liếm mút..

- " A..."

Sở Dao ngả đầu ra sao nhịn không được bật lên tiếng ngâm nga.

Tần Phong thật chịu hết nổi, vừa kéo lấy quần xuống, anh đã không báo trước đâm thật sâu vào nơi ẩm ướt..

- " A.."

Cả hai điều bật lên tiếng rên thỏm mẫn.Nơi đó siết chặt như muốn giết chết anh mà..Tần Phong nâng người Sở Dao dậy..Cả người cô dịu ngọt ngả vào lồng ngực của anh.Hôn lên bờ vai non mềm, cắn cổ thon dài trắng mịn.Phía dưới thong thả ra vào..

- " Ừ..Phong...ừ..."

Úp cả khuôn mặt đắm mồ hôi vào cổ anh, Sở Dao nức nở rên rỉ..

Hôn lên gò má ửng hồng, liếm lấy mồ hôi đang chảy dài bên thái dương của cô.

Tất thảy những gì của cô anh đều không muốn bỏ sót..

- " Dao Dao muốn gì.Nói anh nghe nào...?"

- " Hức..ừm...a..."

Theo mỗi một động tác của anh,Sở Dao khó có thể không nói ra tiếng, nhất là khi anh xấu xa cố ý tiến vào sâu hơn càng dùng sức hơn, thanh âm của cô cũng không khống chế được mà càng trở nên yêu kiều ngọt ngào hơn..

- " Yêu chết em..."

Anh nghiêng rằng khi cô xoắn lấy, nhanh chóng rút ra xoay người Sở Dao lại.Để cô nằm sấp trên bàn thế là từ phía sau cho vào luân động..

- " A..Phong..em muốn..muốn nhìn thấy anh..hức.."

Cả cơ thể không còn sức bị anh đè ép xuống bàn làm việc. Tần Phong nghiêng người quay mặt cô lại hôn ngấu nghiến cái miệng nhỏ đến sưng đỏ, bàn tay luồn vào vò lên bầu ngực mềm mại xinh đẹp, vừa xoa vừa nắn, khiến cho thân thể mềm mại của Sở Dao khẽ run, một chữ cũng không thốt ra được.

Sở Dao nào chịu nổi tình thú mà anh mang đến, nức nở bật khóc. Tần Phong nhìn mà tim mềm nhũng, xoay người cô lại, ôm cô ngồi xuống ghế. Hai cơ thể gắn chặt vào nhau, bàn tay ôm lấy hông tròn nâng lên hạ xuống.

Cắn lấy làn môi Sở Dao dụ dỗ..

- " Dao Dao ngoan..giúp anh..Đừng..Anh sắp chịu không nổi với em rồi..."

Sở Dao uyển chuyển mềm mại nằm trong ngực anh đẹp đến mê hồn, khiến Tần Phong gần như muốn tháo giáp đầu hàng ngay lập tức. Nhưng vẫn cố khắc chế tinh thần để không buông thả dục vọng, muốn kéo dài cảm giác yêu này càng dài càng tốt...

- " Phong..hức..em...em...ừ...."

Thân thể trắng như tuyết bị anh bừa bãi ôm lấy duy chuyển lúc lên lúc xuống, mùi vị nồng đậm hoan ái làm cho cả gian phòng càng thêm lộ vẻ sắc tình..

Không biết đã trải qua bao lâu, cô chỉ cảm thấy tốc độ chạy nước rút của người đàn ông trên người cô càng tăng càng nhanh, mỗi một cái đều hung hăng xông vào chỗ sâu nhất của cô. Toàn thân Tần Phong đều run lên, cao trào quá tuyệt vời khiến anh như lên mấy tầng mây, qua vài giây cứng ngắc lại dịu dàng hôn Sở Dao..

Sở Dao nhắm mắt, xụi lơ trong lòng anh, mặc anh hôn lấy. Cô cảm thấy mình như muốn tắt thở, yếu ớt chỉ muốn lịm đi ngay tức khắc..

Sở Dao né nụ hôn của anh để tìm không khí, Tần Phong vẫn không chịu rút ra, hôn lên khóe môi cô cười nói..

- " Dao Dao. Còn cứng quá phải làm sao..?"

- "(.....)"

Sở Dao quyết nhắm mắt giả chết, chẳng nói một lời. Tần Phong bật cười hôn lấy cái miệng nhỏ, dày vò đến khi cô là người không còn biết gì nữa. Anh mới thật sự mãn nguyện..

Sở Dao cũng tự rút ra kinh nghiệm, không nên rời khỏi mắt anh quá lâu.

Vote hỷ..

Chương 33: Bữa cơm gia đình

Hôm nay Tần Gia có chuyện rất lạ, giống như có khách quý đến không bằng. Từ sớm Phụng Loan đã cho người lên thực đơn, đi chợ mua thật nhiều đồ ăn.

Mà không phải đón tiếp khách quý nào, chỉ là Tần Sinh gọi điện báo hôm nay Tần Phong qua nhà dùng cơm. Khiến Phụng Loan cả buổi vẫn khó tin được, vui mừng không siết.

Dĩ nhiên Tần lão gia cũng biết tin này, ông có chút khó hiểu. Nhưng cũng không đặt nặng vấn đề. Vì hơn ai hết Ông là người biết rõ Tần Phong đã chịu mở lòng hơn từ ngày Sở Dao đặt chân vào ngôi nhà đó..

Nhâm nhi ly trà, nhìn sắc trời bao la.. Tần lão gia nghe bước chân sau lưng, ông quay người bắt gặp Cận Trúc..

Sắc mặt có chút khó coi, hơi dè dặt bước đến..

- " Lão gia.."

Đặt ly trà xuống, Ông như sờn mày..

- " Có chuyện gì sao?"

Cận Trúc bước đến gần một chút, thần sắc hơi lo lắng..

- " Tần Lão gia. Cháu có chuyện này muốn nói với ngài.."

Ông nhướn mày chờ đợi cậu ta.

Cần trọng dè dặt, Cần Trúc trầm ngâm lên tiếng.

- " Lúc trước ngài có hỏi cháu tình trạng thiếu gia dạo này ra sao? Lúc đó cháu chỉ nói với người cậu ấy khá tốt, từ ngày có Sở tiểu thư cuộc sống Thiếu gia thay đổi rất nhiều..."

Tần Cát biết vấn đề còn nằm phía sau. Ông chỉ gật đầu nhẹ không nói gì..

Cần Trúc ánh mắt sáng lên tiếp lời..

- " Nhưng cháu có tin vui muốn báo Ông. Mấy ngày trước tình cờ cháu nghe được Thiếu gia muốn quay lại công việc. Cháu có hỏi lí do. Thiếu gia bảo vì Sở tiểu thư khuyên anh như thế. Có công việc thiếu gia sẽ không thấy nhàm chán nữa.."

Hai mắt Tần Lão gia mở lớn, bàn tay chống gậy hơi run..

- " Cậu nói là thật...?"

- " Vâng..Nhưng..."

Nói đến đây vẻ mặt Cần Trúc căng thẳng khó xử..

Làm Tần Cát phìền lòng hừ mạnh..

- " Có gì thì nói chuyện gì ấp úng.."

Anh ta bỗng cúi người..

- " Tần lão gia. Cần Trúc từ nhỏ đã theo thiếu gia. Nên chuyện này

Cần Trúc tự làm theo ý mình. Vì Cháu không muốn thiếu gia phải sống trong những ngày tháng tăm tối nữa.."

Tần Cát bị anh ta làm cho mù mị. Ông tức giận quát..

- " Cái gì tối tăm. Cháu trai Tôi muốn quay lại công ty Tôi mừng không hết. Chỉ cần nó muốn, có cái gì mà lão già này không cho nó được.."

- " Vâng.. Cháu biết. Nhưng bây giờ thiếu gia đã thay đổi ý nghĩ quay lại Công ty rồi ạ. Vì điều này mà Cháu mới đến tìm Ông.."

- " Cái gì. Chuyện gì nói mau. Cậu muốn chọc giận Tôi đúng không?"

Tần Cát vừa được đưa lên thiên đường giờ như bị ném xuống mấy tầng địa ngục.. Ông đánh thép hướng mắt khóa chặt Cần Trúc..

- " Nói ngay. Lí do.."

Cần Trúc nhìn quanh một chút, đem đầu đuôi câu chuyện của Tần Sinh đến tìm Tần Phong. Và lí do bữa cơm tối nay có được là nhờ vậy..

Nghe xong Tần Cát im lặng, nhưng nhìn kĩ mắt ông đang nổi bão.. Ông mong chờ bao năm qua, chỉ mong một ngày Tần Phong thay đổi suy nghĩ quay lại Tần Thị.

Không vì điều gì cả chỉ vì suy nghĩ cho cháu trai ông mà thôi, như Cần Trúc nói Ông muốn Tần Phong trở lại chính nó. Kiêu ngạo, mạnh mẽ mà sống. Không phải ngày đêm chỉ giáp mặt với mấy vách tường..

Thế mà đứa cháu lòng dạ nhỏ nhen kia lại phá hư mọi ước muốn của Ông, còn dám dùng đòn tâm lí đánh mạnh vào khuyết điểm của Tần

Phong khiến nó một lần nữa buông xuôi tất cả..

Thật tức chết mà..

Biết ý muốn đã thành, Cẩn Trúc lại nói thêm..

- " Lão gia.Nếu thiếu gia biết Tôi đến đây chắc sẽ rất tức giận.Nhưng Cẩn Trúc dù có bị đuổi việc cũng chỉ mong những điều tốt đẹp đến với thiếu gia.Mong Ông khuyên nhủ thiếu gia và ngăn chặn cậu ấy bán lại số cổ phần.."

Tần Cát buồn bực phát tay..

- " Cậu làm rất tốt.Chuyện nay không liên quan đến Cậu.Được rồi cậu về đi.Tôi biết sẽ làm gì.."

Làn môi Cẩn Trúc nhếch nhẹ cúi đầu..

- " Vâng..."

Nói rồi cẩn trọng quay lưng rất nhanh rời đi.Vừa qua hồ nước lớn xanh mát, một bóng đen nháy ra cặp cổ anh ta.

A Kiên nhướn mảy..

- " Không ngờ.Anh diễn xuất cũng rất đạt nha.."

Cẩn Trúc nhếch môi hất tay cậu ta ra..

- " Tôi chỉ học hỏi thiếu gia.."

Hai người nhìn nhau cười ăn ý,bọn họ bên cạnh lúc Tần Phong năm mười tám tuổi cho đến bây giờ.Không học nhiều cũng phải học ít chứ

nhỉ..

Đúng bảy giờ tối, tại nhà chính Tần gia.

Hôm nay không giống như lần trước Tần Phong đến rất đúng giờ, tuy vẻ mặt vẫn lãnh đạm như nước, nhưng vẫn làm Phụng Loan và Tần Hải vui mừng..

Chỉ có điều làm Phụng Loan có chút không vui. Nhìn sang Sở Dao từ đầu đến cuối yên phận ngồi cạnh Tần Phong. Trong bữa cơm không phải cô gái đó chăm sóc cho Tần Phong. Mà chính Tần Phong lại chăm sóc, quan tâm cô gái đó từng chút một, nào là lấy thức ăn, họ còn thấy anh lấy cả xương cá cho Sở Dao..

Ánh mắt Phụng Loan mang nhiều cảm xúc, trước hết là bất ngờ dĩ nhiên không vui về gì..

Đứa con trai bà luôn tự hào, từ nhỏ đã là đại thiếu gia hào môn. Kẻ hầu người hạ thế mà lại phải chăm sóc từng ly từng chút cho cô gái đó..

Thật không thể tin được..!

Chương 34: Em dâu thật may mắn

Những ánh mắt khác cũng rơi vào thế bất ngờ không khác gì Phụng Loan.

Nhất là vẻ mặt chua xót của Ngô Đàm Tuyết.

Bàn tay đặt dưới váy bầu chặt..

- " Em ăn đi.."

Tiếng Tần Sinh làm cô ta có chút giật mình, vén tóc cười gượng gạo..

- " Dạ..."

Ánh mắt Tần Sinh lướt qua Ngô Đàm Tuyết rồi đặt lên người Tần Phong..

- " Phong. Anh nhìn không ra em là mẫu đàn ông biết chịu phụ nữ đấy.."

Sở Dao than thở trong lòng, thôi rồi vốn ở nhà Tần Phong đã thành thói quen. Đến đây anh cũng không ngại ngần gì che giấu cử chỉ chăm sóc cô. Nhưng tính tình Tần Phong cái gì đã muốn ai mà lay chuyển được..

Lén nhìn ánh mắt của mẹ chồng, Sở Dao có ngốc cách mấy cũng biết bà chẳng vừa lòng cô rồi..

Tần Phong vốn chẳng hề bận tâm, nhưng không đồng nghĩa anh không phải không cảm giác ánh mắt của bọn họ.

Chỉ là vợ anh thì anh chăm, anh thương cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ai.

Mắt thấy khóe miệng Sở Dao dính chút nước canh, Tần Phong lấy tay lau khóe môi cho vợ mình, rồi mới chùi tay vào khăn giấy.

Cử chỉ ngược ngạo của anh, thay vì lấy khăn giấy lau miệng cho Sở Dao. Anh lại làm ngược lại, hành động cứng chiu đến mức không giới hạn đấy làm con người của Ngô Đàm Tuyết co rút đau đớn..

Tần Phong ăn rất ít, anh đặt đũa lên chén, từ tốn nhìn Tần Sinh

- " Em cũng mới biết mình còn một mặt như thế.."

Tần Sinh cười cười liếc qua Ngô Đàm Tuyết lại nói..

- " Em dâu chúng ta thật may mắn.."

Sở Dao ngẩng mặt bối rối nhìn Tần Sinh..

Tần Phong vuốt lấy tóc cô cứng chiu cười nhẹ..

- " Vợ em da mặt mỏng anh đừng trêu cô ấy. Nếu nói may mắn người đó phải là em.."

Sắc mặt Ngô Đàm Tuyết tái nhợt, miệng nhai gì cô ta cũng chẳng rõ, cảm giác ra sau cũng không còn biết nữa..

Tần Sinh nhếch môi lại hướng mắt nhìn qua Tần Cát..

- " Ông nội.Hôm nay con và Phong có chuyện muốn thưa với Ông.."

Tần Cát gật đầu lấy khăn lau miệng.Nghe đến đây cả nhà đều hướng mắt nhìn cả hai người..

Sở Dao cũng có chút bất ngờ..

Tần Sinh nhìn qua thấy Tần Phong khẽ gật đầu, hấn ta hắng giọng ...

- " Ông.Anh em cháu đã bàn bạc qua với nhau.Phong bây giờ chỉ muốn an nhàn sống như vậy không có ý muốn quay lại Tần Thị.Nên quyết định sẽ nhượng lại số cổ phần của em ấy cho Cháu.."

Nói rồi đưa mắt nhìn Tần Cát chờ đợi phản ứng từ Ông..

Phụng Loan đưa mắt hết nhìn Tần Phong lại thâm thúy sâu sa nhìn Tần Sinh..

So với Phụng Loan ánh mắt của Tần Hải có ý vị khó nói nên lời.Ông không giỏi kinh doanh, nhưng ông biết Tần Phong là thiên tài từ nhỏ nghe đến đây ông cảm thấy xót xa vô cùng..

Ngô Đàm Tuyết cũng như Sở Dao chỉ nhìn về một hướng.Sở Dao ngẩng mặt nhìn Tần Phong.

Đau lòng thay anh, chẳng nói nên lời.Tần Phong đưa tay xuống bàn xoa nhẹ tay cô.Ánh mắt anh kiên định nhìn cô lại ngẩng mặt nhìn Tần Cát..

- " Ông cháu đã quyết định nhượng lại số cổ phần cho anh cháu.."

Tần Cát đứng dậy cầm lấy cây gậy của mình, như không quản ánh

mắt bất ngờ của mọi người.

Ánh mắt ôn nhu hằng ngày trở nên sắc bén mang vẻ lạnh nhạt..

- " Ông không rõ hai đứa bàn bạc chuyện gì Nhưng số cổ phần đấy là Ông cho cháu.Ông không tán thành chuyện này"

Tần Sinh gấp gáp đứng dậy..

- " Ông.Ông không thể làm vậy.Tần Phong đã quyết định.Tại sao Ông lại làm khó.."

Chẳng màng quan tâm đến lời trách vấn của Tần Sinh.Tần Cát nhìn Tần Phong lập lại một lần nữa..

- " Nhớ cho rõ.Nếu cháu làm sai lời Ông.Thì không cần nhìn mặt ông nữa.."

Tần Phong khó xử..

- " Ông.."

Tần Cát phất tay bảo anh không cần nói nhiều.Quay người nói với Tần Sinh..

- " Nếu cháu tài giỏi trước sau chiếc ghế đó sẽ là của cháu.Đừng làm mấy chuyện điền rồ này nữa.Nếu cháu còn ngoan cố.Coi chừng chiếc ghế Tổng giám đốc Ông sẽ lấy lại dành cho người xứng đáng hơn.."

Tần Cát hừ mạnh, quay người rời đi.

Hai tay Tần Sinh nắm chặt nghe cả khớp xương..

Ánh mắt như phóng ra lửa hận,kiềm chế đến gân xanh đều nổi lên.Bất ngờ đứng bật dậy, hất ngã cả ghế.Tiếng ghế va chạm vào sàn gỗ tạo thành âm thanh chói tai.

Sắc mặt Tần Hải cùng Phụng Loan khó coi vô cùng..

- " Sinh..."

Ngô Đàm Tuyết vội vã đứng dậy ôm lấy tay hắn ta..

- " Buông ra..."

Nào ngờ Tần Sinh nổi điên hất cô ta ra, Ngô Đàm Tuyết ngã lên bàn, không khéo làm đổ chén canh nóng bên cạnh..

- " A..."

Ôm lấy bàn tay bị phỏng, nước mắt lưng tròng Ngô Đàm Tuyết vừa xấu hổ lại tủi thân.

Tần Sinh chẳng màn đến, hắn ta cầm lấy áo khoác rời đi..

- " Tiểu Tuyết cháu không sao chứ.Để bác xem nào.."

Phụng Loan chạy đến cầm lấy tay cô ta xem qua đúng là đã đỏ một mảng..

Ngô Đàm Tuyết mím môi lắc đầu nước mắt không cầm được rơi lả chả.Thương tâm vụng trộm nhìn qua Tần Phong.

Càng đau lòng hơn anh chẳng một chút quan tâm mà nhìn đến, từ đầu đến cuối chỉ có Sở Dao đưa đôi mắt to tròn nhìn cô đồng cảm..

Nhưng cô ta ghét ánh mắt đấy. Không tiết chế cảm xúc Ngô Đàm Tuyết lườm Sở Dao một cái sắc bén đầy căm phẫn.. Đúng lúc này Tần Phong quay nhìn cô ta.

Một ánh nhìn lạnh lùng như dao, Ngô Đàm Tuyết hốt hoảng thu lại ánh mắt ác ý của mình..

- " Con về trước.."

Cứ thế Tần Phong cùng Sở Dao rời đi, giống như những chuyện vừa xảy ra một chút cũng không liên quan đến mình.

Thế giới của anh hết thảy chỉ chứa đủ mình Sở Dao. Biết sao được vốn quan tâm của anh ít ỏi, chỉ đủ chứa một người.

Ra đến cửa nghe tiếng xe rú lên của Tần Sinh, nhìn qua chỉ còn đuôi xe. Con người trong bóng đêm lạnh lẽo, khẽch nhẹ làn môi đầy ẩn ý.. Tần Phong anh vốn rất hào phóng. Rõ ràng anh đã tạo cơ hội cho anh ta rời đi. Do anh ta bất tài không đành lấy được mà thôi.

Vậy thì chỉ nên trách bản thân mình ngu dốt..

Ngẩng mặt nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Sở Dao. Trong tức khắc ánh mắt Tần Phong trở nên ôn nhu dịu dàng, nắm lấy tay cô vuốt ve..

- " Về nhà thôi bảo bối.."

Sở Dao âm thầm thở dài, thế giới của Tần Phong quá nhiều đau thương và phức tạp. Có nhiều chuyện anh làm, dấu rằng với người chưa hiểu gì sẽ cho anh là tàn nhẫn. Nhưng với cô, cô càng thương anh. Vì so với những gì anh đã chịu đựng thì vẫn chưa là gì cả.

Chương 35: Bất an

Ánh nắng le loi xen qua những kẽ lá, phản chiếu qua tấm rèm mỏng lên chiếc giường rộng lớn.

Dưới tấm chăn mỏng là hai cơ thể quấn lấy nhau không một khe hở.

Thân thể trần trụi săn chắc của Tần Phong dưới ánh sáng mặt trời càng mạnh mẽ quyến rũ đến chết người, anh bao trọn cơ thể mềm mại của Sở Dao trong lòng..

Sở Dao nhập nhèm đôi mắt mang chút mê mang vẫn chưa tỉnh, đập vào mắt là vòm ngực quyến rũ của Tần Phong, nơi giữa ngực còn có hàng lông tơ chảy dài xuống phía rốn.

Không cần phải nói, chông của cô khi khoác quần áo vào ôn như như nước. Khi không còn thứ gì che chắn, anh không khác gì các hình tượng nam người mẫu sexy hút hồn..

Sở Dao dụi dụi mặt vào ngực anh, bất giác lại lim dim ngủ tiếp lúc nào không hay.

Đến khi cô tỉnh dậy lần nữa, Tần Phong đã không còn bên cạnh..

Sở Dao uể oải quấn chăn ngồi dậy, nhìn tờ giấy đặt trên tủ. Cô chồm người lấy đọc..

- " Anh có việc ra ngoài sớm. Trưa sẽ về với em. Yêu em bà xã.."

Sở Dao kiểm lòng khôngặng nhón miệng, còn khoa trương hôn

lên tờ giấy làm bầm lâu bầu..

- " Chỉ được dẹo miệng.."

Cất tờ giấy tình yêu vào trong ngăn tủ cẩn thận. Nhặt lấy chiếc áo sơ mi của anh dưới giường mặc vào.

Nhìn những dấu vết hồng đỏ, tím xanh khắp thân thể mình.Sở Dao thờ dài hờn dỗi ai đó, đêm nào anh cũng ức hiếp cô đến cô phải khóc lóc um xùm.Anh mới thương tiếc ngừng lại.

Thật là bên ngoài ai còn dám mạnh miệng nói chồng cô vô dụng gì chứ..

Nhìn mà xem nhân chứng sờ sờ là cô đây này.Ức hiếp thì thập phần chính xác nhưng đổi lại thì ngọt ngào đến lụi tim.

Tình yêu này Sở Dao chưa bao giờ dám mơ mộng điều gì, vì từ bé cô biết số phận mình vốn chẳng bao giờ may mắn..

Nhưng từ ngày gặp được Tần Phong.Suy nghĩ đó đã không còn nữa.Có lẽ Ông trời thương tiếc nên đã để anh đến bên cô.

Thương cô, che chở và yêu cô.

Chỉ cần nghĩ đến mỗi sáng mở mắt ra được nhìn thấy anh bên cạnh, được anh ôm vào lòng.

Sở Dao đã quá mãn nguyện lắm rồi..

Tối qua anh làm việc đến tận khuya về phòng còn lười cô dậy lăn qua lộn lại đến sáng.Thế mà sáng đã ra ngoài từ sớm..

Sở Dao không thích ăn sáng một mình, thấy Thím Lan đang bận bịu ngoài vườn, cô bước ra..

- " Thím đang làm gì thế?"

Thím Lan quay đầu nhìn cô gái nhỏ có nụ cười xinh đẹp đáng yêu vô cùng..

Bà cười nói..

- " Chào buổi sáng cô chủ.Cô chờ chút Tôi lấy đồ ăn sáng cho Cô.."

- " Dạ "

Nhìn Thím Lan đi vào, Sở Dao ngồi vào chỗ của bà thì ra là đang tưới cho những chậu hoa xanh mướt, nhìn thật mát mắt..

- " Sở Tiểu Thư.."

Nghe tiếng gọi sau lưng, Sở Dao quay đầu liền thấy người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi .Ánh mắt nhìn cô đầy bất hảo.

Sở Dao biết người này, đây không phải là Thím Tào quản gia của Tần gia hay sao.

Sao bà ta lại qua đây làm gì..

Sở Dao phui phui tay, đứng dậy mỉm cười..

- " Có chuyện gì sao Thím.."

Bà ta nhìn qua một lượt khắp trên dưới Sở Dao.Ánh mắt có chút ghét bỏ nhưng che giấu đi rất nhanh.Mấy lần trước đến nhà chính Tần

gia, Sở Dao đã từng gặp qua bà ta nhưng cũng chỉ gật đầu chào hỏi cho có lệ.

Cũng chưa bao giờ va chạm gì với nhau, sau bà ta lại có vẻ không thiện cảm với cô thế này..

- " Sở Tiểu thư mời cô theo tôi.Phụ nhân có việc muốn gặp cô.."

Giọng bà ta lạnh nhạt giống như không nhấ nại.. ...

Phụ nhân? là mẹ chồng cô sao..?

Bống Sở Dao có chút bất an, mẹ của Tần Phong tìm cô làm gì..

Thím Tào không cho cô có thời gian suy nghĩ, bà hối thúc..

- "Nhanh lên nào.Đừng để phụ nhân đợi lâu "

Ba ta nói như vẻ coi Sở Dao là người ngang hàng, cũng chẳng còn tôn trọng cúi đầu nhỏ nhẹ..

Sở Dao vốn tính tình rất tốt chẳng thích bắt bẻ một ai.Nên cũng không quan tâm, cái cô lo lắng là cuộc gặp mặt với mẹ chồng của mình lần này.

Thấy thím Tào quay người bỏ đi, Sở Dao cũng vội đi theo sau.

Lúc Thím Lan đi ra chỉ còn thấy bóng lưng của hai người..

Trong nhà bếp bà nghe Sở Dao có nói chuyện với ai đó.Vội vả ra xem đã thấy Sở Dao đi theo Thím Tào qua nhà chính..

Chẳng lẽ có việc gì..?

Ánh mắt Thím Lan không tự chủ có chút lo lắng..

Sở Dao theo Thím Tào đi vào nhà, trên hành lang cô vô tình đụng trúng người đàn ông trung niên..

- " Xin lỗi cô "

Người đàn ông vội cúi đầu nhìn qua Sở Dao, rồi rất nhanh hốt hải rời đi..

Sở Dao chưa gặp người này bao giờ, chắc là tài xế hay vệ sĩ gì của Tần gia. Chỉ là thái độ của Ông ta có chút lạ làm Sở Dao nhíu nhíu mày..

- " Đi nhanh. Không phải chuyện của Cô đừng quan tâm.."

P/s chap sau có gì??

Chương 36: Vật chứng

Thấy Sở Dao chùng chờ, Thím Tào lạnh giọng nhắc nhở..

Sở Dao thu lại ánh mắt cúi đầu khẽ thở dài, đi theo bà ta..

Vào trong nhà đã thấy Phụng Loan ngồi sẵn trên ghế, sắc mặt rất kém.

Khi mắt thấy cô bước vào ánh mắt bà lập tức lạnh đi..

- " Cháu chào Dì.."

Hai bàn tay nhỏ như cảm nhận hơi lạnh và sự bức bí nơi đây.Hai tay thả lỏng bên hong nắm chặt vạt áo..

Phụng Loan nhìn qua Sở Dao một cái, bất ngờ khẽ cười, nụ cười đầy khinh bạc..

- " Không có ai ở đây.Đừng giả vờ diễn nữa.."

Hai mắt Sở Dao mở lớn, gượng gạo nhìn sắc mặt âm u như mây đen kéo đến của Phụng Loan.

Cô mù mịt đầu óc, cố chấn tỉnh khẽ hỏi..

- " Dì nói gì cháu không..không hiểu ạ..?"

Phụng Loan hừ mạnh, lấy một bì thư trên bàn ném mạnh vào người cô.

Tiếng nói như rít qua kẽ răng..

- " Xem đi..Xem cho rõ mắt cô.Đồ lẩn lộn không biết xấu xa.."

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có bắt đầu lan từ lòng bàn chân rồi thấm vào tận đáy lòng...

Sở Dao khom người, hai tay run run cầm lên những tấm ảnh dưới sàn..

Có gì đó vô cùng đau đớn đâm mạnh vào con người..

Hình ảnh tuy có vẻ hơi mờ lại không khó nhận ra nhân vật nữ chính trong ảnh chính là Cô.Nam chính không ai khác là Lâm Tuấn.Bối cảnh là cổng bệnh viện cho đôi trai gái ôm nhau như không thể chia lìa..

Cổ họng Sở Dao nghẹn đắng, hơi thở như cá mắc cạn hơi hóp thật khó tả..

- " Sao?Việc xấu bị phơi bày, tâm trạng thế nào?

Hừ.Từ đầu nhìn thấy cô Tôi đã biết bên trong của vẻ thuần khiết vờ vĩnh ngoan hiền kia chính là một tiểu hồ ly chuyên dụ dỗ đàn Ông.Tôi nói cô biết người làm mẹ này sẽ không để Cô được tội nguyện rù quên con trai Tôi đâu.Mau chóng dứt khỏi Tàn gia cho Tôi.."

Nước mắt uất nghẹn lăn tăn trong khóe mắt, không nhìn được chảy dài xuống gò má tái nhợt..

Sở Dao cố gắng đứng dậy, nuốt nước mắt vào trong..

- " Dì à.Cháu không biết những bức ảnh này vì sao lại Có.Nhưng cháu có thể xin thề cháu không làm gia có lỗi với Tần Phong và cả Tần gia.Xin Dì hãy tin cháu.."

Vốn đã không vừa mắt Sở Dao từ lâu,

chuyện này như giọt nước tràn ly.Hiện tại Sở Dao nói gì với bà ta cũng chẳng nghe vào..

Đối với Phụng Loan mà nói, sự tồn tại của Sở Dao bây giờ khiến bà vô cùng chướng mắt..

Bà ta xua tay không nhẫn nại nghe vào..

- " Đừng nói nữa.Trước Khi mọi người có mặt ở đây.Cô nhanh rút về Sở gia cho Tôi.

Tôi không thể nào chấp nhận một đứa con dâu trác nết như Cô.Tôi biết con trai Tôi không thể cho Cô thứ cô cần.Nên cô mới ra ngoài mèò mả gà đồng.Bây giờ thì tốt rồi, tôi sẽ cho cô toại nguyện.Nhưng hình ảnh này Tôi sẽ không cho Tần Phong và những người khác biết.Xem như Tôi đã quá rộng lượng với Cô rồi.."

Đẩy một bao thư khác đến trước mặt Sở Dao.Phụng Loan khinh thường nói tiếp..

- " Đây đủ cho Cô sống sung sướng một thời gian.Giờ thì rút khỏi mắt Tôi.."

Tuổi thơ của Sở Dao luôn đầy ắp những lời châm chọc, chửi bới lẫn lảng mạ như thế này.

Dù đã quen nhưng nói không đau lòng không tổn thương đó là giả.

Hướng hồ bây giờ bên cạnh lại không có Tần Phong.

Sở Dao lại lo lắng, anh có tin với những gì bịa đặt đang hiện ra trước mắt hay không.

Hay anh cũng giống mẹ anh nghĩ cô là loại phụ nữ lẩn lòn như thế.

Càng nghĩ Sở Dao càng sợ hãi, dĩ nhiên yêu cầu của Phụng Loan, Sở Dao không thể nào chấp thuận..

Cô quệt nước mắt, bờ môi run run..

- " Xin lỗi Dì.Cháu không thể đi được.."

Choáng..

Phụng Loan tức giận đứng bật dậy vì động tác quá mạnh mà tách trà trên bàn rơi xuống bể nát..

- " Cô nói lại một lần nữa Tôi xem...."

Tuy Sở Dao không biết được Tần Phong sẽ có suy nghĩ gì về chuyện này.Nhưng Cô biết một điều chắc chắn, nếu anh nói không cần cô nữa cô sẽ rời đi..

Còn lại ai nói gì Cô cũng sẽ không làm theo..

- " Xin lỗi Dì.Nhưng cháu không thể làm theo ý dì.."

- " Cô..."

Phụng Loan tức nghẹn ở cổ, bàn tay run run..

Bất ngờ bà ta hướng mắt ra cửa..

- " Hàn Lâm..Hàn Lâm.."

Rất nhanh người được bà gọi cùng Thím Tào đã có mặt..

Hàn Lâm chính là người đàn ông lúc vào cửa Sở Dao đã gặp..

Ông ta nhìn qua Sở Dao nước mắt dàn dụa lại nhìn sắc mặt tái mét vì quá tức giận của Phụng Loan.

Cất giọng nói trầm ổn..

- " Phu nhân có chuyện gì sao..?"

- " Đưa.Đưa cô ta đi khỏi mắt Tôi.Đem cô ta trả về Sở Gia.Nhanh lên."

Hàn Lâm có vẻ bất ngờ, mày đen nhú nhú suy nghĩ gì đó khuyên giải..

- " Phu Nhân hay đợi Chủ Tịch cùng Cậu Phong về giải quyết.Tôi thấy như vậy sẽ ổn hơn.."

Sở Dao không kiềm được run rẩy cô nhìn ra cửa.Chỉ muốn đâm đầu chạy nhanh về nhà, chốt cửa phòng chẳng ai có thể chạm đến cô cho đến khi Tần Phong trở về..

Làm sao đây, cô không thể bọn họ đạt được ý nguyện..

Sở Dao cứ lờ mờ cảm giác Hàn Lâm không giống như những người tài xế hay vệ sĩ khác.Ông ta có vẻ rất quan tâm,còn cứ chỉ khi nhìn

Phụng Loan cứ là lạ.

Nhưng lúc này tâm trạng Sở Dao rối bời chẳng còn sức đủ quan tâm chuyện khác.

Phụng Loan lờm ông ta có chút bực bội quát.

- " Không chờ. Tôi sẽ có cách nói với bọn họ. Đem cô ta đi càng nhanh càng tốt..nhanh lên.."

Chương 37: Ai làm?

Hàn Lâm nhìn qua Sở Dao. Ông ta bước đến nói với Sở Dao..

- " Cô Sở. Để Tôi đưa cô về Sở Gia. Khi nào Cậu Phong về sẽ đến tìm cô..."

Sở Dao thụt lùi bước chân, phòng bị rõ ràng..

Nếu cô dám rời đi Tần Phong sẽ giết chết Cô mất. Nếu Cô có làm sai thật sự cô biết theo tính cách của anh cũng phải để anh tự xử lý..

Sở Dao lắc đầu..

- " Không. Tôi muốn đợi anh ấy..."

Phụng Loan hét lên..

- " Ông còn lè mề cái gì. Mặc kệ cô ta..."

Hàn Lâm nhìn qua Phụng Loan gật đầu một cái. Không còn vẻ ôn nhu như vừa rồi..

Ông ta bước đến kéo tay Sở Dao..

Sở Dao sợ hãi hét lên..

- " Buông ra.. Ông buông ra.. hức..."

Thím Tào đúng là khi sau thấy những tấm ảnh đó có chút bất

bình.Nhưng vào thời điểm này lại thấy Sở Dao vùng vẫy giữ dội bà lại lo xảy ra chuyện không hay.

Chưa nói đến đã từng thấy qua Tần Phong yêu chiều cô gái này đến mức nào..

Bà bước đến gần Phụng Loan..

- " Phu Nhân..Hay là..."

Chưa nói hết câu đã bị ánh mắt sắc bén của Phụng Loan làm cho im bật.Chỉ biết đứng một bên cầu nguyện cho Sở Dao không xảy ra chuyện gì không hay.

Hàn Lâm không ngờ Sở Dao chống trả quyết liệt như vậy.Ông dùng sức kéo lấy hai tay Sở Dao lôi xềnh xệch cũng chẳng còn nường tay..

Vào lúc này Sở Dao lại điên cuồng cúi đầu cắn vào tay ông ta.Gân xanh trên trán Hàn Lâm nổi cộm , đau đến mức hét lên..

Bên miệng Sở Dao là máu chảy ra từ tay Hàn Lâm nhưng cô như phát điên quyết không nhả ra..

- " Nhả ra...."

Hàn Lâm đau đớn vùng tay, tay kia còn không kiềm chế cơn tức giận đẩy cơ thể yếu ớt của Sở Dao thật mạnh..

Sở Dao ngã sấp lên sàn chẳng may đụng phải miếng sành của ly trà bị rơi vừa rồi, cứa vào lòng bàn tay ..

- " A..."

Từ lòng bàn tay thấm máu đỏ rồi nhanh chóng loan ra. Sở Dao đau đớn ôm chặt bàn tay, máu đỏ nhiều xuống thảm, còn chảy dọc theo cánh tay trắng ngần của cô nhìn vô cùng đáng sợ.

Hàn Lâm thụt lùi bước chân không nghĩ mình ra tay nặng như vậy. Phụng Loan đưa mắt nhìn ông ta, đẩy đẩy bả vai Thím Tào đang bị hù dọa quá mức như đứng hình..

- " Nhanh..xem cô ta bị sao.."

Thím Tào gật gật đầu lia lịa, muốn vòng qua sofa xem Sở Dao thế nào..Lại nhìn thấy Tần Phong cùng thuộc hạ của mình tiến vào cửa chính..

Anh ngồi trên xe lăn, ánh mắt lạnh lẽo đến cực hạn...

Thím Tào run rẩy quay qua Phụng Loan..

- " Phu nhân..Nhị..nhị thiếu gia.."

Không cần bà ta thông báo, lúc này Tần Phong đã vào đến sảnh.

Đường đường là phu nhân của Tần gia là mẹ của Tần Phong nhưng hiện giờ Phụng Loan tay chân run rẩy, không ý thức được vì sao bà lại sợ hãi như vậy..

Tần Phong nhìn qua khung cảnh hỗn độn trước mắt. Anh quét đôi mắt rét lạnh nhìn qua ba người trong phòng..

Con người sâu thẳm thu lấy thân ảnh đang ngồi dưới sàn. Máu khắp thân thể của Tần Phong như đông cứng lại..

Sở Dao cũng thấy anh, cô ngẩng khuôn mặt đẫm lệ nhìn anh..Nhưng vì quá sợ mà hai chân cứng ngắt chẳng thể nhúc nhích..

Tần Phong chống tay vào thành xe vừa muốn cử động thân người.Trên vai đã bị sức nặng đè lại.Cần Trúc bước đến trước..

- " Thiếu gia để tôi.."

Ánh mắt anh ta nhìn qua Hàn Lâm ý vị sâu xa..

Hàm răng Tần Phong cắn chặt, bàn tay đặt ngay thành xe cuộn chặt như nổi gân xanh..

Cần Trúc muốn tiến đến bế Sở Dao lên.Lại thấy Tần Phong bấm nút trên xe tiến đến trước mặt Sở Dao, đưa tay về phía cô..

- " Dao Dao đứng dậy được không..?"

Sở Dao gật gật đầu, nước nở đem nước mặt uất ức chảy dài theo gò má..Đặt tay vào tay anh, dùng sức đứng dậy yếu ớt được Tần Phong ôm vào lòng.

Trên làn môi tái nhợt dính ít máu.Cả cơ thể mong manh run rẩy, yếu đuối ôm lấy bàn tay không ngừng bị máu đỏ thấm ướt, còn rơi vẩy trên chiếc đầm trắng cô đang mặc trên người...

Anh mở lòng bàn tay cô ra nhìn vết rách cũng may không sâu lắm, nhưng khá dài.Chỉ thế cũng đủ làm tim Tần Phong như bị ai bóp nghẹn.

Anh lấy khăn tay trong túi ra quấn chặt lại tay cô.Lau lấy vết máu trên khóe môi.Cứ tưởng Sở Dao bị thương nhưng nhìn lại không phải.Khắp nơi thân thể không vấn đề gì.Chỉ có hai cổ tay bị đỏ còn có

dấu vết năm ngón tay để lại...

Tần Phong cởi áo khoác, đắp lên người Sở Dao. Ôm chặt cô vào lòng, Sở Dao ngừng tiếng khóc chỉ vùi mặt vào lòng anh.

Trong lúc này ai nấy đều không dám lên tiếng..

Phụng Loan như nín thở bà cũng lo lắng, mong vết thương Sở Dao không quá nặng, sẽ dễ ăn nói với Tần Phong hơn..

Tần Phong chỉnh xe quay lại, lạnh lẽo nhìn ba người họ..

- " Ai làm..?"

Hàn Lâm nhanh thu lại ngón tay bị Sở Dao cắn như muốn hủy bằng chứng phạm tội vừa gây nên. Mồ hồ lạnh theo dọc sống lưng bất giác tuôn ra..

Phụng Loan cố giữ bình tĩnh liếm liếm khóe môi bước đến bàn trà. Cầm sắp hình trên tay, còn khom người nhặt mấy tấm rơi dưới đất..

Quýnh quáng đi đến ngay mặt Tần Phong..

- " Phong con đừng hiểu lầm. Đây con nhìn xem.. Sở Dao cô ta ngoại tình mẹ có bằng chứng hẳn hoi. Chỉ muốn tìm cô ta tìm hiểu ngọn ngành không ngờ mọi chuyện lại thế này.. Là.. là do cô ta vô ý té ngã không phải như con nghĩ đâu.."

Ánh mắt Tần Phong quét qua những tấm hình, lúc mới vào anh cũng đã thấy qua..

Sở Dao nghe Phụng Loan nói thế từ trong lòng anh ngẩng mặt..

Đôi mắt trong veo mang vẻ uất ức nhìn anh như thể xem anh có tức giận hay không..

Tần Phong lau lấy khóe mắt cô, không nói không rằng dúi đầu cô vào ngực mình..

Hành động của Tần Phong làm Phụng Loan bất ngờ, Sở Dao cũng không hiểu gì.Ngoan ngoãn úp mặt nằm trong lòng anh.

- " Phong..con làm vậy là sao.Tại sao con còn che chở cho cô ta.."

- " A Kiên..."

Phụng Loan nói chưa hết câu đã bị tiếng gọi của Tần Phong làm cho im bật..

A Kiên nhếch môi nói " vâng " một tiếng.

Trước sự chứng kiến khiếp sợ của Phụng Loan cùng thím Tào..

Rất nhanh bước đến trước mặt Hàn Lâm, giơ tay nắm lấy cánh tay bị thương của hắn kéo ra.Hàn Lâm trừng mắt chưa kịp hiểu gì đã nghe rắc, cánh tay bị bẻ ngoặt ra sau.A kiên hung ác cứ thế bẻ gãy tay của Hàn Lâm trước tiếng la hét đau đớn của hắn.

- " A..Tay tôi..."

Phụng Loan há hốc miệng, đứng bật dậy chạy đến bên cạnh Hàn Lâm.

Tay chân thừa thải muốn chạm vào ông ta, lại suy nghĩ gì đứng bật dậy, mặt cắt không còn chút máu, không hiểu vì sao nước mắt lại rơi

dàn dụạ..lấp bắp nói năng cũng lộn xộn..

- " Phong..Con tha cho ông ấy đi...Phong là mẹ là mẹ..."

Chương 38: Kịch hay vẫn còn phía sau

Dĩ nhiên nghe tiếng hét đau đớn của Hàn Lâm, Sở Dao cũng đã kịp quay sang nhìn, bàn tay nhỏ run run nắm chặt áo trước của Tần Phong, bị hù dọa không ít....

Thím Tào chôn chặt chân môi cắn đến bật máu ngăn tiếng hét của mình..

A Kiên liếc mắt qua miếng sành dưới sàn, không nói một lời nhặt lấy, khi tiếng hét đau đớn phát ra lần nữa, những người có mặt chỉ kịp thấy A Kiên như ác quỷ chưa đến một giây, bàn tay dùng đầu sắc nhọn của miếng sành đâm thẳng vào bàn tay còn lại chưa bị gãy của Hàn Lâm.

- " A....."

Miếng sành còn dính vào tay hắn, máu cứ thế phun ra..

Phụng Loan như chết đứng, chạy đến Tần Phong khóc nức nở...

- " Phong.Ông ấy sẽ chết mất..mẹ xin con..

mẹ..mẹ sai rồi...mẹ sẽ không chạm vào cô ta nữa..."

Tần Phong mặt không hề cảm xúc cũng không nhìn bà ta lấy một cái..

A Kiên nắm cổ áo Hàn Lâm ném mạnh, hắn ta chao đảo, chật vật

nằm dưới chân Tần Phong..

Tần Phong vuốt lấy đầu Sở Dao an ủi tinh thần sở hãi của cô gái nhỏ..

Nhưng ánh mắt đầy lạnh lẽo của anh không khác gì diêm la từ dưới địa ngục, âm u lạnh đến thấu xương.Bất ngờ anh nở nụ cười..

- " Vẫn còn tốt, chưa chết được đâu không cần phải thương tâm như vậy.Kịch hay vẫn còn phía sau..."

Vì thế nước mắt nên để dành lại..

Tuy ánh mắt nhìn Hàn Lâm nhưng lời nói lại dành cho Phụng Loan..

Cả người bà ta run lên, nhìn Tần Phong đến run rẩy.Bất ngờ nhanh chóng lau khóe mắt đứng bật dậy, gượng gạo giải thích..

- " Mẹ..mẹ chỉ sợ ông ấy xảy ra chuyện ảnh hưởng đến Tần gia..Ngoài ra..ngoài ra không có ý gì khác.."

Tần Phong cười lạnh nhìn bà ta một cái rồi quay mặt đi.

Cũng chẳng nấn ná ở lại đó.Trước khi rời đi Cẩn Trúc thu gom hết hình ảnh..

Nhìn qua vẻ chật vật máu me của Hàn Lâm mà hơi nhúu nhúu lại lắc đầu...

Trước đó Cẩn Trúc đã gọi bác sĩ đến chờ sẵn, Sở Dao vừa về đã được kiểm tra qua một loạt..

Biết cô ngoài tinh thần hoảng loạn và vết thương ngay tay ngoài ra không có chuyện gì. Tần Phong mới để bác sĩ đi..

Cánh cửa phòng đóng lại, Tần Phong liền đứng dậy ôm Sở Dao đặt lên giường..

Anh vào trong phòng tắm xả nước nóng, thực hiện một loạt động tác nhanh chóng bế Sở Dao vào trong tắm rửa cho cô..

Sở Dao nhiều lần muốn mở miệng hỏi anh, nhưng nhìn vẻ mặt âm lãnh của Tần Phong, lời đến miệng lại nuốt vào.

Mặc đồ vào cho cô đặt cô ở trên giường.

Muốn đi lấy máy sấy hong tóc cho cô. Bất ngờ vạt áo bị kéo lại, Tần Phong nhìn xuống, Thấy Sở Dao ánh mắt ngập nước lo lắng nhìn anh..

Tần Phong cũng nhìn cô ngoài ra không lên tiếng.

Qua một giây sau, nước mắt chảy ra Sở Dao ứa nghẹn..

- " Phong. Anh tin những tấm ảnh đó là sự thật.."

Tần Phong vẫn nhìn cô không trả lời. Sự im lặng của anh làm lòng Sở Dao trùng xuống.

Cô như mất hết sức lực buông áo anh ra, cúi đầu cắn chặt môi, nước mắt thay nhau rơi là chả..

Tiếng thở dài khẽ trên đầu. Tần Phong ngồi xuống kéo cô ôm vào lòng..

Sở Dao càng khóc thương tâm hơn bờ vai run run khóc đến thờ không nổi..

- " Lần Sau không được như vậy nữa"

Anh nhàng nhạt lên tiếng..

Như vậy là sao..Ý anh là cô không được đi ngoại tình nữa sao.?

Nhưng cô nào có ngoại tình.Anh thật không tin cô.Càng nghĩ càng uất ức.Sở Dao đẩy anh ra, nhìn cô nhóc khóc đến thờ cũng khó khăn, vết thương trên tay mới băng bó mà cô còn vùng vẫy.

Tần Phong kéo lấy tay cô quát..

- " Em có thôi không.."

Chảy máu nữa thì làm sao..

Sở Dao nức nở..

- " Anh buông em ra.Cả anh cũng nghĩ em ngoại tình..huhu..Được thôi nếu anh nghĩ em xấu xa như thế thì cần em làm gì.."

Hàng chân mày Tần Phong nhú lại kéo cô vào lòng.

- " Dao Dao.Nghe lời nào..."

Giọng anh trầm xuống cứ sợ vết thương trên tay sẽ bị động..

Sở Dao đau lòng không thôi, trái tim nhỏ như bị ai cào lấy, đau đớn vô cùng, mệt mỏi cũng chẳng thềm vùng vẫy như vừa rồi.

Tần Phong thờ dài nhìn sâu vào ánh mắt thương tâm của Sở Dao.

- " Dao Dao em là vợ anh, dĩ nhiên anh tin em. Anh tin em không phản bội anh không làm điều gì có lỗi với anh. Nhưng khi thấy những tấm ảnh đấy anh không hề dễ chịu gì.

Làm sao anh xem như không có gì khi em với người đàn ông khác ôm nhau.."

Hai mắt Sở Dao mở lớn nhìn anh, Sở Dao đau lòng nắm tay anh, trên mặt dàn dụa nước mắt..

- " Lúc đó ở bệnh viện anh ta vừa gặp đã.. đã ôm em vào lòng.. em trở tay không kịp..

Phong..em..em không có ý để anh đau lòng..Em...em...hức..."

Câu cuối nghẹn ngào nói không nên lời....

Tần Phong đau lòng gần chết, làm gì còn tâm trạng trách mắng..

- " Ngoan không khóc nữa. Anh hiểu rồi..

Bế lấy cô đặt lên đùi, ôm vào lòng hôn lên mũi cô dỗ dành..

Sở Dao tủi thân vừa mừng vừa tủi dụi mặt vào lòng anh nức lên. Qua một lúc mới bình tĩnh được..

Lau nước mắt cho cô, ngón tay Tần Phong mơn trớn khóe miệng Sở Dao. Mày nhíu nhíu lại anh hỏi..

- " Máu trên miệng em là của Hàn Lâm à..?"

Sở Dao quệt lấy nước mắt, gật gật đầu..

- " Em cần Ông ta.."

Tần Phong lại hỏi..

Nghĩ lại lúc đó không biết vì sao cô lại có dũng khí mà hung ác đến như vậy.

Sở Dao có chút bối rối, xấu hổ dụi mặt vào ngực anh rừ rừ..

- " Em..em không muốn làm vậy..Vì Ông ta muốn đưa em đi...."

Cô ngẩng mặt nhìn anh..

- " Lúc đó em rất sợ.Em biết nếu em sai cũng phải đối mặt với anh.Em không thể rời đi mà không nói với anh tiếng nào.."

Tần Phong nhướng mày hôn vào miệng cô như rất vừa lòng.Tuy vậy lời nói anh lại lạnh lẽo không kiêng dè..

- " Đúng vậy.Nếu em dám tự ý bỏ đi.Anh sẽ bóp chết em.."

Hai vai Sở Dao không tự giác rụt lại, ánh mắt như con thỏ nhỏ hoảng sợ bị lời của anh nói hù dọa không ít..

Tần Phong mơn trớn môi cô, đáy mắt anh sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, lại nói..

- " Sau đó sẽ chết cùng em.."

Tình yêu của anh quá điên cuồng rồi..

Miệng nhỏ há hốc đến khi cái lưỡi ẩm ướt bị anh mút lấy đầu óc tê dại chẳng còn nghĩ được gì cả..

Chiếc áo bị kéo lấy, hôm nay Tần Phong có chút gấp gáp khi cô chưa chuẩn bị anh đã mạnh mẽ đâm sâu vào..

Nhìn ánh chiều tà lắt lư trước mắt, Sở Dao không ngừng bị đưa lên cao trào đến khi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ..

Nhìn cô gái nhỏ mệt lả mắt nhắm lại ngủ say. Chiếc chăn chỉ che qua nửa bầu ngực, phần trên da thịt trắng mịn là dấu vết hoan ái anh để lại..

Tần Phong khom lưng hôn lên bờ vai mềm mại, nắm lấy bàn tay bị thương đặt lên môi, nhẹ nhàng như sợ làm cô tỉnh giấc.

Rồi kéo lấy chăn đắp lại cho cô. Anh mới khoác áo ngủ rời khỏi phòng..

Vote nào

Chương 39: Màn đêm

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi những thứ Tần Phong muốn biết đều đặt ngay ngắn trên bàn.

Ánh rượu đỏ sóng sánh lấp lư thu cả màn đêm tâm tối.Đôi mắt sâu thẳm của Tần Phong lúc này như thủy triều nhuộm màu bí ẩn..

Nhìn qua từng thứ trên bàn, những ngón tay sạch sẽ gõ nhẹ vào vào mặt bàn như tiếng đập quy luật của trái tim..

Khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lẽo dưới màn đêm càng khiến anh trở nên xa cách.Như một khoảng băng rất đẹp mắt khi chạm vào người ta có thể chết vì quá lạnh..

Cần Trúc mắt thấy Tần Phong lật đến trang cuối cùng.Rồi chuyển mắt nhìn đoạn video đang phát trên laptop.

Khi đoạn clip kết thúc, Cần Trúc khẽ nói..

- " Thiếu gia chuyện này dính líu đến Sở gia.Có cần để Sở Kính Hùng biết hay không..?"

Tần Phong gập lại nắp laptop, ngẩng mặt nhìn Cần Trúc một cái, sắc mặt vẫn ôn nhu như nước.Nhưng ánh mắt lại chẳng có độ ấm nào, anh cười như không cười xoa lấy tay..

- " Không cần.Sở Hân vốn thiếu được dạy dỗ.Người con rể này sẽ giúp Ông ấy một tay.."

Nếu Sở Kính Hùng dạy được cô ta thì hai mươi mấy năm qua vợ của anh đã không phải chịu khổ.

Sẵn tiện hôm nay anh sẽ lấy cả vốn lẫn lãi..

Cũng may cho cô ta là cùng họ với bảo bối của anh. Nếu không khoảng lãi này cô ta khó mà trả hết.

Cẩn Trúc gật đầu xem như đã hiểu tiếp tục đưa sang vấn đề khác..

- " Thiếu gia. Hàn Lâm đã được đưa đi bệnh viện. Phu nhân nói với trên dưới Tàn Gia rằng Ông ta là do ngã nên gãy tay...".

Tàn Phong nhếch môi, cũng chẳng quan tâm nhiều đến thông tin này.

Anh nâng ly rượu uống sạch , lặng yên dăm chiêu nhìn ly rượu chống trơn, qua một lúc Cẩn Trúc mới nghe anh lên tiếng..

- " Cẩn Trúc bảo với Daniel cuối tháng này Tôi sẽ quay về Tập Đoàn.."

Cẩn Trúc nhìn qua A Kiên, có vẻ hơi bất ngờ.

- " Thiếu gia không phải là ba tháng nữa sao..?"

Tàn Phong cười cười, nụ cười nhợt nhạt mang vẻ không nhẫn nại..

- " Không cần thiết, Mọi thứ nên kết thúc thôi.."

Lúc đầu cũng vì hai chữ tình thân, nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa..

Chuyện hôm nay, những sự đau đớn cùng những giọt máu mà cô

chảy ra hòa vào nước mắt của Sở Dao. Làm anh chợt hiểu ra một chân lý..

Nếu ngày hôm nay Sở Dao xảy ra chuyện gì là tất cả do anh. Vì cái mác vô dụng của anh khiến người ta dám khinh thường bảo bối của anh..

Nếu trước đó chưa có cô, anh sẽ chơi trò mèo vờn chuột, đưa họ lên đỉnh vinh quang rồi sẽ cho họ rớt xuống bảy tầng địa ngục thịt nát xương tan.

Bây giờ thì không cần nữa, đó không còn là hứng thú của anh. Anh sẽ trả đủ những đắng cay, đau đớn nhất đã từng nhận..

Nửa đời sau chỉ muốn an nhàn sống trọn vẹn cuộc đời bên bảo bối của anh mà thôi..

Mục đích sống cũng chính là chân lý của anh bây giờ chính là trao cho Sở Dao một đời được hạnh phúc..

Chỉ đơn giản thế thôi.

Tần Phong đứng dậy xoay lưng nhìn ra cửa sổ, ánh mắt thu lấy mọi thứ ở xa, có chút mơ hồ..

- " Bệnh viện đã đi vào hoạt động, có tốt không?"

Tuy câu nói không rõ ràng nhưng Cảnh Trúc hiểu anh đang nói gì..

Cười nhạt gật đầu..

- " Rất tốt. Nghe đâu sắp tới sẽ được đài TST phỏng vấn.."

- " Thế sao? Năm bắt cơ hội này, để cho nhiều người biết đến anh Tôi là người có tâm với nghề.."

Tiếng Tần Phong nhẹ nhàng vang lên.

Cần Trúc nói vâng suy nghĩ một chút lại nói..

- " Theo thông tin sẽ có hơn 300 lô thuốc và 100 chai vắc xin sẽ đưa vận chuyển vào cuối tuần tới.."

A Kiên nghiêng rặng có chút phẫn nộ..

- " Giả tâm đến mức đó là cùng. Xem mạng người như cỏ rác.Khốn khiếp mà."

Tần Phong xoay người cười lạnh.Hướng mắt nhìn A Kiên..

- " Được rồi.Sẽ nhanh kết thúc thôi.Chuyển đầu chúng ta lỗ bao nhiêu.Lần này Tôi sẽ lấy đủ.Còn dư sẽ vào tài khoản các cậu.."

A Kiên cười khan có chút xấu hổ..

- " Thiếu gia Tôi không có ý đó.Chỉ là quá căm phẫn cách làm vô nhân tính của họ mà thôi..."

Tần Phong đứng dậy phất tay..

- " Không sao.Tiền đó cũng không phải của Tôi.Xem như bù đắp bao năm thanh xuân của hai người.."

Cần Trúc: "....."

A Kiên: "....."

Nghe tiếng cửa đóng lại, A Kiên quay sang kéo tay áo Cẩn Trúc..

- " Chẳng lẽ thiếu gia muốn đền bù thanh xuân cho Tôi.Rồi tống cổ tôi ra khỏi cuộc đời Thiếu gia.."

Mặt anh ta méo xệch có chút lo lắng..

Cẩn Trúc gầy gầy chân mày có chút nhức đầu hất tay anh ta ra..

- " Tôi thấy thiếu gia vung tay hơi quá khi mua thanh xuân của cậu bằng số tiền quá lớn.Cậu lờn qua còn gì.Khóc than cái gì.."

Nói rồi mở cửa ra khỏi phòng trên môi nở nụ cười..

A Kiên bất ngờ rống to..

- " Đồ khốn.Anh dám nói tuổi trẻ của tôi không đáng một xu à.."

Giọng lại yếu xìu..

- " Nhưng mà thiếu gia không thể bỏ rơi tôi như vậy.Cậu ấy đã cướp thanh xuân tươi đẹp của Tôi.Thì tuổi xế chiều của Tôi cậu ấy cũng phải chịu trách nhiệm chứ..."

Cẩn Trúc đi phía trước nghe anh ta cảm rằm chỉ biết lắc đầu bật cười..

Phải rồi tuổi trẻ của bọn họ là Tần Phong thì tuổi già cũng phải có nhau chứ..

Chương 40: Gia môn bất hạnh

Lúc Tần Phong quay về phòng, một đường đi vào phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng đỡ chặn ra chui vào, ôm lấy Sở Dao vào lòng hôn mặt cô một cái..

- " Ừm.."

Sở Dao ưm nhẹ, bàn tay nhỏ tự giác quấn lấy eo anh cứ thế tìm tư thế thoải mái nhất nhắm mắt ngủ say..

Tần Phong mỉm cười, nụ cười đầy yêu chiều phát từ tận sâu trái tim..

Vén lấy những sợi tóc rơi trước trán cô ra sau gáy tay..

Ngón trỏ miết lấy đôi môi hồng nhuận hưởng lấy cảm giác mềm mại tuyệt vời.

Ánh mắt không tự chủ nhìn bàn tay quấn băng gạc trắng, dịu dàng cầm lên đặt lên môi..

- " Dao Dao. Anh sẽ không để em chịu uất ức thêm một lần nào nữa.."

Hôn lên môi cô mút nhẹ vài cái, mới chịu yên ổn nhắm mắt lại..

Hai ngày sau...

Lúc Tần Cát qua tìm mới hay tin Tần Phong đã đưa Sở Dao đi du lịch trong đêm..

Ông nhăn mặt muốn phát giận lại cũng chẳng biết nổi cơn thịnh nộ với ai. Quay qua quay lại chỉ còn mỗi Thím Lan..

Thấy bà cúi đầu im thinh thích, khổ nỗi Thím Lan cũng chẳng biết Tần Phong đưa Sở Dao đi du lịch nơi nào thì làm sao có thể trả lời những câu hỏi của Tần Cát.

Quan sát ông hung bạo muốn nổi bão Thím Hà run rẩy cúi đầu..

Tần Cát hít sâu lại hỏi..

- " Cẩn Trúc cùng A Kiên cũng đi theo.."

Thím Hà gật gật đầu, nhưng trong lòng đèm theo hình như là vậy. Vốn bà chẳng còn thấy bóng dáng hai người họ ở đây..

Biết được tin này là do A Minh một thuộc hạ kiêm tái xế của Tần Phong báo lại.

Tần Cát bực bội quay người về nhà chính, thật tức chết đứa cháu này mà.

Tình trạng thân thể không lạnh mạnh như vậy nà dám xuất ngoại không nói Ông tiếng nào, cũng may còn biết đưa hai tên kia đi theo..

Nhưng rốt cuộc là đi đâu?

Hừ! có vợ là chẳng quan tâm đến người Ông này.

Gia môn bất hạnh mà..

Nghĩ đi phải nghĩ lại cũng lâu rồi Tần Phong nào chịu đi xa. Nay cũng nhờ có Sở Dao đưa cháu này mới bắt đầu thấy yêu đời trở lại..

Thôi thì chỉ cần nó vui vẻ Ông cũng mừng nguyện rồi.

Vừa ngẩng mặt Tần Cát bất ngờ nhìn thấy Phụng Loan từ vườn sau đi tới, thần sắc rầu lo không ổn cho lắm..

Phụng Loan cũng không ngờ lại chạm mặt Tần Cát lúc này. Thường thì giờ này Ông hay ở công ty.

Con người đảo qua tia hốt hoảng rồi chấn chỉnh rất nhanh bước lại gần Ông..

- " Ba.Ba qua tìm Tần Phong à..?"

Tần Cát nhìn bà, nhẹ gật đầu.Ánh mắt lướt qua vai bà nhìn ra sau..

Nhưón mài hỏi..

- " Con đi đâu thế?"

Phụng Loan cười gượng một tiếng, chỉ chỉ ngón tay ra sau..

- " Dạ..À..Con chỉ đi dạo thôi ạ.."

Tần Cát thu lại tầm mắt gật đầu xem như đã hiểu, vừa muốn dờn bước chân..

- " Ba..Tần Phong có bên đó không.Thím Tào có làm bánh bí rất ngon.Con định bảo bà ấy đem qua bên đó.."

Ánh mắt Phụng Loan chờ đợi dò xét..

Tần Cát xoay người xua tay..

- " Không cần nó không có bên đó.."

Cũng không nói rõ lí do, cứ thế đi vào nhà..

Phụng Loan thở phào một cái,cúi đầu chẳng biết nghĩ gì..

Bất ngờ Tần Cát dừng chân nhìn ra sân trước, nhìn thấy chiếc xe đen quen thuộc..

Quay ngườì hỏi..

- " Tần Sinh về à..?"

Cứ tưởng ông đi rồi nên Phụng Loan có chút giật mình, lấp bắp trả lời..

- " Dạ..dạ mới về.."

Thái độ khác thường của bà khiến Tần Cát nhíu mày..

- " Thế nó đâu..?"

Phụng Loan đảo quanh tròn mắt, nghĩ nghĩ lại nói..

- " Lúc này có điện thoại, chắc ra vườn nghe rồi ạ.."

Ánh mắt Tần Cát chăm chăm nhìn Phụng Loan.Khiến các dây thần kinh của bà như tê liệt..

Lúc này Tần Cát mới quay lưng rời đi thật sự..

Phụng Loan lấy tay vuốt ngực thở hắt ra..

Qua một lúc mà tâm trạng vẫn như treo lơ lửng trên cành cây.

Rốt cuộc cũng thấy Tần Sinh xuất hiện, vẻ mặt anh ta nặng nề..

Phụng Loan nhìn ngó xung quanh bước đến hỏi khẽ..

- " Ông nội mới hỏi con đấy.."

Chân mày Tần Sinh nhíu lại, giọng nói bực dọc..

- " Tất cả là do mẹ.Con mà làm sao thì cho mẹ vừa lòng.."

Phụng Loan thở dài, ánh mắt hiện lên vẻ đau lòng..

- " Mẹ..mẹ xin lỗi.."

- " Ông ta bị gì thì liên quan gì đến Con.Mẹ đừng có gọi điện cho Con về chuyện của Ông ta.Hôm nay là lần cuối đó.."

Tần Sinh muốn nói gì tiếp thì điện thoại hắt bất ngờ reo lên.Cứ thế cầm lên nghe cũng chẳng nói tiếng nào đi ra xe như có chuyện gì rất gấp..

Phụng Loan nhìn theo đến khi Tần Sinh lên xe rời đi, rồi xoay mặt nhìn ra sau vườn..

Hai tay thả lỏng nắm chặt lại với nhau, mắt đỏ hoe..

Chương 41: Thiên đường

Indonesia

Giữa không gian không thể nào xinh đẹp hơn, hàng dừa nghiêng bóng như trên đũa với sóng biển tung bọt trắng. Những dãy ghế nâu trải dài trên mặt cát trắng mịn..

Sở Dao thả dáng đứng dựa trên chiếc võng làm bằng dây mây êm dịu..

Đôi chân nghịch ngợm còn thả xuống nghịch cát..Hàng mi dài lim dim, tận hưởng khí trời quá tuyệt vời mà nơi đây mang lại..

Đôi môi anh đào khẽ thở dài dường như rất thỏa mãn, nghiêng người gối đầu lên cánh tay tuyết trắng, mở mắt ngắm nhìn người đàn ông vóc dáng cao lớn đang đứng ở phía xa .Trên người mặc chiếc quần tây trắng kết hợp áo sơ mi không cổ cùng màu, tự do bỏ ngoài quần, càng tôn thêm vẻ lãng tử yêu mị của anh..

Ánh mắt Sở Dao say mê, ngất ngây trước vẻ đẹp như nam thần bước ra từ các bộ phim ngôn tình nào đó của ai kia..

Tần Phong ánh mắt nhìn ra biển xa xăm, đang nghe điện thoại, có thể là của đám Cận Trúc.

Nhìn làm sao Sở Dao cũng thấy ông xã nhà cô thật quá đẹp trai.Một cái nhíu mày cũng khiến tim cô nhảy thành thịch..Hướng hồ bây giờ Tần Phong còn quay qua nhìn cô nở nụ cười quyến rũ..

Thật là cũng biết khiêu khích trái tim bé bỏng của cô quá mà..

Quyết dời ánh mắt sang nơi khác, vì nơi đây quá đẹp cô ngắm thế nào cũng không chán..

Nơi đây chính là bãi biển riêng thuộc Resort vịnh Jimbaran.

Nơi đây được xem là thiên đường của Bali

Xây dựng men theo sườn đồi, không gian rộng lớn tuyệt đẹp, đại dương mênh mông, cát trắng trải dài, sân nhỏ lát đá truyền thống và bể bơi vô cực.

Tần Phong không ngần ngại chi khoản tiền thuê một vila riêng dành cho hai người họ..

Từ phòng nhìn ra phía biển, cô có thể ngắm máy bay hạ cánh, thuyền cập bến và người lướt sóng. Và không gian riêng tư bãi biển riêng dành cho hai người..

Có thể tận hưởng mỗi khoảnh khắc tuyệt vời nhất chưa từng có. Buổi sớm thức dậy sẽ cùng nhau ngắm bình minh. Tối đến sẽ ngả đầu lên vai anh ngắm hoàng hôn xuống. Còn điều gì hạnh phúc hơn thế.

Đúng ra bọn họ đã đến đây sớm hơn, vì một số chuyện xảy ra nên đến tối ngày kia Tần Phong ôm lấy cô lên máy bay riêng của mình một đường bay đến hòn đảo Bali xinh đẹp này.

Khiến Sở Dao còn ngây ra, cô cứ ngỡ nhiều việc không vui xảy ra. Chuyến đi của bọn họ đã đưa vào quên lãng. Không thể ngờ được anh chẳng những không quên còn sắp xếp sẵn mọi thứ.

Tần Phong gọi đây là chuyến đi hưởng tuần trăng mật muộn của họ..

Chỉ mới hai ngày ở đây mà thật lòng Sở Dao chẳng muốn về.

Tối đến nằm trên chiếc giường, hướng ra mặt biển xa xăm muôn sắc màu do ánh đèn mang lại không khác gì dãy ngân hà tuyệt diệu, tiếng sóng biển rì rào.

Không gian lãng mạn đến nghẹt thở, dĩ nhiên không thể nào thiếu những nụ hôn say đắm, anh sẽ tận tình yêu thương cô đến ngất ngây, tiếng nức nở ngâm nga của cô hoà vào sóng biển..

Tần Phong không khỏi thờ dài cảm thán rằng đây là âm thanh hay nhất mà anh từng nghe.

Hai má Sở Dao ửng hồng, không biết do chính suy nghĩ của mình hay vì lí do gì khác..

Cô xấu hổ lặn qua lộn lại còn vùi mặt vào tay cười tủm tỉm.

Tần Phong đứng từ trên nhìn xuống, cô gái của anh một thân váy dài hai dây. Da thịt trắng nõn nà, vì không yên phận nên váy cuộn lên trên lộ ra bắp chân thon thả mê người..

Bất ngờ cả thân thể bị ôm lấy..

- " A.."

Sở Dao hốt hoảng ôm lấy cổ anh. Tần Phong ngồi xuống vồng trở tay ôm cô như một đứa trẻ..

Hôn mạnh xuống đôi môi đỏ thắm, anh cười khế..

- " Em đang suy nghĩ chuyện gì xấu xa đúng không..?"

Nghĩ đến chuyện mình vừa suy nghĩ, hai má Sở Dao còn đỏ hơn, miệng nhỏ lấp bắp..

- " Không..không có "

Nụ cười của anh càng sâu, kề sát mặt vào phả hơi thở vào da mặt cô, khiến làn da vốn mỏng manh của Sở Dao nóng rát..

- " Có phải em suy nghĩ đến chuyện....."

Anh kéo dài câu cuối, đuôi mắt nguy hiểm tà tứ như lướt lên. Bàn tay nhẹ nhàng kéo lấy dây áo của cô, làn môi như có như không mơn trớn hôn lên bờ vai mảnh khảnh..

- "Dao Dao! Em rõ ràng đang nhớ đến cảnh anh " yêu " em ra sao..Có phải vợ anh lại muốn rồi không?"

Hôn lên cổ cô mút nhẹ không rời.

Bị anh bắt trúng chuyện xấu, Sở Dao giận dỗi đỏ mặt đẩy anh ra.....

Xoay người nhảy xuống khỏi người anh, hai tay nắm tà váy, làn tóc bị gió biển thổi tung bay.Nhìn cô đẹp đến mức không nói nên lời..

Sở Dao chu môi, chân dậm lên cát thụt lùi bước chân..

- " Em..em không có..Em mới không cần..."

Chống hai tay lên vũng, đôi chân thon dài dũi thẳng ra.Tần Phong như lướt mảy thích thú..

- " Thật không cần..?"

Sở Dao hùng hồn vươn cằm kiêu ngạo gật đầu một cái..

- " Chính là..là ý đó.."

Thật tức chết mà sau lời thốt ra có vẻ lưu luyến còn yếu thế không biết..

Tần Phong bất ngờ cười khẽ, anh đứng dậy nhẹ nhàng nhìn cô..

- " Vợ yêu.Có phải anh chịu hư em quá rồi phải không.hửm..?"

Khí thế Sở Dao bắt đầu ỉu xiu, bất giác rụt cổ, không nói không rằng quay đầu bỏ chạy..

Tần Phong híp mắt, chân dài sai mấy bước đã tóm gọn lấy cô vợ nhỏ, bế bồng cô lên..

- " A...Thả em xuống...."

- " Muốn chạy, em to gan thật đấy...."

Cắn vào môi cô xem như trừng phạt vì không nghe lời..

Hai tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, Sở Dao hét lên, Tần Phong cố ý ôm cô quay vòng..

- " Ui..Ông xã..em...em sai..sai rồi..chóng mặt..chóng mặt.....thả...haha..thả em xuống.."

Sở Dao rất sợ cảm giác này, hết hét lại cười, dúi mặt vào lòng Tần Phong hét in ỏi..

- " Vậy có cần không?"

Tần Phong thả nhẹ vòng tay, đưa qua đưa lại..

Hôn lấy cằm anh Sở Dao nũng nịu lấy lòng..

- " Cần..cần..Anh nói gì cũng đúng hết..thả em xuống..xuống đi mà.."

Tần Phong gật đầu như rất vừa ý với câu trả lời của cô..

- " Được, thả em xuống.."

Thật sao.Hôm nay anh thật dễ chịu, cũng thật đáng yêu..

Sở Dao chưa kịp mừng rỡ, thân người bất giác rơi tự do..

Tùm..

Tần Phong ác ôn thế mà ném cô xuống biển..

Nhưng Sở Dao chưa kịp uống nước, anh đã kéo cô ôm vào lòng cho cô nụ hôn sâu...

Sóng biển ào vào đánh vào tấm lưng dày rộng của Tần Phong rồi tung tóe tạo thành bọt trắng văng ra.

Hai cơ thể có chút bồng bênh, Sở Dao yêu kiều được Tần Phong ôm gọn trong lòng hưởng lấy nụ hôn nồng cháy anh trao đầu óc trở nên mụ mị, phiêu bồng như trên mây.

Hương vị quen thuộc có chút lạ lẫm pha một chút vị mặn của nước biển thật làm người ta thích thú.

Chỉ muốn cả đời đắm chìm hưởng lấy hạnh phúc này vĩnh viễn..

Vote nào..

Chương 42: Bar BLack

Quán Bar Black

Tầm một giờ sáng, bên trong quán bar chưa bao giờ hạ nhiệt, nhạc sập sinh sôi động.

Đêm dường như là thứ luôn đi liền với rượu. Ở quán bar là nơi trụy lạc và cũng đầy cám dỗ cùng những phóng đảng.

Black luôn là một trong quán bar dành cho giới thượng lưu, nơi đây sang trọng bậc nhất, không ngoa có thể xem là thiên đường dành cho dân chơi. Ở đây, các cô gái xinh đẹp đang ngồi nhấm nháp thứ chất lỏng màu đỏ. Tận hưởng cái cảm giác mê mẩn trong nền nhạc dance sôi động.

Trên sân khấu là những cô nàng bốc lửa uốn lượn lấy thân cột một cách điêu luyện để đổi lấy những tiếng hú hét tán thưởng..

Trên tầng thứ hai dành cho khách Vip.

Nâng ly cạn chén, tiếng cười không ngớt nối tiếp nhau, trong một căn phòng riêng được bao đầy tiếng nói cười.

Sở Hân tối nay vẫn vô cùng xinh đẹp, thảnh thơi cô lại cùng mọi người xung quanh tán gẫu nhưng ánh mắt vẫn luôn hướng về người đàn ông bên cạnh.

Trình Dương quay đầu mỉm cười còn hôn lên mặt Sở Hân một cái, người này không ai khác chính là chồng sắp cưới của cô ta. Nếu

không có trở ngại cuối năm nay bọn họ sẽ kết hôn với nhau.

Tình trường dày dạn nên Sở Hân có rất nhiều mối tình. Nhưng từ khi gặp Trình Dương, Sở Hân mới biết như thế nào là tình yêu thật sự. Với vẻ ngoài tuấn tú, gia cảnh của Trình gia cũng khiến bao cô gái bên ngoài điêu đứng.

Huống hồ Trình Dương lại rất hiểu tâm lý phụ nữ, anh ta lại vốn nuông chiều Sở Hân.

So với Tần gia dĩ nhiên Trình Gia không thể nào bằng, nhưng Sở Hân vẫn rất tự hào về người đàn ông mình chọn lựa. Vì dù sao Trình Dương phong độ khỏe mạnh vẫn hơn tên tạt nguyên em rể kia của cô ta..

Sau lần gửi ảnh đến Tần Gia để cố tình gây sóng gió cho Sở Dao..Sở Hân cũng thấy lạ vì sao chẳng có động tĩnh gì..

Hay là đã xảy ra chuyện nhưng con nhỏ đó vì mặt mũi nên không dám trở về.

Thời gian qua hơn một tuần Sở Hân cũng thám thính nhưng không điều tra ra được gì.

Phải! Nếu trên cuộc đời này cô ta có thể thua thiệt với bất cứ ai nhưng người đó không được là Sở Dao..

Quét mắt nhìn vẻ thèm thường của các cô gái nhìn bạn trai mình.Sở Hân tiến tới anh ta, nốc sạch ly rượu.Khi Trình Dương chưa kịp hiểu gì Sở Hân đã nghiêng người hôn lên môi anh ta, Trình Dương ánh mắt lóe lên, xoay người ôm Sở Hân vào lòng tận tình hưởng lấy hương vị nồng nàn từ miệng cô ta..

Lúc này cánh cửa bên ngoài mở ra, một nữ tiếp viên bưng thêm rượu vào..

Không hiểu sao một số thanh niên nơi đây hú hét tán thưởng khiêu khích..

Trình Dương cũng đã buông Sở Hân ra, ánh mắt lướt qua cô gái đó.

Không khỏi chấn động, anh ta đến đây mấy lần dĩ nhiên biết rõ cô gái có khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ đến chết người kia không ai khác chính là nữ hoàng của Black, Khả Ly. Cô ta luôn được các thiếu gia nơi đây sẵn đón để cô gái này hầu rượu cho bọn họ giá khá chát.

Nhưng nhiều lúc còn khó mời được. Không hiểu sao hôm nay cô ta lại có mặt nơi đây..

Nhếch làn môi đỏ, ánh mắt quét qua Trình Dương. Khả Ly bước đến trước mặt anh ta đưa ly rượu, những ngón tay sơn thon dài mượt mà.. Đôi môi đỏ cười ngọt ngào khẽ nói.

- " Trình thiếu gia. Chúc mừng sinh nhật người. Ông chủ tôi nói nhân dịp sinh nhật của anh. Muốn Tôi đến đây mời anh một ly rượu thay cho Ông ấy.."

Thì ra là vậy, dù sao anh ta cũng là khách vip nơi đây..

Sắc mặt Sở Hân tuy là bình tĩnh nhưng cũng đã dậy sóng..

Đôi mắt Trình Dương híp lại, cười nói..

- " Cám ơn.."

Cầm lấy ly rượu uống sạch, Khả Ly mỉm cười nhận lại ly rượu từ tay

anh ta, ngón tay vô tình hay hữu ý lướt qua ngón tay của Trình Dương..

Cô ta cũng không nấn ná lâu, sau phần mời rượu rồi rời khỏi phòng..

Trình Dương nhìn theo vóc dáng mềm mại uyển chuyển rời đi.Nói không ngoa Khả Ly này đúng là độc dược của Black..

Sở Hân vốn đã quen với những ong bướm xung quanh Trình Dương.Nên cũng không chấp nhặt làm gì.Trình Dương dù sao cũng ở nước ngoài nên cách anh giao tiếp phóng khoáng là chuyện thường tình, cô ta rất tự tin vào sức quyến rũ của mình và sự chung thủy của người đàn ông của mình..

Đến khi vui say thỏa thích, bọn họ quyết định ra về..Sở Hân ngồi lên xe hướng mắt nhìn Trình Dương không rời..

Xe càng chạy xa, mà cô ta nhíu lại..

Trong hoàn cảnh hôm nay Sở Hân cứ nghĩ Trình Dương sẽ đưa cô ta vào khách sạn ân ái nồng cháy, đó không phải chuyện xa lạ của bọn họ..

Nhưng không ngờ Trình Dương lại đưa cô về Sở gia..

Xe ngừng lại vờ như không quan tâm về mặt không vui của Sở Hân.Trình Dương hôn lên trán cô ta, còn day day trán như rất mệt mỏi..

- " Em ngủ ngon.Hôm nay uống hơi nhiều anh thấy có chút mệt mỏi..Sáng mai sẽ rước em đi làm..."

Muốn giận hờn cũng không được, Sở Hân mỉm cười hôn lên môi anh

ta nói tạm biệt. Rồi xuống xe, Trình Dương nghiêng người giờ tay tạm biệt rồi rất nhanh lái xe đi mất..

Nhìn theo đuôi xe Trình Dương chạy khuất

, bỗng Sở Hân nhíu chặt chân mày..

Không biết cô ta nghĩ gì giờ tay vẫy taxi..

Sắc mặt vô cùng khó coi cộng với rượu bắt đầu ngấm sâu đầu óc có chút mù mịt , nói về tài xế..

- " Đến bar Black"

Chương 43: Chết lặng

Lúc Sở Hân quay trở lại chỉ kịp trả tiền taxi tiền thối cũng không cần..

Do rượu phát tác nên bước chân cô ta không được vững chắc, cả cơ thể bị rượu ngấm không ít, đầu óc có chút chao đảo..

Từ sàn dưới lên đến lầu hai đựng phải không ít người..

Ánh mắt có chút mờ lung, đầu óc quay cuồng vẫn cố chấn tĩnh tìm bóng dáng một người..Dọc theo hành lang lầu hai, Sở Hân nghiêng chặt răng mở cửa vô số phòng..

Khi nhìn không thấy bóng dáng Trình Dương, cô ta thở hắt ra.Chống tay lên tường hít thở sâu, lắc lắc đầu cho tỉnh táo.Bỗng ánh mắt hướng lên lầu ba.

Nơi đó là phòng nghỉ dành cho khách vip..

Chẳng lẽ??

Sở Hân hơi chao đáp vào thang máy..

Cánh cửa vừa mở ra, trên đây ánh đèn vàng nhạt cũng đủ thấy vẻ mập mờ nơi này..

Nhưng Sở Hân không cần tìm kiếm thêm nữa, chân cô ta như đổ chì.Hai mắt gắt gao khóa chặt thân ảnh hai người phía trước đang quấn chặt nhau, ôm hôn trước cửa phòng đến nghẹt thở..

Làm sao cô ta có thể nhìn làm đây, người đàn ông tuấn tú ôn nhu lịch lãm kia không ai khác chính là Trình Dương. Cánh tay anh ta siết lấy thân thể người con gái quyến rũ chính là cô gái tiếp viên vừa rồi..

Nước mắt thi nhau rơi xuống, Sở Hân chỉ hận không thể một bước giết chết hai người kia..

Cô ta loạng choạng bước chân muốn tiến đến đánh chết đôi nam nữ trước mắt..

Bỗng nhiên lúc này có một người từ phía sau ôm lấy Sở Hân, để đầu trên vai cô nỉ non nói.

- " Anh tới rồi."

Âm thanh xa lạ , mùi hương xa lạ đó, giống như sấm sét đánh thẳng vào đầu cô ta. Trong đầu cô ong ong, chỉ kịp kêu lên..

- " Trình Dương..."

Tiếng cuối còn không rõ ràng đã bị người đàn ông đẩy che kín miệng. Hắn ta đè Sở Hân vào cửa, như dã thú nhai nuốt môi cô ta..

Sở Hân điên cuồng giãy giụa như chạm phải điện, muốn tránh khỏi cái ôm của hắn ta. Đáng tiếc cái ôm đó của hắn như thể được rèn từ sắt thép, càng giãy giụa thì càng bị ôm chặt.

Trình Dương loáng thoáng như ai gọi mình, anh ta xoay mặt nhìn qua chỉ thấy có hai người cũng điên cuồng hôn nhau.. Vì người đàn ông quay lưng về phía anh ta nên lúc này Trình Dương không nhìn ra Sở Hân.

Chỉ là Khả Ly không cho anh ta cơ hội, quay mặt anh ta qua hôn đồn

dập, bật cửa phòng đẩy anh ta vào trong..

Thân người Sở Hân run rẩy, cô ta chưa kịp nhận diện khuôn mặt của người đàn ông đang quấn lấy trên người mình đã bị anh ta mạnh bạo đẩy vào phòng..

- " Buông..buông ra...a..cứu tôi..cứu tôi..."

Cả cơ thể yếu ớt bị đẩy xuống sofa..

Reٲ...

Người đàn ông ngồi trên người cô ta hung hăng xé chiếc váy rách cả phần trên.Lộ ra da thịt trắng ngần cùng áo lót bao bọc nơi đồi núi..

Sở Hân lần đầu biết sợ hãi cô ta hét to., khóc nức lên..

Chát..

- " A..."

Người đàn ông thô bạo hạ tay không kiên nhẫn tát vào mặt cô ta..Sở Hân cảm nhận bên má vì quá đau mà tê dại, máu khóe môi cũng chảy ra.

Bàn tay níu áo sơ mi người đàn ông dần mất sức..

- " Ừ...ừ...cho em...á..."

Tiếng rên rĩ bất ngờ phát ra, nhưng không phải của Sở Hân.Mà là ti vi bất ngờ được người đàn ông mở lên..

Trong màn ảnh là đôi trai gái đang quấn lấy nhau không một miếng

vải che thân..

Khuôn mặt người đàn ông bị tình dục chiếm hết lấy trí, hai thân ảnh lắc lư lên xuống trước mặt Sở Hân..

Nước mắt cô ta thi nhau chảy dài, còn gì đau đớn hơn khi tận mắt thấy người đàn ông mình yêu ngoại tình..

Còn cô ta lại đang tủi nhục bị người đàn ông khác cưỡng bức mà người đàn ông của chính mình thì lại ở cạnh phòng hưởng lấy khoái lạc cùng cô gái khác.

Còn gì đau đớn như thế nữa..

Sở Hân như mất hết sức lực buông tay mặc cho người đàn ông kia bừa bãi trên người cô ta..

Đến khi cô ta nghĩ rằng hẳn ta sẽ làm đến bước cuối cùng. Bất ngờ là hẳn buông cô ra, chỉnh lại quần áo của chính mình..Vỗ vỗ lấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt còn và bị sưng của Sở Hân..

- " Đừng đùa với lửa.Lần này tha cho cô đấy.Ở đây mà xem cho hết người đàn ông của cô làm tình giỏi đến mức nào..haha.."

Nói rồi hẳn ta mở cửa rời đi, Sở Hân như chết lặng, tiếng rên rỉ ngày càng lớn không ngừng vang vọng bên tai, cũng chẳng biết khi nào mới dứt, cả linh hồn và thể xác như bị rút sạch...

Hai mươi mấy năm qua đây là nỗi đau đớn và nhục nhã nhất mà cô ta đối mặt.Nhiều lúc cái chết không là gì so với sự tàn khốc mà cô ta phải gánh chịu..

Qua mấy ngày sau báo chí đồng loạt đưa tin Trình gia và Sở gia cứ

thế mà hủy hôn ước..

Cũng chẳng ai hiểu nội bộ ra sao, có nhiều thông tin đồn đoán thay nhau bùng nổ.

Đặc biệt là một người luôn thích gây âm ỉ và kiêu hãnh như Sở Hân lúc này lại tự nhốt mình trong phòng..

Tuyết Cầm ngồi bên cạnh lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột nhìn đứa con gái khác lạ của mình..

- " Tiểu Hân con nói mẹ nghe xem rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì. Tại sao lại ra nông nỗi như vậy. Không phải con rất yêu Trình Dương à..."

- "....."

Sở Hân im lặng, hai mắt đỏ hoe một chữ cũng không lên tiếng..

Rầm..

Cánh cửa bất ngờ bị mở ra, Sở Kính Hùng mặt tái mét khó coi vô cùng, đi thẳng đến trước mặt Sở Hân ném cuốn tạp chí vô người cô ta..

- " Mà nói xem mà đã làm điều xấu hổ gì. Khốn khiếp tại sao mà có thể bôi tro trét trấu lên mặt Sở Gia.."

- " Ông..ông bình tĩnh đã có chuyện gì..."

Hất tay Tuyết Cầm ra Sở Kính Hùng giận dữ..

- " Chuyện gì à. Bà xem đi , xem nó làm chuyện nhục nhã gì. Trời ơi

sao tao lại có đứa con gái như mày...."

Sở Hân hai tay run run cầm lấy cuốn tạp chí tiêu đề thật to " Đại Tiểu thư Sở Dao do ngoại tình mới bị hủy hôn?"

Chỉ là nghi vấn nhưng hình ảnh trên đó khiến cô ta chết lặng.

Hình ảnh đôi nam nữ quấn lấy nhau, nửa phần áo trên của người nữ lả lờ chỉ còn che bằng áo lót..

Tuy khuôn mặt nam nữ bị bôi mờ đi, người khác có thể không nhìn ra đây là ai..

Nhưng Sở Hân thì biết rất rõ đó chẳng phải là cô ta cùng người đàn ông lạ mặt kia hay sao..

Chuyện gì đang xảy ra, ai có thể xuống tay tàn nhẫn hãm hại cô ta như thế...?

Chương 44: Nhờ vả

Là một người làm mẹ, Tuyết Cầm ngả quy xuống sofa. Hai mắt trừng lớn như không thể tin những gì mình thấy, làm sao bà ta lại không nhìn ra người con gái bị che mặt đó là con gái bà đứt ruột sinh ra..

Tuyết Cầm run run kéo lấy tay Sở Hân..

- " Trời ơi..Con..con đang làm chuyện gì thế này.Tiểu Hân tại sao..tại sao con lại hư đốn đến như vậy....."

Sở Hân bật khóc nức nở, lắc đầu nắm tay bà ta..

- " Mẹ..mẹ ơi..con bị..bị người ta hại..

con..con không hề muốn..mẹ..mẹ...tin con.."

Cô ta rất sợ, rất sợ những hình ảnh thật sự bị phát tán rộng rãi..

Buông tay Tuyết Cầm ra nhào xuống giường nắm lấy tay Sở Kính Hùng..

- " Ba..ba phải cứu con.Con cầu xin ba..Con bị người ta hại thật mà..Ba..huhu...ba ơi.."

Nhìn đứa con gái hàng ngày kiêu kì xem trời bằng vung, bao nhiêu năm qua chưa một lần chịu yếu thế hay van xin Ông..

Thế mà bây giờ khốn khổ bất lực đến sống dở chết dở..

Sở Kính Hùng thở dài day day trán, thế lực Ông đâu mạnh đến thế. Làm sao bịt miệng đám chó săn để tin tức ngày càng không tràn lan..

Thấy Ông im lặng, Sở Hân càng quỳnh quáng nức nở..

- " Ba..Ba hãy cứu con đi..Nếu không con sẽ chết mất.."

Nỗi đau này chất chồng nỗi đau khác, hết cơn khủng hoảng tận mắt xém bị cưỡng bức còn tận mắt chứng kiến thấy người đàn ông mình yêu hoan ái cùng người phụ nữ khác.

Giờ lại lộ ảnh hủy đi danh dự, bị chồng sắp cưới bỏ rơi là do mang tội danh ngoại tình..

Làm sao cô ta có thể chịu nỗi đau này..

- " Kính Hùng..Ảnh cũng che mặt, báo chí vẫn chưa làm quá tay. Khi cả nước chưa biết sự thật. Ông..ông cứu con mình đi..Nếu không sau này nó làm sao mà ra ngoài nhìn ai được nữa.."

Sở Kính Hùng mệt mỏi ngồi xuống ghế..

- " Tôi làm sao có năng lực đó..Hiện tại còn chưa biết đối phương muốn gì..Làm sao mà bịt miệng thiên hạ cho được.."

Sở Hân mắt bình tĩnh lắc đầu..

- " Ba... con và tên đó chưa có gì với nhau.

Thật..thật đó..Họ chỉ muốn dàn cảnh hãm hại con thôi..Ba..đúng rồi..ba..hay ba nhờ Tần gia giúp chúng ta...đúng rồi..ba..Tần gia...ba

hãy lên tiếng nhờ họ..chắc chắn họ sẽ không làm ngơ.."

- " Đúng vậy.Kính Hùng hay ông gọi cho Tần Phong đi nhờ cậu ta giúp Tiểu Hân.Dù gì thế lực Tần gia chắc là sẽ làm được.."

Sở Kính Hùng thật chẳng biết làm sao cho phải, chuyện xấu hổ này làm sao để thông gia biết được..

Nhưng lúc này vẻ nhu nhược không còn sức sống của Sở Hân làm ông trùng lòng..

Nghĩ đến lần trước Sở Dao đến có cho Ông số điện thoại để liên hệ với con bé..

Sở Kính Hùng cắn răng bấm số gọi đi ..

Thấy ông chịu gọi, mẹ con Sở Hân mừng không thôi..

- " Alo.."

Sở Kính Hùng có chút giật mình, người bắt máy không phải Sở Dao mà là tiếng của Tần Phong vang lên..

Đối với đứa con rể này Sở Kính Hùng luôn có sự dè dặt, áp lực khó bỏ qua được..

Muốn tắt ngay điện thoại vì ông cũng khó mở miệng, ai ngờ Tần Phong khẽ hỏi lại..

- " Ba tìm Dao Dao à..?"

Nắm chặt điện thoại trong tay, chắc là Sở Dao có lưu số Ông.Nên Tần Phong mới biết là ông gọi..

Sự thật ông lại không biết số này là số của Tần Phong không phải của Sở Dao.

Sở Kính Hùng nhìn xuống khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Sở Hân..

Ông thờ dài nói..

- " Không..Ba..ba muốn gặp con, không biết con có bận gì không?"

- " Con mới xem tin tức trên mạng.Ba tìm con vì chuyện đó à?"

Tiếng Tần Phong nhẹ nhàng vang lên, thấy anh thẳng thẳng đi vào vấn đề..

Sở Kính Hùng có chút xấu hổ dè dặt nói..

- " Phải..Ba..Ba cũng bất lực..Chỉ có thể nhờ con giúp đỡ.Ba biết làm phiền con nhưng ba thật sự hết cách..Phong! Con có thể giúp, giúp ba được không..?"

Bên đầu giây kia im lặng một chút, có tiếng thờ dài khe khẽ..

- " Chuyện này hơi khó.Nhưng thôi được rồi con sẽ cố thử xem sao..Có gì con sẽ báo kết quả cho ba.."

Biết là Tần Phong nói thế nhưng tảng đá trong lòng Sở Kính Hùng như bỏ xuống.Ông có niềm tin rằng Tần Phong sẽ xử lý ổn thỏa..

- " Cám ơn con..À..Tiểu Dao có đó không.Ba muốn gặp con bé một chút..?"

- " Cô ấy đang tắm.."

Giọng anh nhàn nhạt, chẳng mang tí cảm xúc gì..

- " Được rồi.Vậy ba..ba tắt máy đây.Con nói với Tiểu Dao ba rất nhớ con bé.."

- " Vâng.."

Nói rồi ông nhẹ nhàng tắt máy đem lại lời hứa của Tần Phong nói lại với mẹ con Sở Hân..

Sở Hân tuy có chút mừng nhưng vẫn không yên tâm, lại nghĩ đến những lúc mẹ con cô ta cư xử không tốt với Sở Dao.Không biết Sở Dao có tính nợ cũ mà không cho Tần Phong nhún tay vào chuyện này hay không..

Lòng cô ta cứ thế bất an chờ đợi tin tức, ăn uống không vào, ngủ cũng không yên giấc..

Bên này Tần Phong tắt máy, ngồi trên thành hồ bơi nhìn ra xa cô vợ nhỏ đang tập tớn bơi lội....

Vóc dáng xinh đẹp được bao trọn trong bộ áo tắm hai mảnh màu hồng vô cùng đáng yêu và quyến rũ đến chết người..

Nhìn cô bì bõm tập bơi, động tác chẳng đẹp mắt gì còn có chút buồn cười.Thế mà anh lại yêu chết cái vẻ ngô nghê, ngốc nghếch của cô gái này..

Dao Dao em chỉ cần bình yên mà vui vẻ như thế này.Bảo giông ngoài kia anh thay em gánh nửa cuộc đời.Ai dám làm em đau anh sẽ khiến họ trả giá gấp bội..

Vote....vote...

Chương 45: Tặng quà

Mang nỗi lo lắng bất an không yên chỉ qua một tháng mà Sở Hân gầy đi thấy rõ. Chỉ là báo chí rất nhanh chấm dứt về chuyện của cô ta. Đến tận thời điểm này Sở Hân mới thở phào nhẹ nhõm cũng mới dám trở lại Sở Thị làm việc..

Có điều nhân viên nơi đây thấy Sở Hân thay đổi không ít, điềm đạm trở nên ít nói...

Ai sóng gió ra sao, Sở Dao nào hay biết. Vui chơi thỏa thích nửa tháng sau Tần Phong mới đưa Sở Dao trở về nước..

Tần Lão gia vừa nghe tin Tần Phong trở về. Ông liền hùng hổ xuất binh sang hỏi tội..

Lúc này tại nhà Tần Phong, Tần lão gia mặt mày hầm hực đưa mắt nhìn hai người nam nữ đối diện..

Không khí có chút căng thẳng, Sở Dao yên ổn ngồi bên cạnh Tần Phong, lần này cô sai thật rồi. Vốn cô quá ham chơi nên cũng không khuyên bảo Tần Phong trở về sớm hơn..

Chết rồi cô đã không được lòng mẹ chồng.

Có khi nào Ông nội chồng cũng sẽ phạt ý cô luôn không..

Tần Phong vẫn nhàn hạ như nước, bàn tay không kiên dè khur khur nắm tay vợ mình..

Ánh mắt ôn nhu lâu lâu cúi đầu nhìn khuôn mặt căng thẳng của cô vợ nhỏ..

Tần Cát thật chịu hết nổi, Ông cố chờ xem đứa cháu này có chút gì đó hối lỗi nói với ông một tiếng để lấy lòng.

Thay mà ông im lặng, nó cũng chẳng mở miệng..

Tần Cát buồn bực, nhú mày..

- " Tần Phong.Cháu không có gì muốn nói với Ông sao?"

- " Cháu muốn trở lại tập đoàn.."

- "....."

Chỉ một câu nói của Tần Phong làm cho không gian như ngưng đọng .

Bàn tay đặt trên bàn của Tần Cát run run, hai mắt trừng lớn,miệng há hốc chăm chăm nhìn đứa cháu trai của mình như người ngoài hành tinh..

Dĩ nhiên chuyện tính sổ gì đó chưa một giây đã bay sạch sẽ..

Qua một lúc Tần Cát mới tìm được tiếng nói của chính mình..

- " Cháu..cháu nói thật sao...?"

Tần Phong gật đầu, ngoài Sở Dao ra anh đâu thích đùa với ai..

Tần Cát vui mừng không thôi.Ông gật gật đầu trong xúc động..

- " Tốt..tốt..lắm..Phải như thế chứ.."

Ngẫm nghĩ một chút lại đưa mắt nhìn Sở Dao..

- " Tiểu Dao.Cháu thích gì Ông sẽ tặng cháu.."

- " Dạ?"

Sở Dao bất ngờ được hỏi mà choáng váng, mặt cũng đỏ ra chẳng biết vì sao mình lại được đặc ân này...

Sở Dao có thể chậm chạp vì bất ngờ được ân sủng.Nhưng Tần Phong thì hiểu rất rõ lí do mà Tần Cát lại muốn tặng quà cho Sở Dao.Vì Ông nghĩ nhờ Sở Dao bên cạnh cho anh động lực nên anh mới có ý chí muốn trở lại công việc..

Suy nghĩ đó tính ra cũng không sai, tuy Sở Dao không nằm trong kế hoạch của anh.

Nhưng hiện tại vì bình yên của cô nên anh muốn chấm dứt mọi thấy thật nhanh..

Sở Dao đưa mắt nhìn Tần Phong cầu cứu, cô nào có lá gan lớn để đòi quà Tần Cát.

Vừa định lắc đầu từ chối.Bất ngờ Tần Phong kéo lấy tay cô, anh mỉm cười nói với Tần Cát..

- " Vậy Ông cho Dao Dao mảnh đất ông mới thuê ở thành phố X đi.."

Sở Dao run lên, miệng há hốc lắc lắc đầu..

Cô không biết mảnh đất kia trị giá ra sao.Nhưng có ngốc cách mấy cũng biết giá trị không tầm thường..

Tần Cát híp mắt nhìn Tần Phong.Ông nghiêng rặng..

- " Cháu..."

Giỏi lắm đây là khu đất gần biển Ông mới khó khăn đấu thầu mua được thế mà đã đến tai tên nhóc này..

Đây là mảnh đất vàng bao người cố giành cho bằng được..

Hình như Ông cảm thấy có gì đó không đúng.Có thật ba năm qua Tần Phong an nhàn hưởng lấy cuộc sống không xô bồ danh vọng hay không..

- " Ông đừng nhìn cháu ánh mắt đấy.Không phải đó là cuộc đấu thầu công khai à.Tin tức vẫn đưa hằng ngày đấy thôi.."

Tần Phong nắm lấy bàn tay non mềm của Sở Dao vuốt ve, đón nhận ánh mắt thâm sâu của Tần Cát..

Anh lại cúi đầu nói khẽ với Sở Dao..

- " Dao Dao.Thì ra Ông nội chỉ buột miệng nói cho vui.Chúng ta nên không nghĩ nhiều.."

Tần Cát tức đến đen mặt.Hừ mạnh một cái, chỉ tay về phía Sở Dao..

- " Hừ.Ta không nói miệng.Tiểu Dao mai Ông cho luật sư chuyển sang tên cháu.."

Mở đôi mắt to tròn, hàng mi dài chớp chớp, có ai vì quá kinh ngạc mà

trở nên ngu người như cô lúc này không..

Tần Phong nhếch môi cười..

Tần Cát đứng dậy, ông làm sao không nhìn ra tâm can xấu xa của đứa cháu này chứ.

Nhưng không sao, mọi thứ của Ông sau này cũng là của vợ chồng nhà nó. Chỉ là cả ông nó cũng dám tính kế, điều đó cho thấy một Tần Phong ba năm về trước đã trở lại..

Nghĩ thế Tần Cát không thấy mất mát gì mà còn vui vẻ không thôi..

Nhưng vẫn nghiêm mặt..

- " Cháu hãy nhớ những gì mình vừa nói đấy.."

- " Vâng.."

Nhìn bóng ông rời đi. Tần Phong quay sang hôn lên má cô vợ nhỏ không phải vui mừng mà là bị hù dọa quá mức. Nhìn vẻ mặt xinh đẹp ngốc nghếch của cô Tần Phong bật cười..

- " Chúc mừng tiểu phú bà.."

Thật hết chịu nổi anh ôm lấy mặt cô hôn tới tấp, nơi nào cũng muốn cắn nuốt mới thật vừa lòng..

Sở Dao né tránh hớn hển kéo áo anh....

- " Đứng..đứng..Phong..Hay là thôi đi anh, món quà lớn..lớn quá.."

Tần Phong cười khẽ vợ anh thật ngốc hết chịu nổi mà. Đó có là gì so

với gia sản Tần Gia.

- " Anh biết.Ông đã có lòng, em đừng suy nghĩ nhiều.."

Có lòng? Rõ ràng là bị anh tính kế mà..

Đầu óc cô vẫn còn chưa tỉnh táo nha.Ông cháu nhà này cứ thích gây ngạc nhiên cho người khác là sao?

P/s nay Au bận nên ra 1 chap..Đọc đỡ jh hen..

Chương 46: Biến sắc

Rầm

Cánh cửa phong bị hất mạnh vào trong. Tần Sinh đi trước hai trợ lý hấn đi sao. Về mặt hấn vô cùng khó coi, ném chiếc áo khoác lên sofa.

- " Mẹ kiếp. Bên đó làm ăn kiểu gì vậy. Sao nói không gia hạn là không gia hạn.."

Trợ lý hấn bước đến muốn nói gì đó, bất ngờ điện thoại vang lên.

Cậu ta sau khi nghe điện thoại sắc mặt còn tệ hơn. Che máy lại quay đầu nói với Tần Sinh..

- " Tần Tổng. Bên KAI nói sẽ cho người đến gặp ngài.."

Tần Sinh hốt hoảng, giựt lấy điện thoại..

- " Tôi là Tần Sinh.. Các anh không cần đến đây.. Được... được.. Tôi sẽ đến gặp các người

...."

Điện thoại tắt đi, tay hấn bóp chặt chiếc như muốn vỡ nát..

Chết tiệt! tại sao đang họp tác vui vẻ như vậy. KAI lại muốn kết thúc hợp đồng vay vốn của hấn ta. Quyết không gia hạn trở lại..

Ngồi trên xe nhìn dòng đường xe cộ tấp nập. Ánh mắt Tần Sinh đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, đến khi xe ngừng ngay tòa nhà có hàng chữ KAI to lớn..

Hắn ta xuống xe, rất nhanh đi vào trong như rằng chậm một chút sẽ có người thấy..

Bên Hà Lâm không muốn tiếp hắn ở bên ngoài. Vì thế Tần Sinh bắt buộc phải đến đây..

Ngồi đối diện Hà Lâm, Tần Sinh cầm ly trà anh ta vừa rót uống một ngụm, ho khẽ lựa lời nói..

- " Hà Tổng tôi thật sự không hiểu tại sao KAI lại muốn ngừng hợp đồng với Tôi..À..Tôi có thể biết lý do hay không?"

Hà Lâm cười cười..

- " Tần Tổng ngài thông cảm đây cũng là lệnh cấp trên. Nhưng theo hợp đồng thì chúng ta không có trách nhiệm phải quay lại vốn cho ngài. Số nợ cũ ngài vay bên Tôi vẫn còn chưa trả hết. Lần trước vốn dĩ cho ngài vay hợp đồng thứ hai vì đó là ngài thế chấp cả số cổ phần của Bệnh viện quốc tế. Nhưng làm ăn mà, vốn của KAI còn phải đầu tư nhiều dự án khác. Nên chúng tôi sẽ chấm dứt hợp đồng thứ hai với ngài vào cuối tháng này..."

Hiện tại tất cả cổ phần hắn có được cả ở Tần Thị và cả Bệnh viện Ái Tâm đã thế chấp cho KAI.

- " Lâm Tổng trong hợp đồng có nói, chỉ khi nào bên tôi vi phạm hợp đồng. Hoặc Công ty làm ăn có trục trặc, phạm pháp gì. Bên KAI mới có quyền chấm dứt hợp đồng?"

Hắn không dễ bị người khác hiếp đáp.Đâu phải muốn sao cũng được.Người hắn muốn gặp mặt chính là Daniel.Nhưng anh ta đã về Mỹ..

Hà Lâm nhướn mày..

- " Tần Tổng! có thông tin nội bộ nói Ái Tâm đang mua lô thuốc giả.Ngài nghĩ chúng tôi phải làm sao?"

Tần Sinh ngạc nhiên, có chút tức giận

- " Ai dám ăn nói bậy bạ như vậy.Hà Tổng đây là chuyện không có sự thật, ngài đừng tin.Tôi có thể thề với trời không hề có chuyện đó.."

Hắn đâu ngu ngốc đến thế, nếu có gì hắn sẽ gánh hậu quả không ít..

Hà Lâm thở dài..

- " Đây là ngài Daniel nghe được.Thôi thì thế này.Tôi sẽ báo với ngài ấy những gì anh vừa nói xem ngài ấy có thể thay đổi quyết định hay không.."

Tần Sinh mừng rỡ..

- " Vâng..vâng.. vậy cảm ơn anh trước.Mong anh giải thích với ngài Daniel giúp tôi.."

Hà Lâm gật đầu cũng không nói gì thêm.Cuộc gặp gỡ rất nhanh đã kết thúc..

Vừa rời khỏi KAI Tần Sinh đã cho xe một đường đi thẳng đến Bệnh Viện quốc tế Ái Tâm.

Ngồi trong phòng Viện trưởng..

Tần Sinh nhíu mày nhìn người đàn ông đối diện.

- " Lữ Tân.Cậu nói mình nghe thật những số thuốc Cậu mua từ đâu có thật có nguồn gốc rõ ràng hay không..?"

Đây chính là người bạn chí cốt của Tần Sinh từ khi hai người con du học.Đến sau này về nước hai người vẫn qua lại với nhau..

Lữ Tân nhướn mày, nghiêm mặt..

- " Cậu nay bị sao vậy.Chẳng lẽ mình mà cậu cũng nghi ngờ.Có vấn đề gì sao..À nếu cậu không tin mình sẽ cho kế toán đưa hóa đơn và các hợp đồng công ty nước ngoài mình nhập thuốc cho Cậu kiểm tra..."

Tần Sinh chăm chú nhìn sắc mặt Tần Lữ, qua một lúc hấn xua tay..

- " Không cần.Mình không phải nghi ngờ Cậu.Nhưng hiện nay có tin tức đang lan truyền không tốt về Ái Tâm.Mình chỉ lo lắng.."

Hai mắt Tần Lữ híp lại, bật cười tự tin nói..

- " Nếu mình nhập thuốc giả.Tại sao bệnh nhân không sao..Cậu không thấy bệnh nhân của Ái Tâm ngày càng đông như kiến à..."

Thấy Tần Sinh im lặng, anh ta nói tiếp..

- " Chẳng lẽ mình mà cậu cũng nghi ngờ.Nếu mình là đứra không đáng tin như vậy thì ba năm trước lại giúp Cậu che giấu chuyện kia hay sao.."

Sắc mặt Tần Sinh liền biến đổi..Đứng dậy đi vòng qua bàn vỗ lấy vai Tần Lữ..

- " Mình sai..Được rồi tối nay mời rượu cậu xem như tạ tội được chưa.."

Tần Lữ nhếch môi cười cười..

- " Xem như cậu còn biết điều.."

- " Thôi được rồi mình về trước.Tối nay sẽ gọi cho cậu.."

Như là đang chạy trốn chuyện gì đó, một mạch bước ra khỏi phòng không hề quay đầu lại...

Ánh mắt Tần Lữ híp lại nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, hắn ta nở nụ cười khó hiểu.

Rồi lại đắm chiêu suy nghĩ lời Tần Sinh vừa nói, nhưng lại gạt qua một bên rất nhanh..

Rõ ràng lần trước hắn ta cũng thu mua thuốc giả nhưng bệnh nhân đâu ai xảy ra chuyện gì..

Chắc là thuốc chỉ kém chất lượng sử dụng lâu ngày mới gây hại cho sức khỏe lúc đó bọn họ cũng đâu còn ở đây..

Ai biết được nguyên nhân là do từ đâu....

Vote nà

Chương 47: Ganh tỵ đến phát điên

Không chuyện gì có thể giấu kín được, không hiểu vì sao bằng cách nào. Chuyện Tần Cát tặng mảnh đất vàng tại thành phố X cho Sở Dao lại loạt ra ngoài..Giấy tờ chuyển nhượng sang tên từ Tần Cát thành Sở Dao còn được chụp lại, lan truyền một cách chóng mặt..

Làm chấn động dư luận một phen, cái tên Sở Dao bắt đầu được mọi người chú ý đến.

Trên dưới Tần gia ai nấy đều thay đổi thái độ với Sở Dao.Mà người trong cuộc lại chẳng hiểu lí do vì sao.Vì các tin tức lan truyền ra ngoài đều bị người chòng hắc ám nào đó giấu nhem.

Sở Dao vốn quá đơn thuần, mọi thứ anh làm cô không nên biết rõ.Anh chỉ cần Sở Dao vô tư vô lo mà sống trong vòng tay anh là được..

Dĩ nhiên chuyện anh thay cô thị uy với cả nước.Sở Dao cũng không hề biết đến..

Ai cũng rõ mảnh đất vàng này Tần Cát phải tốn bao nhiêu là công sức mới đấu thầu thành công.

Thế mà có thể vung tay nói tặng là tặng ngay cho đứa cháu dâu thứ hai..

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi làm cho địa vị của Sở Dao trong mắt tất cả mọi người lên một tầm cao mới..

Sở Kính Hùng sao khi nghe tin này cũng bị chấn động không thôi..

Sở Hân cúi đầu ăn cơm, dù tiếng tivi in ỏi không ngừng lọt vào tai cô ta..

Trong miệng mùi vị gì cô ta cũng không biết nữa, chỉ thấy có gì đó chua chát khó diễn tả..

Ngẫm nghĩ Sở Hân càng thấy mình buồn cười, Sở Dao thua kém cô ta thì bị cô ta và mẹ mình xem thường.

Nhưng giờ làm dâu Tần Gia. Còn may mắn được Tần lão gia yêu thương như vậy..

Thì người làm chị này có chút ganh tỵ mà có ganh tỵ thì sao?

Hôm nay cô gái Sở Dao yếu đuối nhu nhược năm nào đã tìm được một gốc cây cổ thụ thật to để dựa vào..

Lần trước cô ta âm mưu hãm hại Sở Dao..

Chẳng những Sở Dao không bị gì còn đối lại cô ta bị báo ứng thâm..

Còn Sở Dao một nhị tiểu thư vô danh, còn mang mác con riêng nói ra nhiều người không biết mà nếu biết chỉ dè bĩu khinh miệt.

Thế mà hiện tại lại nổi tiếng còn đem tiếng thơm lại cho Sở gia. Dĩ nhiên nhờ thế mà Sở Thị kí không ít hợp đồng..

So với Ngô gia cũng có con gái chuẩn bị làm dâu Tần gia. Thế mà chẳng được ai nhắc đến nhiều người còn thâm ý đem hai nhà Ngô

gia và Sở gia ra so sánh..

Tuyết Cầm cả đời sống vì Sở gia, tuy vậy thời điểm này lại nhờ đứa con riêng kia mà nở mày nở mặt, dĩ nhiên bà chẳng vui vẻ gì còn có chút chạnh lòng không thôi..

Nhưng có chạnh lòng thì ra sao, ngẩng mặt nhìn Sở Hân.Ánh mắt con gái của bà bây giờ không còn sự kiêu hãnh hay niềm vui, nó luôn tĩnh lặng.Tuy không nói ra nhưng bà biết rõ tận sâu trong trái tim của Sở Hân bị tổn thương không ít.Giờ lại nghe thấy tin tức của Sở Dao.Trong lòng chắc chắn không hề dễ chịu gì..

Tần Sinh hai tập đập mạnh lên bánh lái..

Ngô Đàm Tuyết hốt hoảng, nhú mày sắc mặt cũng kém không thua gì hẳn ta.

Vừa rồi ba mẹ cô ta vừa gọi từ Mỹ về, họ bị tin chấn động Tần Cát tặng món quà đắt đỏ cho cháu dâu thứ hai.Mà không phải là cô ta..

Nói cô ta không đủ cố gắng lấy lòng trên dưới Tần gia.Tại sao lại để con gái của Sở gia mới xuất hiện chưa được bao lâu lại dành lấy ân sủng đấy..

Ngô Đàm Tuyết đau đầu không thôi.Vừa tắt máy giờ lại gặp Tần Sinh hùng hực lửa giận..

- " Thôi mà anh, chắc Ông có lí do..Hoặc cô gái kia giỏi ăn nói hơn em.Nên được lòng Ông hơn.."

Quay đầu nhìn cô ta, Tần Sinh hung hăng nói..

- " Em biết cái gì.Đây không phải là vấn đề tặng quà cho đứa cháu dâu nào.Mà đây là chuyện mặt mũi của đứa cháu trai nào.Từ chuyện này, bây giờ từ trong ra ngoài ai cũng biết Ông ta coi trọng tên tật nguyên kia hơn anh..Mẹ nó! bao năm qua là thằng này cực khổ vì Tần Thị..Thế mà đến bây giờ chẳng được gì.."

Trong lòng Ngô Đàm Tuyết có chút không vui khi hẳn luôn miệng mạt sát Tần Phong.Nhưng cô ta vẫn không tỏ ra mặt, cúi đầu thờ dài mang về bất mãn..

- " Giờ anh tức giận thì được gì.Mọi thứ cũng đã xảy ra.Anh không thử nghĩ cho em.Người mất mặt là em là Ngô gia kia kìa, em mang tiếng cháu dâu cả mà một phần so với cô ta cũng không có.Ba mẹ cả bạn bè em ai cũng nói ra nói vào..Người xấu mặt không phải là em sao.."

Tần Sinh quay mặt nhìn cô ta,sắc mặt dịu đi không ít kéo lấy cô ta ôm vào lòng..

- " Được rồi.Chờ anh một thời gian nữa, em thích gì anh điều cho em.Cả Tần Gia trước sau gì anh cũng sẽ lấy trọn.Lúc đó tha hồ em nở mặt..."

Ánh mặt Tần Sinh bị ánh đèn đường nhuộm màu hung ác..Ngô Đàm Tuyết rũ hàng mi chẳng nói gì, cô ta vốn không còn đường quay lại càng không thể thua bởi cô gái kia..

Tần Phong dũi thẳng chân ngồi trên ghế sofa.

Ánh mắt thong thả quan sát những bản tin trên màn ảnh ti vi..

Cạch

Cửa phòng ngủ mở ra, Sở Dao mặc chiếc váy ngủ màu trắng, khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp. Trên đầu còn quấn chiếc khăn bao lấy tóc. Cô mới gội đầu, những giọt nước còn sót lại chảy dài xuống cần cổ trắng ngần rồi mất hút trong rãnh ngực..

Tần Phong giơ tay tắt đi tivi, Sở Dao cũng không nghĩ nhiều cô bước đến ngồi xuống bên cạnh anh.....

P/s chap sau có j?

Chương 48: Thị tâm mỹ nhân

Chỉ là thói quen mỗi lần tắm xong, nếu Tần Phong không bận gì Sở Dao sẽ tìm anh, hai vợ chồng son sẽ ôm nhau nằm xem tivi hay chương trình gì đấy, còn không chỉ cần da thịt kề nhau trò chuyện thủ thỉ cũng vô cùng hạnh phúc..

- " Không có gì xem sao anh.."

Tần Phong xoay người cô lại, gỡ lấy khăn từ tóc cô..Tỉ mỉ giúp cô lau lại..

Bình thản nói..

- " Không có gì hay cả..."

Nói rồi bước xuống đi vào phòng ngủ, dĩ nhiên Sở Dao biết anh đi đâu..

Quả nhiên như cô dự đoán, Tần Phong đi vào lấy máy sấy..

Tiếng máy ù ù, nóng hổi thổi vào da đầu của cô.Sở Dao híp mắt, khoanh hai chân như ngồi thuyền ngoan ngoãn cho anh sấy....

Bàn tay vô cùng thành thực luồn vào mái tóc đen mượt của cô, lặp lại từng chút đến khi tóc khô hẳn.Từng Phong mới ngưng lại, nhìn cô vợ nhỏ híp mắt hưởng thụ.Anh vén tóc ra sau, cúi đầu hôn lên mặt Sở Dao đầy cưng chiều..

- " Heo lười.."

Sở Dao dụi mắt vào lòng anh nũng nịu, môi nhỏ nở nụ cười, nhưng mắt vẫn không muốn mở ra.

Lười thì đã sao, ai bảo anh chịu hư cô làm gì..

Điện thoại Tần Phong bất ngờ đổ chuông..

Anh nhìn qua dây số mới bấm nút nghe. Không biết bên kia nói gì, chỉ nghe anh nói..

- " Tôi biết rồi.."

Anh chỉ nói một câu rồi bấm tắt máy đi..

Cúi người xoa mặt Sở Dao..

- " Dao Dao. Thời gian tới anh sẽ trở lại Tập Đoàn. Sẽ ít bên cạnh em hơn..."

Sở Dao mở mắt, ngẩng mặt nhìn anh cô mỉm cười ngọt ngào nói.

- " Em sẽ ngoan mà. Sẽ không khiến anh phiền lòng.."

Tần Phong thở dài, nâng người cô đặt lên đùi mình..

Hôn lên chóp mũi của vợ..

- " Anh biết em rất ngoan. Chỉ là anh sẽ nhớ em đến chết mất.."

Sở Dao cười hì hì béo lấy má anh..

- " Ông xã à. Anh phải lo đại cuộc không được vì mỹ nhân mà lơ đãng

triều chính.."

Nhìn nụ cười của cô tươi sáng hơn ngọc, rực rỡ xinh đẹp đến chói lóa..

Tần Phong cũng cười, anh cắn cằm cô nghe cô hô đau lại dịu dàng đưa lưỡi ra liếm..

Dời lên trên tìm lấy môi cô mút lấy, âm ờ trong khe khít môi dính lấy môi..

- " Mĩ nhân to gan.Dám gây nhiễu triều chính phải trị tội em thế nào.."

Sở Dao bật cười thành tiếng, ngả cổ ra sau né tránh nụ hôn của anh..

- " Em..em nào có tội.."

Tần Phong đứng dậy bế lấy cô vào phòng ngủ..

Sở Dao quấn lấy anh như chú gấu panda..

Đặt cô xuống giường anh nhanh chóng đè lên thân thể mềm mại ..

Hôn lên cổ cô anh rừ rừ trong miệng..

- " Không có tội thì được thưởng..Ban cho em ân sủng được Thị Tẩm đến suốt đời.."

Sở Dao:"....."

Cái gì anh cũng nói được hết vậy, chỉ là Tần Phong không đợi được nữa, sau khi trêu chọc Sở Dao, anh nhanh chóng lột chiếc váy ngủ

của cô rồi ném xuống thảm, ôm chặt lấy thân thể kiều mị của vợ, cúi đầu cuồng nhiệt gặm nhấm đôi môi anh đào xinh đẹp kia.

- " Ừm.."

Cái lưỡi mạnh mẽ anh nhanh chóng chui vào khuôn miệng cô quấn quít lấy cái lưỡi của cô mà mút lấy thỏa thích. Anh rà soát hết người cô, Sở Dao bị anh chạm vào những nơi nhạy cảm mà bắt đầu uốn người ngâm nga.

Càng khiến Tần Phong máu huyết bùng bùng..

Anh ngồi dậy, cởi quần áo mình ném xuống khỏi giường..

- " Bảo bối à..Xem đêm nay anh Thị Tẩm em ra sao nhé.."

Ôm lấy mặt cô, hôn lấy trán, rồi khước mắt. Môi anh từ môi cô di chuyển xuống dọc cần cổ thon thả đến đôi gò bồng xinh đẹp, anh một tay xoa nắn một bên ngực còn bên còn lại liên tục liếm mút kích thích dục vọng của Sở Dao..

- " Hức..Phong..a..."

- " Muốn gì nói anh nghe.."

Sở Dao mặt đỏ ửng, môi nhỏ phụng phịu, học cách anh hướng dẫn cô, lấy lòng vuốt ve vòm ngực săn chắc của anh..

- " Em..em khó chịu..."

Tần Phong cúi đầu khẽ cười, bàn tay đưa vào sát đùi cô rồi luồn vào trong, khiêu khích cô..

- " Chỗ này à...?"

Mặt Sở Dao nóng phừng xấu hổ không thôi nhưng lí trí sắp chịu không nổi, cô kéo chăn che lấy mặt ngại ngùng nhẹ gật đầu..

Yêu chết cái dáng vẻ e lệ ngại ngùng mà bị tình dục hành hạ này của cô..

Anh cúi đầu kéo chăn hôn lên cái miệng nhỏ..

- " Thật hết cách với em bảo bối à.."

Nói xong câu đó, anh vội vàng để nơi cứng rắn đang hùng hực khí thế của mình gần với nơi xinh đẹp ướt át kia, không báo trước thân dưới động mạnh, đi sâu vào nơi mềm mại ẩm ướt của cô.

- " A..."

Khi hai thân thể kết hợp khăng khít, anh không chờ được thất lưng vận động mãnh liệt đem toàn bộ hung khí rút ra rồi đi vào theo quy luật tiết tấu.

- " Huhu..Ông xã...nhẹ..nhẹ...chậm...a..."

Anh khom người xấu xa đè ép lấy Sở Dao..

Vùi đầu vào ngực cô ..

- " Rốt cuộc là chậm hay nhẹ..."

Sở Dao cảm nhận được nơi ấy của anh xâm nhập vào cơ thể mình có chút đau đớn nhưng nhanh chóng bị khoái cảm lấn áp khiến những tiếng rên kiều mị cứ thế bật ra.

Giờ đây cô không biết phải nói sao, đầu óc mụ mị cả ra..

Ôm lấy vai anh, hôn lấy cổ anh Sở Dao nức nở..

- " A...Phong..Em...hức..em không biết.."

- " Ôm anh nào bảo bối.."

Tiếng rên rĩ của cô, càng bức Tần Phong đến cực hạn. Anh nâng thắt lưng vận động càng mãnh liệt tốc độ ra vào càng nhanh. Những đợt ma sát dấy lên từng đợt khoái cảm. Cho đến cuối cùng, anh thúc mạnh sâu, đầu chôn sâu vào rãnh ngực mê người đắm sâu vào cô, bắn hết mầm móng của mình vào trong.

Sở Dao run rẩy chỉ thấy đầu óc quay cuồng, như lên mấy tầng mây. Nhưng cô biết đây chỉ là mới bắt đầu đến khi mí mắt chẳng mở nổi lên nữa, người phía trên vẫn hì hục thị tẩm.

Lúc ánh trăng lui ra sau màn mây, căn phòng mới trở nên êm đềm say giấc..

Vote tích cực nào

Chương 49: Sự đời bất ngờ

Tất cả mọi chuyện trên đời đều bắt đầu vào đúng thời điểm nó cần đến, không sớm hơn, cũng chẳng muộn hơn. Chúng ta không thể đoán trước điều gì sắp xảy ra, cũng không thể ngăn chặn nó vì nó vẫn luôn ở đó và sẽ xảy ra vào một thời điểm chẳng ai ngờ tới.

Như lúc này đi tin tức Tần Phong trở lại tập đoàn không khác gì một cú sấm đánh thẳng vào đầu Tần Sinh.

Chưa kịp suy nghĩ gì Tần Sinh đã một đường lái xe thẳng về Tần gia.

Không! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra hấn ta không thể nào chấp nhận chuyện Tần Phong quay lại Tần Thị, điều đó hướng gì hấn sắp phải mất hết tất cả, trở về con số không như lúc ban đầu....

Rõ ràng ba năm qua Tần Phong đã mất hết nghị lực chẳng màn đến thế sự xung quanh, sao có thể nói trở lại là trở lại.

Chẳng lẽ có ẩn tình gì, hai tay nắm bánh lái như muốn vỡ vụn..

Với tốc độ kinh hoàng chẳng bao lâu, hấn ngừng ngay cổng nhà Tần Phong..

A Minh ra mở cửa nhìn về mặt âm u của Tần Sinh..

- " Đại thiếu gia.Cậu tìm thiếu gia à."

Tần Sinh gạt hấn qua một bên đi thẳng vào nhà..

- " Nó đâu..?"

- " Cậu ấy bên nhà chính..?"

Nhà chính?.

Từ khi nào Tần Phong lại thích sang đó..

Chẳng màn đến A Minh hẳn ta sỏi bước đi qua khuôn viên..

Tần Sinh vào sảnh đã thấy trong nhà có người..

Ngoài Tần Cát còn có trợ lý và thư kí của Ông, Tần Phong đang ngồi bên cạnh trên tay lật qua lại đang xem gì đó..

Phía sau còn có là A Kiên và Cận Trúc..

Bất giác trong lòng Tần Sinh run lên, hẳn bước nhanh vào cố chấn chỉnh giọng nói..

- " Ông.Có chuyện gì mà nhà mình hôm nay đông vui thế.."

Tần Phong ngẩng mặt nhìn thấy Tần Sinh, Mặt anh hiện lên một tia cười, đời này Tần Sinh không thể nào quên được..

Tần Cát nhíu nhíu chân mày, sắc mặt lạnh đi..

- " Ông đang định gọi cho cháu.Trùng hợp cháu về rồi.."

Tần Sinh vẫn không ngồi xuống, đa nghi nhìn những người có mặt cười cười..

- " Chuyện quan trọng gì thế Ông.."

Liếc qua sổ sách đang để trên bàn, còn có A Tú trưởng kế toán đang đứng cúi đầu một bên..

Trong đầu Tần Sinh lộn bộn một cái..

Tần Cát khònh để hẳn có thời gian lo lắng.

- " Cháu nhìn còn không biết, dám mở miệng hỏi Ông.."

Tần Sinh liền biến sắc nhìn qua Tần Phong, lúc này Tần Phong gập lại sổ sách dựa lưng vào sofa.

Ánh mắt Tần Phong hôm nay rất lạ không còn vẻ ôn nhu như mọi ngày.Mà giống như rằng trở lại một Tần Phong của ba năm về trước, lãnh đạm mang vẻ gì đó có chút tàn nhẫn, toát lên sự tự tin còn có vẻ khiêu khích đối phương..

Bống tim Tần Sinh đập nhanh, các dây thần kinh đều căng thẳng, hẳn ta vẫn cố chấp ..

- " Ông.Đây là giấy tờ của Tần Thị.Tại sao lại đem về Tần gia làm gì..Còn có Phong, ba năm qua nó có nắm bắt tình hình công ty gì đâu.Lại có mặt nó ở đây.."

Bị hẳn coi thường Tần Phong không màn tức giận, chỉ im lặng ngồi đó xem kịch hay.

Tần Phong trời sinh tình táo hơn người,luôn giữ vẻ phong độ tao nhã như nước,anh chưa bao giờ chửi mắng người

cũng sẽ không động thủ, chỉ nói chuyện ôn hòa..

Tần Cát giơ tay, thư kí của ông liền đưa đến những tập hồ sơ..

- " Ai có tư cách với không tư cách, xem đi rồi hãy nói tiếp.."

Tần Sinh nhìn qua Tần Cát, rồi Tần Phong..

Hắn cầm tập hồ sơ lên xem, hai mắt trắng dã trừng lớn..

Máu huyết từ não như đông cứng, giò nát lấy hồ sơ..

Cũng không giữ nổi bình tĩnh, lớn tiếng với Tần Cát..

- " Ông làm vậy là có ý gì.Tại sao lại cắt chức cháu..Còn đưa Tần Phong lên vị trí của cháu..."

Không đợi Tần Cát lên tiếng, hắn bước đến trước mặt Tần Phong, chỉ vào mặt anh hung tàn nghiêng răng..

- " Ông nhìn nó đi..nó chỉ là một tên tạt nguyên thì làm được tích sự gì..Nếu được thì ba năm qua nó đâu chỉ biết nhu nhược trốn tránh để cho cháu gánh Tần Thị.."

Rầm

Tần Cát đập tay xuống bàn, sắc mặt nghiêm nghị..

- " Im miệng.Muốn trách ai hãy trách bản thân mình trước.Đây là cái gì.."

Ông nắm một đồng giấy ném vào mặt Tần Sinh, giấy tờ bay loạn xạ rơi tứ tung..

Rồi lại chỉ vào kế toán trưởng đang đứng cúi đầu bên cạnh.

- " Là một lãnh đạo mà dám lấy tiền công quỹ của Tần Thị.Cháu nghĩ mình vẫn còn tư cách để ngồi chiếc ghế Tổng Giám Đốc này nữa sao.Vì nghĩ tình cháu là máu mủ của Tần gia ông không đưa cháu ra pháp luật là may rồi.."

Mấy hôm trước, Tần Phong nói muốn quay lại Tần Thị.Ông tuy rất vui mừng nhưng cũng ý định chỉ để Tần Phong đảm nhiệm vị trí Giám đốc..Dù sao ba năm qua Tần Phong cũng rời khỏi Tần Thị quá lâu.Nên phải có bước tiến chậm lại đó là sự công bằng.

Tần Phong cũng không ý kiến gì, chỉ yêu cầu muốn xem tổng thể sổ sách qua một loạt để trước khi trở về Tần Thị có thể nắm rõ mọi thứ của Tập Đoàn..

Vốn nhạy bén trong kinh doanh, còn là người cầm quân của Tần Thị thời gian dài. Dù ba năm không chạm vào không có nghĩa bị mai một..

Chỉ cần nhìn sơ qua Tần Phong đã thấy có lỗi hồng quan trọng.Chỉ trong một ngày điều tra đã khiến kế toán trưởng cúi đầu nhận tội thông đồng với Tần Sinh để chi hóa đơn giả chi tiền công quỹ cho Tần Sinh mà không ai hay biết, Con số lên đến hàng trăm ngàn USD..

Lúc Tần Cát biết được bất ngờ không thôi..Dù giao cho Tần Sinh quản lý nhưng ông cũng thường xuyên kiểm tra qua.

Không ngờ lại bị qua mặt trắng trợn như vậy..

Bàn tay run run, nghe đến hai chữ pháp luật sắc mặt lập tức tái mét..

Tần Sinh bước đến hạ giọng..

- " Ông..Cháu..cháu sai rồi..Nhưng Ông không thể làm thế với cháu được..Ông bảo cháu ra đường nhìn người khác ra sao..Còn nữa cháu cũng là cháu của Ông mà.Chẳng lẽ Ông muốn muốn đuổi cháu ra khỏi tập đoàn.."

Tần Cát im lặng có chút đau lòng nhưng không lên tiếng , khiến lòng Tần Sinh trùng xuống, cảm giận đứng bật dậy ánh mắt phẫn uất nhìn Tần Phong.

- " Còn mày..mày hả hê lắm phải không..Tao không tin thứ vô dụng như mày có thể làm nên trò.."

Một lãnh đạo mà tàn tật như mày thì ai xem ra gì.Chỉ là trò cười cho thiên hạ..."

Tần Phong không nóng vội, đón nhận ánh mắt thù hận của Tần Sinh..

Đợi hẳn ta nói hết, Tần Phong cúi đầu cười lạnh..

Khi anh ngẩng mặt lên ánh mắt bình thản lúc vừa rồi hoàn toàn biến mất..

Chỉ còn sự sắc lạnh, phức tạp khó hiểu..

Tần Phong cười như không cười nhàn nhạt nói..

- " Anh không phục Tôi hiểu.Nhưng anh ra xã hội lâu thế lại không biết để thẳng đối phương chúng ta chỉ cần có..."

Anh giơ ngón trở nhip nhip vào thái dương của mình , nhếch môi lại nói..

- " Chỉ cần cái đầu..Tôi có thể bại liệt tất cả.Nhưng đầu óc thì rất tinh táo...."

Thái độ này của Tần Phong cả Tần Cát cũng phải giật mình, Ông đang nhìn thấy một Tần Phong của ba năm về trước còn đâu một Tần Phong của hiện tại, nhu nhược tự ti ngày nào..

Tần Phong cúi đầu nhìn hai chân của mình..Bàn tay vỗ vỗ lên đầu gối..

- " Anh trai, Có phải Tôi không ngồi xe lăn nữa.Lúc đấy anh sẽ hết xem thường Tôi không.?À quên phải nói là đi được thì mới khiến anh tin tưởng giao lại Tần Thị cho Tôi đúng không nhỉ..?"

P/s quá bận để ra chap.Lịch bây giờ đành phải rơi vào Chủ nhật mỗi tuần..Các mem thông cảm nha..

Chương 50: Cái tát

Tần Sinh chẳng dám nháy mắt, lời lẽ凛 sắc mặt âm lãnh của Tần Phong khiến hắn ta có một dự cảm không lành..

Hắn cố nghiêng răng..

- " Đúng vậy trong mắt tao mày chỉ là thằng tàn tật vô dụng.Là đứa ăn bám Tần gia.."

Bốp bốp...

Tiếng vỗ tay vang dội, Tần Phong vỗ mấy cái ngưng lại cười cười..

- "Chửi hay lắm. Nếu tôi vẫn còn làm anh thất vọng nữa thì thật có lỗi với anh.."

Nói rồi trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, Tần Phong thông thả đứng dậy, bước ra khỏi xe lăn..

Bộ dáng chắc chắn, ung dung chẳng giống gì với một người mới tập đi..

Đùng..

Như tiếng sấm nổ bên tai, trước mắt như choáng váng.

Tần Sinh giống như gặp phải ma quỷ không bằng.Hắn ta thụt lùi bước chân..

- " Mà..mày..mày làm sao đi được..."

Đây cũng là câu hỏi của Tần Cát đang muốn hỏi..

Bàn tay đặt trên gậy của Ông run rẩy từng hồi, một dòng nước ấm cứ thế từ khoe mắt chảy ra..

Làn môi run lấy muốn nói gì chẳng biết nói ra sao..

Tần Phong quét qua khuôn mặt xanh mét của Tần Sinh, như về đương nhiên..

- " Muốn đi thì đi được thôi.."

Tần Sinh chấn chỉnh lại đầu óc, quay qua Tần Cát.

- " Ông.Rõ ràng bao nhiêu năm qua nó..nó lừa gạt chúng ta..Nó.. nó có ý đồ...Ông..ông xem nó đi được..đi đứng như một người bình thường..Tại sao nó lại lừa gạt chúng ta.."

Tần Cát không nói gì, im la lặng đứng dậy, đôi chân bước từng bước tiến đến đối diện Tần Phong.Bình tĩnh hỏi..

- " Cháu đi được từ khi nào..?"

Nhìn mắt Tần Cát đỏ hoe, Tần Phong xót xa cúi đầu..

- " Hai năm trước..."

Bốp

- " Thiếu gia.."

Một bạt tay như trời dãn xuống khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt của Tần Phong. Làm khóe môi anh tơm máu..

A Kiên và Cẩn Trúc hốt hoảng bước lên, Tần Phong phát tay ý bảo không cần quan tâm.

Anh quệt lấy máu nơi miệng, vẫn đứng im đối diện với ánh mắt đau lòng của Tần Cát..

Cái tát này Tần Cát dùng hết sức lực còn lại để đánh. Bàn tay ông đau rát, run run giơ lên..

- " Mày..thằng..khốn kiếp này..mày không có tim phổi sao.Mày đùa dai như thế cảm thấy vui không.."

- " Cháu xin lỗi.."

Tần Phong không có ý định giải thích.

Tần Sinh có chút hả hê nhưng tâm trạng vẫn bị dù dọa đáng kể , vừa muốn bước lên một bước nói gì, bất ngờ điện thoại reo lên.

Hắn ta nhìn qua dãy số liền bắt máy.Không hiểu trong điện thoại nói gì.Cả người Tần Sinh chệnh choáng, phải chống tay vào tường mới đứng vững..

Hai mắt đụt ngầu tơm máu đỏ..

Tần Sinh hốt hển mở to đôi mắt nhìn Tần Phong, khi mọi người chưa kịp hiểu gì hắn đã nhào đến Tần Phong..

Nhưng chưa kịp chạm vào người anh đã bị A Kiên và Cẩn Trúc giữ lại..

Tần Sinh hét lên, khuôn mặt hung tợn..

- " Thằng khốn là mày, lầy mày làm đúng không? Thả tao ra..Tao phải giết nó.."

Sự mất bình tĩnh của Tần Sinh khiến Tần Cát cũng nhọc nhằn, ông không lên tiếng chỉ quay người nhìn về bình tĩnh của Tần Phong.

Tần Sinh bị A Kiên và Cảnh Trúc giữ chặt hai tay, hấn vùng vẫy nhưng không thể thoát được..

Tần Phong bước đến gần hấn, nhướn mày.

- " Anh sao thế, sao muốn mắng người là mắng thế này..?"

- " Mày còn hỏi tao, Thằng khốn có phải số thuốc giả của Tâm An là do mày làm không.Mày muốn hại tao vào tù đúng không?"

Tần Cát nhíu mày, ánh mắt lạnh đi mấy phần khóa chặt Tần Sinh..

- " Cháu nói bệnh viện Quốc tế Tâm An là của cháu.."

Tần Sinh há hốc miệng, giờ phút này làm sao giấu diếm được nữa, hấn ta gật gật đầu..

- " Đúng vậy.Ông! cháu không có ý giấu Ông đâu..Cháu đợi một thời gian nữa sẽ nói Ông..Nhưng..nhưng hiện tại không hiểu vì sao các lô thuốc cháu nhập về đều là hàng giả..Cảnh sát lại đúng lúc kiểm tra.."

Hấn nói đến đây thì hoang mang lo sợ.Con người co rút chăm chăm như muốn nuốt chửng Tần Phong..

- " Ông..chính nó, chính nó đã hại cháu..

Ông..Ông phải cứu cháu.."

Tần Cát nhìn qua Tần Phong, thấy anh vẫn im lặng trên mặt không hề có cảm xúc gì, khiến người khác khó nắm bắt..

- " Nếu anh không làm thì tại sao phải lo lắng.Nếu anh trong sạch Tôi có muốn hại anh thế nào cũng không thể..Huống chi chuyện này cứ để cảnh sát vào cuộc chẳng phải sẽ rõ hết à.."

Nghe đến đây tinh thần Tần Sinh càng hoảng loạn...

- " Không..không tao không làm gì sai, tao sẽ không để bọn họ đưa tao đi..."

- " Tần Phong nói đúng, nếu cháu trong sạch thì ắt sẽ được minh oan có gì mà lo lắng.."

Nghe Tần Cát nói thế, Tần Sinh vùng ra khỏi tay A Kiên và Cận Trúc, nhìn qua mắt Tần Phong thấy anh đồng ý, hai người họ cũng buông hẳn ra..

Tần Sinh bước đến nắm tay Tần Cát..

- " Không..Ông..Ông phải tin cháu.Cháu thề cháu không hề làm chuyện đấy.Ông.. xin ông cứu cháu.."

- " Có phải anh có chuyện gì không tiện hay không.Sao nhắc đến hai từ cảnh sát lại khiến anh hoảng loạn đến mất kiểm soát thế này..."

Giọng Tần Phong đều đều vang lên..

Cả người Tần Sinh cứng ngắt, buông tay Tần Cát ra xoay người nhìn vào khuôn mặt lãnh đảm của Tần Phong..

Bỗng sóng lưng hấn lạnh toát, da đầu cũng run lên...

Đầu óc hỗn độn cố chấn chỉnh lại.

- " Được nếu không ai muốn giúp cháu.Cháu sẽ tự lo.."

Hàng chân mày của Tần Cát nhíu lại thành một đường dài..

Tần Sinh muốn lờ đi, cố tìm một đường thoát nhưng không còn kịp nữa..

Lúc này ở ngoài hai viên cảnh sát mặc thường phục đúng lúc bước vào..

Mặt Tần Sinh tái mét, bước chân thụt lùi lại..

Chương 51: Xót

- " Xin hỏi ở đây ai là Tần Sinh.."

Tần Sinh nuốt một ngụm nước bọt, làn môi run run..

- " Là..là tôi..."

Ánh mắt hai người cảnh sát nghiêm lại..

- " Mời anh theo chúng tôi về hợp tác điều tra.Chúng tôi nghi ngờ anh bắt tay với Lữ Tân nhập thuốc giả cho bệnh viện Tâm An."

- " Không..không..tôi không biết gì cả thật đấy..".

- " Nếu anh trong sạch chúng tôi sẽ trả lại sự trong sạch cho anh.Còn ngược lại anh phải trả giá cho sai lầm của mình..."

Tần Sinh quay đầu tìm kiếm Tần Cát..

- "Ông..Ông phải cứu cháu...cháu không muốn đến đó..Ông.."

Lúc này ngoài cổng Tần Hải và Phụng Loan vừa về đến nhìn cảnh này sắc mắt liền tái mét..

Phụng Loan chạy nhanh vào nắm tay Tần Sinh..

- " Chuyện gì..chuyện gì thế này..Sao cảnh sát lại đến đến đây.."

Ánh mắt càng thêm hoảng hốt liếc qua Tần Phong đang đứng sừng

sững giữa nhà...

Mắt bà ta như muốn rớt ra ngoài, không biết bất ngờ quá mức hay do bị kích thích từ chuyện gì khác, đến mặt cắt không còn chút máu..

Trên môi Tần Phong treo nụ cười lạnh..

Cảnh sát không cho thêm thời gian bước đến nhanh chóng còng lấy tay Tần Sinh..

Hắn ta hét to..

- " Ông..Ông..Cứu cháu..Mẹ..mẹ..Chuyện này không liên quan đến Con.."

Tần Hải cũng sốt ruột bước đến ngăn cảnh sát lại..

- " Chờ một chút..."

- " Để họ đưa Tần Sinh đi đi.."

Tần Cát bất ngờ lên tiếng, ánh mắt ông sâu hút không đáy chẳng ai hiểu Ông đang nghĩ gì..

Cả nhà ai cũng bất ngờ với quyết định của Ông...

Tần Sinh mắt đỏ hoe không tin vào tai mình..

Phụng Loan nức nở quỳnh quáng..

- " Ba..Ba con xin ba cứu Tần Sinh..Ba đừng làm vậy mà.."

Tần Cát im lặng bước đến gần Tần Sinh..

- " Nếu cháu thật sự trong sạch.Ông hứa sẽ làm mọi cách đưa cháu trở về..Đi đi, mạnh mẽ lên.."

- " Không..cháu không muốn...ông..."

Hai viên cảnh sát rất nhanh kéo lấy Tần Sinh ra xe, Phụng Loan đuổi theo ra cổng khóc nức nở, người giúp việc ai cũng bị một phen ngỡ ngàng..

Chỉ trong một ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện..

Tần Hải ánh mắt đau lòng khi quay đầu nhìn thấy Tần Phong.

Ông bước đến thẩn trọng nhìn Tần Phong từ trên xuống dưới..

- " Phong..Con..con đi được rồi à.."

Tần Phong gật đầu nhàn nhạt nói..

- " Vâng.."

Tần Hải muốn nói thêm gì nữa, đã bị Tần Cát cắt lời..

- " Có phải cháu nên cho Ông một lời giải thích hay không..?"

Ánh mắt sắc bén của Tần Cát khóa chặt Tần Phong..

Tần Phong đi qua người Tần Hải bước đến cửa đối diện với Ông mình..

Bình thản nói..

- " Hãy chờ cảnh sát giải đáp thắc mắc của Ông vậy.Sẽ sớm thôi.."

Ánh mắt quét nhanh qua Phụng Loan..

Môi anh nhếch lên..

- " Bờ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả.

Nhân quả biết tìm đúng người để đến.Nên cháu cũng đang đợi chờ..Không có gì cháu xin đi trước.."

Tần Cát sâu sắc nhìn qua Tần Phong rồi khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt tái mét của Phụng Loan một cách nghiền ngẫm..

Phất tay bảo Tần Hải đưa mình lên lầu..

Tần Phong quay đầu cùng thuộc hạ bước qua Phụng Loan ra cửa..

- " Phong..."

Tiếng bà ta vang lên có gì đó nhấn nhay đau đớn khó nói..

Bước chân Tần Phong chựng lại..

- " Con..xin con hãy cứu anh con.."

Tiếng nức nở Phụng Loan vang lên sau lưng..

Cứ ngỡ sẽ là một câu hỏi thăm dù là giả tạo để anh hiểu được cảm được mình còn có người gọi là mẹ..Nhưng mà không sao, anh vốn quen rồi, mọi cảm giác cứ theo thói quen rồi cũng dần biến mất..

- " Anh ta vô tội ắt được thả..."

Anh lạnh lùng để lại một câu rồi cất bước rời đi. Chỉ muốn một bước có thể rời đi khỏi ngay nơi này..

Lúc Tần Phong trở về thím Lan đang tưới cây, nhìn thấy anh bước đi nhẹ nhàng đối với bà mà nói là chuyện vô cùng kinh thiên động địa..

Vòi nước văng tứ tung cũng chẳng hề hay biết.

A kiên tốt bụng nhắc nhở.

- " Thím Lan cây này mà tưới nữa sẽ chết đấy"

Thím Lan sực tỉnh vội vả tắt nước đi, dè dặt nhìn Tần Phong..

- " Thiếu gia..cậu đi..đi lại được rồi.."

Tần Phong mỉm cười gật đầu lại hỏi một chuyện khác..

- " Dao Dao chưa dậy à..?".

- " Vâng.."

Tần Phong cũng không nấn ná lại lâu, sai dài bước chân đi vào nhà..

Thím Lan nhìn theo đến vóc dáng cao lớn anh khuất sau cánh cửa vẫn không chớp mắt được bà thì thào..

- " Cậu Kiên sao mà thiếu gia có thể đi được vậy.Nhìn đi đứng như người thường á.."

Nào có giống một người mới đi lại được..

A Kiên nhún vai.

- " Chắc là ăn cơm thím nấu.."

Cần Trúc buồn cười bỏ đi trước, A Kiên cũng nổi bước theo sau..để lại Thím Lan vẫn không thể nào tiếp thu nổi chuyện hoang đường này..

Sao có nói đi lại được là đi được thế này..

Tần Phong nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, Anh thả nhẹ bước chân tiến đến chiếc giường mà có người phụ nữ anh yêu đang say giấc.

Bên giường lún xuống, Tần Phong nghiêng người xoa lấy khuôn mặt ngủ say của cô vợ nhỏ..

Sở Dao cuộn chấn vào lòng, vô tình khoe trọn bờ vai trắng mịn, tấm chăn chỉ che qua nửa ngực, trên da thịt non nớt là các dấu vết hồng đỏ để lại nhìn vô cùng đẹp mắt và ái muội..

Anh khom người hôn lên vai cô, Sở Dao bị nhột, có gì đó mềm mại rồi ẩm ướt trên cổ mình..

Sở Dao hé mắt chỉ thấy một cái đầu đen đang chuẩn bị vùi xuống ngực cô..

- " Phong..đừng..đừng..em mệt lắm.."

Đêm qua bị anh hành hạ đến gần sáng, cô khóc nức nở thảm thương anh mới buông tha.Giờ mà bị anh làm nữa chắc chắn cô sẽ không xuống giường nổi..

Tần Phong cười khẽ ngẩng đầu hôn lên môi cô , có chút ái ngại..

- " Mệt lắm sao.Lỗi của anh.."

Sở Dao định phụng phịu muốn làm ngơ lời anh vì lần nào anh chẳng nói thế.Đến khi nhập cuộc anh nào đối hoài đến những gì đã nói..

Nhưng khi thấy trên mặt anh sưng đỏ còn có vết dấu tay..Nhìn kỹ một chút bên khóe môi dính một chút máu..

Sở Dao hoảng hốt ngồi bật dậy, một tay giữ lấy chân, tay còn lại xoa mặt anh..

Đôi mắt mới trong vắt giờ đỏ hoe lo lắng hỏi..

- " Phong..mặt anh làm sao thế...ai..ai đánh anh thế này..Ôi..sưng rồi.."

Lúc này Tần Phong mới nhớ đến vết thương trên mặt.Vừa rồi anh không có cảm giác đau.Nhưng bây giờ Sở Dao chạm vào, lại nhìn đôi mắt lưng tròng ánh nước của cô anh lại cảm thấy hơi đau rát..

Anh nắm tay cô đưa lên miệng hôn..

- " Anh không sao.Đừng lo.."

Sở Dao đau lòng gần chết, ngân ngấn nước mắt..

- " Sưng cả rồi.Thế mà bảo không sao..Còn chảy cả máu miệng thế này.."

Tim Tần Phong mềm nhũng, anh kéo cô vào lòng..

- " Thật không sao..Chỉ vì Ông có chút tức giận nên mới ra tay mạnh

một chút.."

Đây cũng là lần đầu tiên anh bị Tần Cát đánh, dĩ nhiên anh biết Tần Cát giận vì ông ngày đêm lo lắng nhưng bị anh qua mặt nên mới tức giận đến như vậy..

Nghe Tần Cát chính là người ra tay, Sở Dao hoảng hốt ngẩng mặt nhìn anh..

- " Ông..ông đánh anh..?"

- " Ừ.Ông biết biết anh không hề bị liệt.Nghĩ rằng anh cố ý lừa gạt.."

Sở Dao như hiểu ra, đúng là chuyện này chồng cô sai thật rồi..Sở Dao thờ dài..

- " Chuyện anh bị tàn phế là nỗi đau lớn nhất của Ông.Nên khi biết anh đi lại được mà giấu diếm.Ông tức giận là điều đương nhiên..Nhưng mà ra tay thế này cũng mạnh quá rồi...."

Sở Dao xót xa vô cùng,đôi mắt đen láy to tròn lúc này chỉ có sự lo lắng và đau lòng thay anh..

Với Tần Phong như thế là quá đủ, thế giới của anh chỉ cần thế này..

Sở Dao vỗ vỗ lấy tay anh..

- " Anh lấy quần áo cho em đi..em đi lấy đá chòem cho anh.."

Thật sự là Tần Phong không thấy có vấn đề gì nhưng nhìn vẻ lo lắng của Sở Dao.

Nếu không để cô làm chắc chắn cô không yên lòng..

Anh nghe lời lại tú lấy quần áo cho vợ.

Rồi quay lại giường, Sở Dao mới đưa tay nhận lấy anh không đưa bình thản ngồi xuống giường kéo chăn cô ra..

- " Ui.."

- " Để anh mặc.."

Sở Dao đỏ mặt lấy hai tay che lại ngực, hai chân khép chặt, xấu hổ chẳng không thôi..

Biết rằng chuyện gì cần làm đã làm sạch, thế nhưng thanh thiên bạch nhật thế này, bắt cô trần truồng ngồi đây cho anh ngắm, thật xấu hổ quá mức...

- " Phong..Để em tự mặc.."

- " Vậy anh không chờm đá.."

Sở Dao mím môi buông tay..

Tần Phong nhếch môi, thông thả mặc quần áo cho cô..

Anh biến thái đến mức Sở Dao thẹn mấy lần đẩy anh ra..

Nơi nào anh chuẩn bị mặc qua lại cúi đầu hôn lên đó..

- " Phong..không đùa nữa..ối..

đừng..Không..phải không phải mặc như vậy..."

Chẳng thèm nhìn, môi cứ dán vào cổ cô nên cài lộn cả nút áo..

Sở Dao hết chịu nổi buồn bực đẩy anh ra, ôm quần áo nhảy xuống giường chạy thẳng vào phòng tắm..

Tần Phong chóng tay ngả người ra sau, nhìn bóng dáng yêu kiều biến mất, bật cười thành tiếng..

Chương 52: Người không nên đến

Trời vừa tờ mờ sáng, Sở Dao đã tỉnh dậy.

Do có thể hôm qua cô ngủ quá sớm nên không thể ngủ tiếp được nữa..

Chui ra từ trong lòng Tần Phong, Sở Dao quan sát bên má của anh đã trở lại bình thường không còn sưng nữa cô mới nhẹ nhõm thở phào.

Nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, rón rén vào nhà vệ sinh chỉ sợ đánh thức anh..

Lúc Sở Dao xuống nhà, thím Lan đã dọn đồ ăn sáng ra bàn..

- " Tiểu thư sao nay cô dậy sớm thế..?"

Sở Dao cười nhẹ, vén tóc dùng thun cột lại..

- " Hôm qua chắc cháu ngủ sớm, cháu ra vườn tưới cây đợi khi nào Phong dậy sẽ cùng ăn với anh ấy.."

Vừa quay lưng muốn đi ra..

- " À..Từ..Từ đã... "

Thím Lan bất ngờ ngăn cô lại một cách khó hiểu..

- " Sao thế thím..?"

Ánh mắt bà lên nhìn ra cửa, khó xử thờ dài..

- " Ấy da..Tiểu thư hay là cô đừng đi, Ngô tiểu thư từ tối giờ đứng ngoài cổng nói muốn gặp thiếu gia.Nhưng A Minh không cho vào..Giờ này cô ta vẫn còn ngoài đó.Tôi chỉ sợ thấy cô, cô ta lại làm phiền.."

Ngô Đàm Tuyết? Cô ta đến tìm Tần Phong làm gì?

Sở Dao có chút không vui, biết rằng Tần Phong đã nói mọi thứ cho cô nghe, sự thật quan trọng là Ngô Đàm Tuyết vẫn ngày đêm mơ tưởng đến ông xã của cô.Làm sao Sở Dao có thể nhắm mắt làm ngơ..

Lại nghĩ mà thôi cũng không muốn so đo làm gì với cô ta cả.Chỉ là có người phụ nữ khác đến cửa tìm kiếm chồng mình, trong lòng dĩ nhiên không dễ chịu chút nào..

- " Cháu biết rồi, cháu chỉ ra vườn, không đến gần cửa.Thím cứ yên tâm.."

Nghĩ nghĩ cũng đúng Ngô Đàm Tuyết ở bên ngoài chắc là không thấy mà cũng không thể vào .Nên thím Lan cũng không có ý ngăn tiếp..

- " Được rồi.Tôi vào nấu ăn tiếp đây.."

Sở Dao gật đầu, thông thả ra vườn cũng không quan tâm liếc nhìn ra cổng một cái..

Cô hiểu tính Tần Phong, phải có lí do anh mới không muốn tiếp Ngô

Đàm Tuyết...

Sở Dao ngồi xuống mở khóa nước, phun hơi sương nhẹ nhàng tạo ra một khung cảnh tươi mát..

Khóe môi không nhịn được cong lên đầy xinh đẹp..

Bất ngờ phía sau có tiếng bước chân, Sở Dao quay đầu, không biết Ngô Đàm Tuyết từ khi nào cứ thế mà đứng thù lù trước mặt cô..

Không ngờ chờ không được Ngô Đàm Tuyết lại cứ nhiên vào Tần Gia đi thẳng qua khu biệt thự của Tần Phong bằng đường khuôn viên..

Ngô Đàm Tuyết chăm chăm nhìn bộ dáng ngày càng xinh đẹp của Sở Dao. Như hoa nở rộ giữa mùa xuân được chăm sóc cẩn thận..

Nổi chua xót không tên cứ thế nổi lên mạnh mẽ..

Sở Dao vẫn giữ đúng lễ độ , bỏ qua ánh mắt không thiện ý của cô ta. Vẫn nhẹ giọng hỏi..

- " Chị Dâu có chuyện gì sao?"

Thu lại tầm mắt của mình, Ngô Đàm Tuyết lạnh nhạt nói..

- " Tôi muốn gặp Tần Phong "

Sở Dao điềm nhiên nhìn cô ta, mạnh miệng muốn gặp chồng người khác, quả là cô ta chẳng xem cô ra gì..

- " Anh ấy còn ngủ. Có gì Chị cứ nói, em sẽ nói lại với chồng em "

Một tiếng chông em, không khác gì mũi dao sắt nhọn đâm vào ngực Ngô Đàm Tuyết..

Bàn tay cố nắm chặt lại với nhau..Cô ta cười kháy..

- " Sở Dao.Không phải tôi nói cô chứ.Là phụ nữ phải e dè một chút.Tần Phong và cô có cưới hỏi gì chưa.Mà cô mở miệng là nhận bừa thế này.."

Trong lòng Sở Dao thờ dài , người phụ nữ này quả là có ý với chồng cô thật mà.

Sở Dao cũng không muốn dây dưa với cô ta làm gì..

- " Chị Dậu.Nếu chị không có chuyện gì quan trọng cần nhắn gởi.Em vào trong trước đây.."

Ánh mắt Ngô Đàm Tuyết hừng hực lửa hận, nhìn bóng lưng Sở Dao, cô ta nghiêng răng bước nhanh phía trước chắn trước mặt Sở Dao..

- " Đây là thái độ của cô đấy à.Cô thấy Tần Sinh bị giờ gặp nạn nên cố ý lên mặt với Tôi đúng không.Tôi nói cô biết cô không có tư cách đó.Có chỉ là đĩa mà đeo chân hạt, vị trí của cô bây giờ vốn là của tôi.Cô chỉ là người thay thế có biết không hả?"

Làn môi Sở Dao hơi run lên lại nghĩ đến cô ta vừa nói Tần Sinh gặp nạn là thế nào..?

- " Lặp lại lần nữa"

Chưa kịp tiêu hóa hết lời cô ta bất ngờ tiếng nói lạnh lẽo đã vang lên..

Sở Dao mở to mắt nhìn Tần Phong bước đến..

Cả người Ngô Đàm Tuyết cứng ngắt từ từ xoay người đối diện với khuôn mặt như phủ đầy sương lạnh của Tần Phong..

Sở Dao tuy không ấm ức nhiều lắm, thế mà gặp anh xuất hiện lòng cô liền ủy khuất khó nói nên lời..

Anh mặc bộ đồ trắng ở nhà thoải mái, mái tóc vẫn rũ xuống giảm nhẹ sự lãnh đạm xa cách của anh hằng ngày..

Thế nhưng khí chất quanh anh vẫn làm người ta không lạnh mà run..

Anh bước đến nắm lấy tay Sở Dao, choàng tay qua eo vợ, quan sát cô một lượt, lại dời ánh mắt sang Ngô Đàm Tuyết..

Ngô Đàm Tuyết không tự chủ lùi nhẹ bước chân, tay nắm chặt giỏ xách..

Ánh mắt mù mịt dán vào đôi chân của Tần Phong, lại dời lên khuôn mặt đẹp đẽ mà lạnh lùng của anh..

Mọi thứ như đảo lộn, ánh mắt của anh từ khi nào nhìn cô ta không một hơi ấm, như nhìn một người xa lạ hoàn toàn không quen biết..Nơi ngực trái của cô ta nhói lên.

Ngày hôm qua cô đã biết được anh vốn không hề bị tàn phế..

Chỉ trong một ngày như một giấc mơ, anh lấy lại tất cả mọi thứ trở về một Tần Phong cao cao tại thượng như ngày trước..

Một nỗi chua xót tràn về lạnh lẽo khiến cô ta muốn gục ngã..

Tần Sinh lại vô cớ bị vào tù, danh dự của Ngô gia thế là cũng bị ảnh hưởng không ít.

Quan trọng là cô ta cảm thấy nỗi đau đớn và thất vọng khi chọn nhầm người..

Giờ nhìn người đàn ông trước mắt cao quý phủ quanh lại dang tay ôm lấy người con gái khác vào lòng..

Đau lòng nhất anh còn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo vì cô ta dám ức hiếp người kia sao.

Chương 53: Cảnh tượng khó XỬ

- " Tôi bảo cô lặp lại "

Giọng Tần Phong không nhẫn nại lặp lại một lần nữa. Bảo bối của anh nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Cô ta là gì mà dám lớn tiếng nhục mạ.

Làn môi Ngô Đàm Tuyết run run..

- " Phong..em..."

Lời đến cửa miệng lại chẳng biết nói làm sao..Hơi thở lạnh lẽo của anh như có thể đông cứng cô ta lại..

Chưa đợi Ngô Đàm Tuyết nói Tần Phong tiếp lời..

- " Ngô Đàm Tuyết "

Đây là lần đầu tiên anh gọi cả tên họ của cô ta, Ngô Đàm Tuyết nắm chặt tay lại nhìn anh..

- " Có lẽ bao năm qua tôi để cô tự ảo tưởng quá sức rồi.Hôm nay cô nhớ một lần và ghi vào đầu cho cẩn thận. Tôi chưa bao giờ động lòng với cô dù chỉ một chút.Tôi không lên tiếng không phải vì Tôi đồng thuận với những lời ra vào của mọi người mà là tôi thấy không cần thiết, với tôi cô chẳng là gì cả..

Hướng gì.."

Anh cười khẩy một cái..

- " Giông bão thì tránh né lại muốn hưởng hơi ấm từ nắng.Cô xứng sao?"

Cả cơ thể Ngô Đàm Tuyết run rẩy, như muốn ngắt đi , nước mắt đau lòng trộn lẫn nhục nhã rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt xinh đẹp của mình, làn môi cắn đến muốn bật máu..

Tần Phong lại không quan tâm, anh ôm lấy Sở Dao không ngần ngại nói một lần cho cô ta rõ..

- " Nhìn cho kĩ đây mới là người con gái tôi yêu và muốn kết hôn.Nếu so sánh cô và Dao Dao cô không đủ tư cách đấy thì có quyền gì lớn tiếng ở đây..Ngô Đàm Tuyết Tôi đã từng nói với cô đừng thử sự nhẫn nại của Tôi.

Nhưng do cô không nghe thì đừng trách Tôi vô tình.

Đoán không lầm hôm nay cô muốn đến đây xin tôi giúp Tần Sinh đúng không.

Vậy nhờ có cô mà anh ta khó ra khỏi đó rồi đấy.Còn nữa nếu cô muốn Ngô gia một bước đi theo Tần Sinh.Tôi không ngại tiễn bọn họ một đoạn.."

Hai mắt Ngô Đàm Tuyết trừng lớn, hơi thở không thông, lắc đầu trong tiếng nước nở..

" Không..không..Phong..Em cầu xin anh..Em sai rồi..Em..em sẽ xin lỗi cô ấy.."

Không đợi Tần Phong phản ứng, Ngô Đàm Tuyết đã xoay người bước đến gần Sở Dao..

- " Xin lỗi, xin lỗi..xin lỗi cô.."

Sở Dao hơi bối rối cô không giỏi ức hiếp người khác.Giờ Ngô Đàm Tuyết lại khúm núm miệng không ngừng xin lỗi cô, khiến Sở Dao khó xử...

Nhưng cũng may lúc này A Kiên cùng Cẩn Trúc đi đến hình như có chuyện gì đó khẩn cấp..

Bọn họ không quan tâm Ngô Đàm Tuyết, Cẩn Trúc bước đến gần Tần Phong kề vào tai anh nói nhỏ..

Không biết nói gì,nhưng đứng gần như Sở Dao có thể thấy được sự biến đổi trong mắt Tần Phong..

Anh quay qua nói với Sở Dao..

- " Dao Dao em vào ăn sáng đi.Anh có việc một chút.."

Sở Dao thường ngày vốn rất nghe lời, thế nhưng lúc này cô cảm giác có chuyện không ổn, kiên quyết lắc đầu..

- " Phong..Em đi cùng anh nhé."

Ánh mắt to tròn long lanh, quyết không buông tay anh.

Tần Phong không nỡ từ chối, gật đầu nắm tay cô đi qua Ngô Đàm Tuyết, A Kiên cùng Cẩn Trúc cũng đi theo.

Sở Dao ngạc nhiên, cứ ngỡ bọn họ sẽ qua nhà chính không ngờ Tần

Phong nắm tay cô đi thẳng ra vườn sau. Từ xa cô thấy có một dãy nhà màu trắng nhỏ.

Bước đến căn nhà cuối cùng, Sở Dao nghe được tiếng khóc khe khẽ của phụ nữ..

Khi bước vào rồi Sở Dao lấy tay che miệng để tiếng hốt hoảng mình không thê ra..

Trong căn phòng đơn sơ có hơi tối tăm, Tần Cát ngồi trên ghế sắc mặt không dễ coi chút nào, đứng bên cạnh là khuôn mặt đau đớn tái mét của Tần Hải..

Nhưng khung cảnh đáng chú ý là mẹ Tần Phong đang khóc nức nở, thế mà bà ta lại đứng chung một chỗ với người tài xế mà cô gặp lần trước..

Ông ta đứng cúi đầu im lặng bên cạnh mẹ chồng cô.

Đây là tình huống gì đây..

Tần Cát nhíu nhíu mày thấy Tần Phong bước vào lại còn đưa Sở Dao theo, ông có chút không vừa lòng, lại nghĩ cây kim trong bọc có ngày lòi ra. Nên cũng thôi quan tâm....

Phụng Loan thấy bọn họ bước vào sắc mặt càng thêm tái đi, cất không còn chút máu..

Tần Hải như người không hồn ông chẳng còn sức lực quan tâm đến mọi thứ..

Tần Cát là người lên tiếng trước..

- " Cháu đã biết.."

Đây không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định, chỉ cần nhìn qua vẻ mặt bình tĩnh như nước của Tần Phong. Ông có thể biết được đứa cháu thâm sâu này đã biết trước mọi thứ..

Tần Phong không trả lời, dùng ánh mắt như lẽ đương nhiên cảnh này không sớm thì muộn cũng được vạch trần.

Anh đã biết rõ mối quan hệ không mấy sạch sẽ của mẹ mình với Hàn Lâm..

Ba năm trước vì tai nạn của chính mình, anh âm thầm điều tra mọi chuyện không ngờ lại biết ra một số chuyện hay ho đến thế.

Nhưng chỉ vì ba năm qua anh phải từng bước thực hiện kế hoạch của mình. Nên mới không muốn làm rõ ràng mọi thứ. Cũng mong sẽ một ngày bà ta biết mà quay đầu..

Có lẽ anh nghĩ quá xa vời...

Lúc này Sở Dao cũng như hiểu ra vấn đề, cảm giác thật khó nói nên lời..

Biết vậy lúc này cô không nên đi theo để không chứng kiến cảnh khó xử này..

Tần Cát hừ mạnh cắn phần đập bàn..

- " Khốn kiếp cháu có phải con cháu Tần Gia không. Dám hùa theo cô ta làm chuyện xấu hổ này.."

Tần Phong không trả lời, anh hừ theo sao?

Có người con nào muốn chứng kiến cảnh xấu xí này của mẹ mình..

Nhưng đây chưa phải vấn đề quá to lớn.

Những gì kinh khủng còn nằm phía sau..

Chương 54: Ai mới là con cháu tần gia?

Thấy anh không trả lời, Tần Cát đứng bật dậy chỉ vào hai người kia..

- " Cháu có biết họ qua lại bao nhiêu lâu rồi không.Là trước khi về đây làm dâu Tần Gia.Cô ta và hấn đã qua lại với nhau.

Thật là nhục nhã mà."

Ánh mắt Tần Hải đỏ hoe..

Phụng Loan che miệng khóc, quá nhục nhã một lời cũng không thể giải thích được..

Đúng vậy Hàn Lâm là mối tình đầu của bà ta.

Nhưng ba mẹ của bà ta chê Hàn Lâm gia cảnh không xứng với bà.Nên ngăn cản hai người.Liên danh hôn sự với Tần gia bắt bà kết hôn với Tần Hải.

Từ khi về Tần Gia bà cũng cố gắng làm dâu thảo vợ hiền.Nhưng Tần Hải luôn bỏ bê bà, ông ta luôn vui đầu vô các công trình nghiên cứu của chính mình.Có lúc đi đến mấy tháng mới về..

Điều không ngờ đến là Hàn Lâm không thể rời xa bà.Ông ta xin vào làm tài xế cho Tần gia.

Dĩ nhiên tình cũ không rủ cũng đến, cứ thế hai người bất chấp luân thường đạo lý mà đến bên nhau..

Hôm nay do Tần Sinh bị bắt, bà qua đau lòng nên đến tìm Hàn Lâm. Hai người đang ôm nhau vỗ về cho bà bình tĩnh lại không ngờ Tần Cát và Tần Hải lại ập vào bắt tại trận..

Tần Cát chống gậy từng bước tiến đến, trong mắt ông thâm sâu, bật ra câu hỏi khó hiểu..

- " Tôi hỏi cô. Tần Sinh và Tần Phong ai mới là con cháu Tần Gia."

Tất cả mọi người đều nhìn Tần Cát, Tần Hải từ lúc giờ vì quá đau lòng nên không nghĩ đến chuyện khác.

Bây giờ câu hỏi thâm ý này của ba mình làm ông như di chấn não bộ..

Nhìn qua Tần Phong, lại dèi mắt nhìn sang Phụng Loan..

Chỉ thấy bà ta run rẩy, nước mắt lưng tròng há hốc miệng nhìn Tần Cát như trăn trối..

Sở Dao không hiểu sao lại bất an, bàn tay nhỏ cố gắng nắm chặt tay Tần Phong..

Như muốn truyền cho anh hơi ấm, muốn anh hiểu dù kết quả ra sao cô cũng sẽ nguyện bên cạnh anh..

Tần Phong cúi đầu, cho cô ánh mắt chần tỉnh rằng anh ổn.. Ngón tay cái còn vuốt nhẹ bàn tay non mềm của vợ..

Hai bàn tay đặt trước vếu vào nhau, Phụng Loan cắn chặt môi, quay đầu hoang mang nhìn Tần Phong..

Từ đầu đến cuối Tần Phong vẫn im lặng, đối diện ánh mắt mẹ mình..

Lén liếc qua Hàn Lâm, hẳn ta hơi chau mày như có thâm ý gì muốn bà hiểu..

Tần Sinh bây giờ chưa biết hoạn nạn ra sao.

Còn đang bị cảnh sát bắt giữ trong tù.

Nhưng cả ngày nay Tần Cát chưa có ý cho luật sư vào giúp đỡ Tần Sinh.

Nếu mất đi Tần Gia làm chỗ chống lưng, Tần Sinh sẽ mất tất cả chôn vùi cả tương lai trong ngục tù tăm tối..

Làm sao đây, bà biết làm sao đây...?

Bà gắng gượng khuôn mặt cho bình tĩnh nhất.

- " Ba..ba nói gì vậy.Hai đứa dĩ nhiên là con cháu Tần gia.."

Ánh mắt chẳng dám nhìn thẳng Tần Cát..

Ông nhưn mày đã nhuộm màu sương trắng..

- " Thật..?"

Phụng Loan gật đầu lia lịa..

- " Dạ.."

Tần Cát cười lạnh nhẹ nói..

- " Cô tưởng tôi tin.Cô với hẳn qua lại trước khi bước vào Tần Gia.Cô nghĩ ai sẽ tin cô.Được nếu cô không nói Tôi tự có cách.Nếu cô lừa dối tôi,cô biết hậu quả rồi chứ..."

Hai chân Phụng Loan như muốn nhũng ra, hơi thở thoi thóp như người sắp chết..

Lại nghe Tần Cát nói tiếp..

- " Tôi không có lòng từ bi để chứa chấp nghiệp chướng "

Ánh mắt ông sắc lạnh nhìn qua Tần Phong lại quay về khuôn mặt ta mét của Phụng Loan..

- " Chỉ cần đứa nào là con của Hàn Lâm.Tôi sẽ cho nó thay cô trả giá.."

Nước mắt Phụng Loan rơi lả chả, tim run lên, quỳnh quáng chẳng biết làm sao, môi mấp máy...

- " Ba.."

- " Đừng để tôi nghe tiếng gọi này từ con người dơ bẩn như cô.Nói là đứa nào..."

Tần Cát không để bà ta trốn tránh, khí thế ông áp bức làm Phụng Loan sợ run người..

Làn môi run run không thể kiềm chế, mắt nhắm chặt nức nở, cắn răng thốt lên..

- " Là..là Tần Phong...."

Ầm.

Đầu óc Sở Dao như nổ tung, cô nhìn qua chòng mình, anh vẫn không nhúc nhích..

Trên làn môi mỏng là cái nhếch môi lạnh lẽo, dù anh giấu rất kĩ nhưng Sở Dao thấy rõ sự đau lòng trong đó..

Cô kề sát thân thể ôm lấy tay anh..

Tần Hải chưng hửng, đau đớn nhìn qua Tần Phong, trước mặt như tối sầm giống như cả thế giới đều sụp đổ.

Đây là sự thật sao?

Dù từ nhỏ Ông ít quan tâm đến con cái, nhưng với đứa con trai út này, Tần Hải luôn yêu thương và chưa một lần xung khắc hay nặng lời như ông hay đối xử với Tần Sinh..

Thế mà đây không phải con ruột của ông?

Tần Cát điềm nhiên quay đầu nhìn Tần Phong. Lời nói lại dành cho Phụng Loan..

- " Có thật không? Hay cô muốn cứu Tần Sinh. Vì sợ nó không phải con cháu Tần gia Tôi sẽ bỏ mặc nó trong ngục tù.."

Ánh mắt Phụng Loan lóe lên, quỳ gập xuống bật khóc lắc đầu..

- " Không..không.. con không có ý đó..Đây là sự thật..Tần Phong không phải con cháu Tần gia..."

Nước mắt dàn dụa, vô cùng đáng thương của Phụng Loan hoàn toàn

đánh bại hi vọng cuối cùng trong lòng Tần Hải.

Ông ngã ngồi trên ghế nước mắt cố gắng bao lâu cuối cùng cũng rơi xuống..

Tần Cát không nói hay hỏi gì thêm, ông quay về ngồi lại chỗ cũ..

Chương 55: Bà Biết Không?

Không khí im lặng đến đáng sợ, càng khiến Phụng Loan hít thở không thông..

Tần Cát im lặng thu lấy khuôn mặt hết trắng lại xanh của Phụng Loan và Hàn Lâm.

Mấy giây sao ông khẽ lắc đầu..

- " Cô đúng là một người phụ nữ chẳng ra gì "

Phụng Loan run lên ngược mắt nhìn Tần Cát, ông âm trầm nói tiếp..

- " Đã là một người vợ suy đồi đạo đức, còn là một người mẹ tồi "

Trong mắt Tần Cát là sự chán ghét, ông cười lạnh..

- " Có nhớ ngày đó tôi gặp cô từ sau khuôn viên đi đến không.Những hành động vụng về của cô làm sao qua mắt được lão già này.

Mấy phút sau Tần Sinh cũng đi ra từ đó, các người lại không hay biết tôi đứng bên cạnh cửa sổ phòng làm việc đã thấy tất cả.Chỉ cần bỏ ra một chút thời gian đã biết được việc tốt đẹp hay ho của cô.."

Hai hàm răng Phụng Loan run lẩy bẩy va vào nhau một cách không thể kiềm chế..

Thân người chao đảo nhìn Tần Cát như là người từ dưới địa ngục triệu hồi..

- " Mọi việc chưa nằm ở đó, Tôi đã âm thầm cho kiểm tra ADN của hai đứa nó.."

Ông ngừng một chút nhìn qua Tần Phong..

- " Dĩ nhiên không ngoài dự đoán, cháu của Tôi chỉ có một đó là Tần Phong..Còn Tần Sinh chính là nghiệp chùng mà cô và tên này đã sinh ra.Vốn chất cao quý duy truyền của Tần gia từ nhỏ của hai đứa nó tôi đã thấy sự khác biệt rõ ràng.Dù không cần kiểm tra ADN khó ai có thể nghĩ một đứa thông minh xuất chúng như Tần Phong mà lại là con của hai người.

Đó không phải là nghịch lý quá hay sao..?"

Không còn giữ nổi bình tĩnh Phụng Loan ngã ngồi trên sàn nhà..

Tần Cát quay đầu nói với Tần Hải..

- " Tôi chỉ muốn con trai Tôi thấy rõ bộ mặt xấu xa của cô.Muốn nó thấy được cô yêu đứa nghiệp chùng kia hơn Tần Phong.Tôi vốn cho cô cơ hội để dành lại chút tình cảm từ con trai mình.Nhưng cô quá ngu ngốc.Cô nghĩ Tôi sẽ tin lời cô sao.Cô nghĩ sau ngày hôm nay Tôi không có cách để kiểm tra ADN à...Giờ thì hay rồi vì cô mà đứa nghiệp chùng kia cả đời này chỉ có thể ở trong tù.."

Sở Dao nghe đến đây vỡ lẽ ra mọi chuyện, tại sao mẹ chồng của cô có thể nhẫn tâm đến mức này.

Đã sai càng thêm sai...

Tần Hải đứng bật dậy bước đến nắm vai Phụng Loan lắc mạnh giận dữ..

- " Người đàn bà này Cô dám đưa đứa nghiệp chủng kia vào Tần gia..Bây giờ còn dám tráo trộn nói dối Tần Phong không phải con tôi..Cô là một người mẹ thua cả cầm thú..."

Tần Hải thường ngày nho nhã ông ít khi lớn tiếng, từ ngày cưới Phụng Loan về biết mình hay đi sớm về khuya.Ông luôn yêu thương bà hết mức để bù đắp thời gian không bên cạnh bà.

Thế mà bà lại cấm cho ông một cái sừng to.Còn dám cố tình hại cả con trai Ông làm sao Ông bỏ qua được..

Tần Hải mạnh tay hất Phụng Loan vào tường quá đau đớn bà ngã xuống..

- " Phụng Loan.."

Hàn Lâm chạy đến đỡ lấy Phụng Loan.

Ông ta cắn răng nhìn Tần Hải..

- " Đây là tất cả lỗi lầm của tôi gây ra.Các người muốn gì cứ trả hết lên người tôi.Hãy bỏ qua cho bà ấy..."

Tần Phong từ lúc giờ vẫn im lặng, nhìn mẹ mình nước mắt dàn dụa ngồi trên sàn.

Phụng Loan lắc đầu trong nước mắt, bất ngờ bà vùng ra khỏi vòng tay của Hàn Lâm, bò đến cạnh chân Tần Phong, giờ phút này bà không còn biết sĩ diện ra sao.Chỉ mong mỗi một chút thương cảm để Tần Sinh có thể được cứu ra..

- " Phong..là mẹ sai..mẹ xin lỗi..Nhưng con hãy nghĩ một chút tình

mà cứu anh con đi..Huhu..mẹ xin con..."

Ánh mắt Tần Phong trước sau vẫn vậy, sâu thẳm như hồ nước lạnh.Chẳng những không thấy đáy cũng không một tia gợn sóng..

Cúi đầu nhìn người đàn bà mà anh từng gọi là mẹ.Trên khuôn mặt anh phủ đầy sương lạnh.Đối diện với khuôn mặt đẫm nước mắt của Phụng Loan.

Anh cười nhạt..

- " Bà biết không, từ nhỏ tôi luôn tự hỏi tại sao Tần Sinh luôn được bà thương yêu hơn tôi.Dù bà đi đâu cũng sẽ đưa anh ta đi cùng, cả tuổi thơ của Tôi chưa một lần được biết vòng ôm, hơi ấm của mẹ là gì.

Tôi dần tập thành thói quen từ mẹ trong tôi chỉ là đại từ xưng hô..Nhưng tận trong tâm Tôi bà vẫn là mẹ Tôi.."

Anh ngưng một chút lại nói tiếp, anh nói rất nhẹ nhàng như đang thuật lại một câu chuyện của người khác chẳng phải là của chính mình..

Thế nhưng bàn tay anh nắm tay Sở Dao rất chặt, Sở Dao cảm thấy tay mình nhói đau, điều đó cho thấy anh rất đau lòng vạch ra vết thương chôn lấp bao nhiêu năm qua mà anh không muốn nhìn đến..

Sở Dao đau lòng hai tay nắm chặt lấy bàn tay anh, mắt cô đỏ hoe..

Tần Phong cười đầy chua chát..

- " Ba năm trước khi tôi bị tai nạn.Cuộc nói chuyện của bà và Tần Sinh ở phòng bệnh, hai người cứ ngỡ tôi còn hôn mê nhưng bà lại

không biết lúc đấy tôi đã tỉnh và vô cùng tỉnh táo..

Bà biết rõ Tần Sinh là người ra tay hại Tôi xảy ra tai nạn, nhưng bà lại che giấu còn tiếp tay cho anh ta ..."

Ầm

Câu nói của Tần Phong một lần nữa đủ sức công phá mọi thứ trong căn phòng này..

Cả Tần Cát cũng phải đứng bật dậy , chia gậy vào Phụng Loan..

- " Người..người đàn bà này, khốn khiếp có thể nhẫn tâm đến thế là cùng.Tôi sẽ cho nghiệp chướng đó cả đời chết ở trong tù..Còn hai người thì thì đừng mong yên ổn "

Phụng Loan khóc nức lên, níu tay Tần Phong..

- " Mẹ..mẹ van con.Con hãy cầu xin ông nội tha cho anh con đi..Là mẹ sai..là mẹ sai..."

Mặc kệ bà ta nắm tay, Tần Phong lắc đầu thờ dài..

- " Nếu như ngày đó Tôi không mạng lớn thì đã mất mạng.Bà có biết Tần Sinh cho người cố ý tiêm thuốc thối rửa vào phần vết thương của tôi không?

Bà lại không biết hay có biết nhưng nhắm mắt làm ngơ "

Hai mắt Phụng Loan trừng lớn, miệng há hốc lắc đầu hoảng sợ..

- " Mẹ..mẹ không biết.Thật lòng mẹ không biết.Lúc biết Tần Sinh gây tai nạn cho con.Mẹ rất đau lòng nhưng mẹ không thể nói ra vì như

thế Tần Sinh sẽ ở tù..Mẹ.. mẹ thật lòng có lỗi với con.."

Ánh mắt Tần Phong đầy thất vọng, anh rút tay về..

- " Một năm ở Mỹ để đi đứng lại bình thường Tôi phải khổ sở đau đớn thế nào, trải qua ba ca mổ như chết đi sống lại.Bà làm sao thấu được vì vốn bà chẳng quan trọng.."

Nước mắt Sở Dao đầm đìa, quá đáng sợ, thật sự anh đã trải qua quá nhiều chuyện khủng khiếp..Tim Sở Dao như bị ai bóp nghẹn cả thờ cũng khó khăn..

Tần Phong choàng tay tuy không nhìn nhưng anh biết vợ anh đang khóc..

Ôm cô vào lòng..

Mắt vẫn nhìn Phụng Loan đã không còn sức lực chống đỡ nữa rồi..

- "Ngày hôm nay tôi đứng được đây, bà chưa một lần cảm thấy tội lỗi với Tôi.Lại một lần nữa đưa tôi vào thế mạng cho Tần Sinh.

Có bao giờ bà tự vấn lương tâm mình không.Tôi cũng là do bà dứt ruột sinh ra.

Tôi không có lòng từ bi đến thế..

Còn nữa quên nói với bà từ ba năm trước Tần Phong tôi đã không có mẹ.."

Phụng Loan ngã quy xuống sàn..

Tần Phong nhìn qua Tần Cát..

- " Ông muốn xử sao tùy Ông.Nhưng hãy để hai người họ đi đi..Càng xa càng tốt..."

Phụng Loan cúi đầu nước mắt rơi là chả một từ xin tha thứ cũng không thốt lên được..

Tần Phong nắm tay Sở Dao cứ thế xoay lưng rời đi .

Sở Dao đi phía sau anh nhìn bàn tay mình bị anh nắm chặt, hàng mi dài vẫn còn ẩm ướt nước mắt..

Đến bờ hồ xanh thắm hàng liễu đung đưa trong gió..

Tần Phong dừng bước chân quay người nhìn cô gái nhỏ..

Hai người đứng đối diện nhau giữa không gian xanh mướt..

Bàn tay to lớn đưa lên lau nhẹ khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt của vợ..

Anh kéo Sở Dao sát lại với mình, ôm lấy mặt cô thì thào..

- " Dao Dao em rất quan trọng với anh có biết không.Chỉ cần có em, anh có thể vượt qua tất cả..."

Sở Dao cảm động thút tha thút thít nhào vào ôm chặt anh..

- " Em biết, mọi thứ đã qua hết rồi.Em sẽ bên cạnh anh sẽ không bao giờ rời xa anh..."

Làn môi mỏng tự giác cong lên cuối đầu hôn lên tóc cô.

Tần Phong nhắm mắt lại, ngọt ngào lan đến đáy tim..

Cánh tay cứ thế siết lấy thân thể mềm mại thơm ngát của Sở Dao một tất cũng không muốn buông tha..

Chương 56: Tin đồn

Trong căn phòng tối, có vách rào ngăn đôi.

Tần Phong nho nhã khoác trên người là chiếc sơmi màu lam nhạt cổ trụ kết hợp chiếc quần màu trắng..Phong cách nhã nhặn lại đẹp đến nghịch thiên..

Anh ngồi chéo chân lưng dựa ra sau, ánh mắt sâu thẳm nhìn người đàn ông tiều tụy đang ngồi trước mặt cách một vách ngăn bằng thủy tinh..

Tần Phong nhếch môi cầm lấy điện thoại trên bàn..

- " Thấy Tôi đến thăm, anh có vui không?"

Bàn tay Tần Sinh run run, chỉ mới một tháng mà hăn gầy đi trông thấy.Gò má hóp vào, đầu tóc bị cắt ngắn ngắn còn đâu bộ dáng đại thiếu gia tiêu sái ngày nào của Tần gia..

- " Mà y hả hê lắm đúng không...?"

Nụ cười trên môi Tần Phong càng sâu..

- " Hả hê? Đâu chỉ đơn giản là vậy mà là sướng, rất sướng anh hiểu không.Nhiều lúc chết đâu là đau nhất.Như thế này có phải thích hơn không?"

Lời nói nhẹ nhàng có vẻ bỡn cợt nhưng ánh mắt của anh lại lạnh đến thấu xương..

Mặt Tần Sinh tái mét, Hấn ta nghiêng rặng..

- " Tần Phong tao mà ra được tao sẽ giết chết mày. Thằng khốn mày là quỷ dữ.."

Lời hăm dọa của Tần Sinh chẳng khiến Tần Phong mảy may..

Anh nở nụ cười tươi rói, mày thanh nhú nhú như vẻ rất thích thú..

- " Anh biết mà, anh sẽ không có ngày đó. Cứ từ từ hưởng thụ đi nào..Lâu lâu tôi sẽ cho anh vài gia vị để không chán..."

Thu lại nụ cười, nhẹ nhàng đặt điện thoại lên bàn..

Kéo ghế đứng dậy, bộ dáng cao ngất nhìn về chét đứng của Tần Sinh..

Nhéch môi quay lưng rời đi..

Ba tháng sau!

Số cổ phần của Tần Sinh rất nhanh chóng thuộc về sở hữu của Tần Phong..

Tần Cát khi biết chuyện cũng không hỏi đến.

Bằng cách nào mà anh có được dĩ nhiên nếu Tần Sinh còn nắm số cổ phần đó để gì hấn chịu đưa cho Tần Phong..

Giờ với hai cổ phần nhập lại Tần Phong đã vượt qua Tần Cát.

Nhưng anh nói với Ông, anh chưa vội lên chiếc ghế Chủ tịch.

Anh sẽ vài năm cũng cố lại nội bộ ở vị trí Tổng Giám Đốc ở Tầng Thị rồi tính sao..

Tần Cát không ý kiến, chỉ cần có Tần Phong trở về anh muốn làm gì cũng được. Ông có thể an lòng mà không cần gồng người chiến đấu..

Bây giờ thời gian ông đến Tập Đoàn ít hơn trên đầu ngón tay.

Không có vướng bận hay lo lắng gì, thân thể già nua này cũng tự giác khỏe hẳn lên..

Riêng chuyện của Phụng Loan và Hàn Lâm dĩ nhiên làm sao giấu được miệng thiên hạ.

Nhưng tin đồn rất nhanh lấn xuống vì nhị thiếu gia của Tần Gia. Từ người bại liệt lại trở lại bình thường còn trở về Tần Thị tiếp nhận quản lý.

Trở về chưa được ba tháng mà anh đã đạt được biết bao là thành tích đáng ngưỡng mộ.

Nờ có Tần Phong mà Tần Thị được xếp trên bảng vàng cuối năm của thương trường hạng nhất là đầu rồng của Thương giới trong nước..

Là công ty duy nhất được Tập Đoàn IM Tại Pháp hợp tác..

Hàng ngày các tin tức thay nhau đưa tin về người đàn ông vàng của giới kinh doanh..

Người người không khỏi ngưỡng mộ, các nhà thế phiệt dù có hay tin Tần Phong đã đính hôn nhưng vẫn mong mỏi đẩy thuyền cho con gái

của bọn họ..

Đàn ông mà đính hôn có là gì kết hôn còn chưa phải chuyện lớn..

Cứ thế một số tin đồn vây quanh, ai đó muốn đu đeo nổi tiếng hay để lấy tiếng thơm trong kinh doanh..

Cái gì nên làm bọn họ không từ thủ đoạn..

Tần Phong im hơi lặng tiếng vẫn không phát ngôn gì..

Cái gì mà vua chưa lo thái giám đã lo..

Thím Lan nhìn tin tức tivi, hình ảnh thiếu gia nhà bà đang kí kết gì đó với công ty nào đó bà không rành..

Mà cô tiểu thư con của chủ tịch kia chẳng biết xấu hổ cứ liếc mắt đưa tình còn cố tình tiếp cận thiếu gia nhà bà.

Đây đâu phải là lần đầu bà thấy, từ lúc Tần Phong trở lại bọn tiểu thư kia không ngừng tranh sủng chỉ mong mỗi được leo lên giường của thiếu gia nhà bà..

Thật là lo lắng mà, ngạt nổi cô chủ nhỏ kia lại một chút chẳng quan tâm..

Nhìn mà xem bây giờ còn có tâm trạng mà tưới cây trồng hoa..

Bà đã nhiều lần bóng gió nhắc nhở thế mà Sở Dao một chút cũng không quan tâm..

Đến khi mất chồng thì đừng trách người lắm chuyện như bà không khuyên nhủ.

Chương 57: Buổi tiệc tối nay

Lúc này nghe tiếng xe trở về, Thím Lan biết ngay là Tần Phong. Bà rón rén bước nhẹ núp sau cánh cửa..

Sở Dao ngẩng đầu thấy chiếc xe quen thuộc, cô mỉm cười cầm khăn lau tay cho khô. Đôi mắt xinh đẹp nhìn người đàn ông của mình bộ dáng đĩnh đạc đẹp đến vô thiên từ trên xe bước xuống..

Tần Phong nhếch môi đưa cặp tát cho Cảnh Trúc, nhanh chân bước đến nơi người đang giữ trái tim mình..

Phía sau là một rừng hoa đủ loại sắc màu người con gái của anh mặc chiếc váy trắng hai dây kiểu dáng thoải mái giản dị. Trên mặt không một chút son phấn, mái tóc búi lỏng phía sau..

Dưới ánh mặt trời cô xinh đẹp đến nao lòng như thủy tinh trong suốt, không lời nào có thể diễn tả..

Tần Phong bước đến không chần chừ một giây liền ôm vợ vào lòng hôn môi cô một cái thật kêu..

- " Thật nhớ em bảo bố à."

Sở Dao tủm tỉm cười, vuốt nhẹ má anh ngọt ngào..

- " Hôm nay công việc tốt không anh..?"

Tần Phong gật đầu lại nói..

- " Em vào thay đồ đi, anh đưa em đến một chỗ.."

Sở Dao nhú mày..

- " Có việc gì sao anh?"

Anh vừa ôm cô vào nhà mỉm cười..

- " Tối nay Tần Thị có buổi tiệc quan trọng.Anh đưa em đến Showroom

lựa trang phục "

Nghe đi dự tiệc cùng anh, Sở Dao há hốc miệng có chút bối rối..

- " Phong..em. em không quen đến những chỗ đó..Hay là.."

Tần Phong vuốt tóc cô đầy yêu chiều..

- " Chúng ta chỉ cần có mặt cho có lệ không cần ở đó lâu..Em đừng lo với lại có anh bên cạnh em lo gì chứ.."

Sở Dao cúi đầu thì thào..

- " Em sợ làm anh mất mặt.."

Đúng là vợ anh chẳng hề biết giá trị của chính mình mà.Cô đẹp đến khiến đàn ông phải mê muội, phụ nữ phải ganh tỵ..

Thế mà cô gái nhỏ này lại tự ti một cách vô lý..

Anh buồn cười nhéo nhéo má cô..

- " Đờngốc , em chỉ cần là chính em.Dù em làm gì anh cũng yêu.Hiểu không?"

Ngọt ngào như tan trái vào tim..Sở Dao không tìm được kẽ gặt đầu còn nở nụ cười vô cùng xinh đẹp...

Nhìn nụ cười xinh đẹp động lòng người của cô.Tần Phong cúi đầu mút lấy môi cô..

Sở Dao choáng váng đẩy anh ra chu môi, nơi này có người ra vào anh cứ thế lại dám hôn cô..

- " Em lên thay đồ.."

Nói rồi bỏ anh lại vội chạy lên lầu..

Tần Phong bật cười sờ sờ môi mình..

Không phải thay đồ sao..

Một suy nghĩ xấu xa hiện lên chân dài nhanh sải bước tiến lên phòng ngủ..

Thím Lan từ trong bếp chui ra, che miệng cười thích thú đúng là bà qua lo lắng rồi..

Người mù còn thấy thiếu gia nhà bà yêu cô vợ nhỏ kia như vậy..

Thế mà bà cứ lo được lo mất..

Bây giờ tối tại khách sạn Thiên Lam.

Đây là khách sạn lớn nhất và có tiếng xa xỉ nhất tại thành phố A phần thịnh này..

Đêm nay là Kỷ niệm ba mươi năm ngày thành lập của Tần Thị.

Chẳng biết có ẩn ý gì nhưng khách mời hôm nay ngoài tất cả nhân viên trên dưới của Tần Thị đều được tham dự.

Còn gửi thiệp mời đến các nhân vật lừng lẫy cùng các đối tác làm ăn..

Dĩ nhiên một ngày đặc biệt này Sở Gia không thể vắng mặt..

Lượng khách quá đông ai nấy đều quần áo lụa là..khiến bảo vệ khách sạn phải tăng cường thêm người để kiểm tra thư mời..

Các nhân vật đối tác làm ăn sẽ được bố trí riêng một bên còn lại sẽ dành cho nhân viên Tần Thị.

Mọi thứ đều được sắp đặt kĩ lưỡng, khách sạn quá sang trọng, đèn văng ngập lối.

Kiến trúc kiểu Pháp càng làm thêm huyền ảo.

Nam bảnh bao áo vest phẳng phiêu.Những mỹ nữ thì trang điểm kĩ càng váy dạ hội quyến rũ tranh nhau khoe sắc..

Nhất là các thiên kim của các tập đoàn

, ai nấy đều trang điểm mỹ miều, chị hận không thể diễm chết lấy đối phương..

Các lão làng giới kinh doanh, có con gái đêm nay đều muốn đưa theo cùng. Vì trong suy nghĩ của bọn họ, Tần Phong vốn chỉ dính hôn mà thôi.

Mà đã là đàn ông ai không dễ dàng lay động bởi sắc đẹp.

Hướng gì Sở Gia trong giới kinh doanh cũng không gì là đáng kể.

Nếu được kết thông gia với Tần Thị thì có gì bằng..

Bởi thế bọn họ thay nhau đưa con cháu mình đến dự tiệc..

Khiến buổi tiệc càng thêm sôi nổi nhìn không biết cứ ngỡ là một cuộc thi hoa hậu tầm cỡ nào đấy..

Mỹ nữ quá nhiều khiến ai cũng phải hoa mắt..

Tần Cát hôm nay nét mặt vui vẻ, đưa mắt nhìn khắp nơi. Ông nở nụ cười thâm ý rồi lắc đầu cười khế.

Bởi vậy mới nói thương giới là nơi không có tình người và bất chấp luân thường dẫm đạp lẫn nhau mà sống..

Hôm nay Tần Thị rất cởi mở đón nhận cả các giới săn ảnh cùng báo chí..

Nhưng dành cho bọn họ một nơi để tác nghiệp để không làm ảnh hưởng quan khách...

Chương 58: Đàm phán hôn nhân

Sở Kính Hùng dĩ nhiên không thể vắng mặt ông đưa theo cả vợ cùng Sở Hân cùng đến..

Bọn họ vì nợ Tồn gia một ân nghĩa nên không đến không được...

Ngô Đàm Tuyết vốn xinh đẹp thu hút biết bao ánh nhìn của các đàn ông nơi đây.

Mà trong lòng Tuyết Cầm cũng mong mỏi đưa con gái bà đến đây chỉ mong gặp được người hợp ý..

Từ ngày xảy ra chuyện đấy, Ngô Đàm Tuyết thay đổi hoàn toàn tính cách..

Im lặng , đi về lui thúi một mình, còn đâu một đại tiểu thư cao ngạo ngày nào..

- " Tồn lão gia chúc mừng ngài "

Tồn Cát gật gù đầu vui vẻ nhìn gia đình Sở Kính Hùng..

- " Cám ơn.Nào! đừng khách sáo toàn là người nhà..."

Những quan khách đứng xung quanh đang xua nịnh Tồn Cát thấy ông tay bắt mặt mừng với Sở Kính Hùng có chút cứng ngắt, mất mát..

Tần Cát quay qua nói với bọn họ..

- " Đây là thông gia của Tôi.Các ngài trên thương giới phải chiếu cố một chút nhé.."

Lời nói vừa đùa vừa thật của Ông những người có máu mặt trong kinh doanh đều gượng cười liền xua nịnh..

- " Tần lão gia ngài yên tâm...hahaha toàn là chỗ quen biết...."

Sở Kính Hùng thở dài trong lòng, được mọi người nể mặt còn được Tần lão gia cho mặt mũi như vậy tất cả là nhờ công con gái của ông..

Tai nghe không bằng mắt thấy, hôm nay Tuyết Cầm mới được chứng kiến lời nói của Tần gia trong giới kinh doanh thật có trọng lượng biết bao nhiêu..

- " Kính Hùng gia đình cậu cứ tự nhiên.Đừng khách sáo nhé"

Tần Cát điềm đạm nói..

Sở Kính Hùng cười gật đầu..

- " Tần lão gia cảm ơn ông thời gian qua đã yêu thương Tiểu Dao nhà Tôi.."

Tần Cát nhướn mày xua tay..

- " Không cần cảm ơn.Con bé Tiểu Dao chính là thần may mắn của Tần Gia.Bây giờ Cậu có muốn đòi về Tôi cũng không trả.."

Sở Kính Hùng nghe con gái trong miệng Tần Cát được khen đến thế.Người làm cha dĩ nhiên vui vẻ không thôi..Ông chỉ biết mặng

nguyện mà mỉm cười..

Sở Dao ngồi trong xe cơ thể không được thoải mái.Cứ lóng ngóng ngó trước ngó sau..

Tần Phong trên người khoác bộ vest cao cấp của RAVAZZOLO được cắt may tinh tế, tôn vóc dáng đẹp hơn người mẫu của anh.

Như ban đầu hai người ngồi cùng nhau trên xe..Tần Phong dựa vào cửa xe chống tay nhìn cô vợ đang loay hoay, chỉ biết mỉm môi nhin cười..

Ánh mắt say mê nhìn cô vợ nhỏ.

Dao Dao của anh hôm nay vô cùng xinh đẹp, trên khuôn mặt trắng nõn được trang điểm mỹ miều Không hề đánh phấn chỉ phớt hờ nhẹ một lớp má hồng.Đôi mắt được tô điểm màu cam nhạt long lanh quyến rũ hàng mi dài được chãi cong vút.Đôi môi tô chút đỏ ánh cam.

Mái tóc được búi rối phía sau.Hai loạn tóc uốn xoắn nhẹ thả hai bên..

Mỗi thứ đều tự nhiên nhưng xinh đẹp vô cùng..

Ánh mắt lại lướt xuống chiếc váy anh tận tay chọn cho cô..

Là một mẫu váy thiết kế bay bổng, lãng mạn, tinh tế của Elie Saab luôn khiến các tín đồ thời trang say đắm.

Kiểu váy ánh nhũ vàng xếp nếp đính sequin, ngọc trai cầu kỳ, vai lệch đầy gợi cảm và tinh khôi, phía dưới thân váy là các hình ảnh hoa tulip được thêu trên nền vải xuyên thấu đầy tin tế và lãng mạn. Chất liệu vải mềm mại ôm lấy cơ thể, càng tôn vinh đường cong của vợ anh.Không quá cầu kỳ nhưng toát lên dáng vẻ của một nữ thần..

Dao Dao của anh vốn xinh đẹp giờ đây còn rục rĩ, đẹp đến mê hồn. Anh còn nhớ lúc cô bước ra từ bức rèm.

Anh cứ ngỡ trái tim mình như muốn rơi ra ngoài. Thốn thức vì vẻ đẹp của cô đến ngẩn ngơ..

Thường ngày cô gái của anh mang dáng dấp non nớt, chỉ qua mài dũa sơ cô trở thành người phụ nữ quyến rũ có thể giết chết bất cứ người đàn ông nào..

Thế mà lúc này đồ ngọc đá đang ngồi xoay trái xoay phải, hết kéo chỗ này đến chỗ khác.

Khiến Tần Phong cũng chóng mặt theo cô, anh thờ dài tiến đến kéo Sở Dao vào lòng, buồn cười hỏi..

- " Sao cứ loay hoay mãi thế này?"

Vén lấy loạn tóc xoắn rơi bên má cô, càng nhìn càng say, chỉ hận không thể nuốt cô vào bụng ngay lập tức..

Sở Dao phụng phịu bàn tay nhỏ nín nín lấy áo Tần Phong rấm rức..

- " Phong..Hình như chỗ này hở.."

Tần Phong nhìn theo mắt cô, bàn tay nhỏ đưa ra sau chỉ lấy lưng mình..

Anh đưa ra tay xoa lấy phần da thịt lộ ra bên ngoài cảm giác mềm mại như lụa.

Khẽ cười cúi đầu hôn chụt vào môi Sở Dao..

- " Không sao.Chỉ hờ một chút.."

Sở Dao lại cúi đầu nhìn xuống khe hở lúc ẩn lúc hiện ở ngực, ngại ngùng ngược mắt nhìn anh..

Tần Phong hiểu ý liền trấn an..

- " Ở đây cũng không hờ.Rất đẹp.Hôm nay vợ anh rất xinh đẹp."

- " Thật..thật sao?"

Đúng là cô chẳng hề biết giá trị của mình gì hết.Vợ anh thật ngốc mà..

Tần Phong gật đầu bật cười..

- " Hơn cả thật.."

Sở Dao nghe anh nói mà lòng cũng yên tâm, chỉ là cô không quen với hoàng cảnh này cho lắm.

Buổi tiệc khách đến ngày càng đông, dĩ nhiên ai cũng biết rõ chuyện của Tần Sinh.

Nhưng về sau báo chí không còn đưa tin nữa.Cũng chẳng ai dám đá động tới, Tần gia lại chưa một lần lên tiếng.Tần Thị cũng không vì chuyện của Tần Sinh mà ảnh hưởng gì.Còn phát triển hơn thế nhờ sự trở lại đầy ngoạn mục của Tần Phong..

Hôm nay mọi người đến dự ai cũng có chút thắc mắc là không thấy

sự có mặt của Phụng Loan. Cũng chỉ là thắc mắc rồi đoán già đoán non..

Nhưng mắt thấy sự hưng thịnh của Tần Thị như bây giờ thì những chuyện cá nhân của Tần gia chẳng ai lớn gan mà đoán. Ấu cũng là chuyện của giới thượng lưu mỗi nhà đều có một bí mật vấn đề cũng chỉ là chuyện riêng.

Ngô gia dù gì cũng bạn lâu năm của Tần Cát. Dù Ngô Đàm Tuyết và Tần Sinh cứ thế mà xảy ra chuyện không hay.

Nhưng Ngô Liêm vẫn không muốn buông tha Tần Gia. Ông ta vẫn nuôi hy vọng, đưa Ngô Đàm Tuyết đến dự..

Khách mời đều đưa mắt nhìn nhau khẽ thì thầm, làm sắc mặt Ngô Đàm Tuyết khó coi vô cùng..

Nhưng người từng trải như Ngô Liêm thì không hề để vào tai..

Bước đến gần Tần Cát, ánh mắt liếc qua Sở Kính Hùng..

Ngô Liêm âm lãnh tính toán , khẽ nở nụ cười chào hỏi..

- " Chú Tần, chúc mừng Chú và Tần Thị "

Dù sao ba của ông ta cùng Tần Cát có mối quan hệ khăng khít, nói sao đi nữa Sở Gia khó lòng bì kịp..

Tần Cát quay người, mắt híp lại gật gật đầu..

- " Ngô Liêm cháu về nước khi nào. Lão Ngô khỏe không?"

- " Vâng. Cũng ổn ạ.."

Hơi cuối đầu thờ dài một chút lại nói..

- " Chỉ là nghe chuyện của con bé Tiểu Tuyết và Tần Sinh ba cháu có phần lo lắng.."

Tần Cát gật đầu, nhàn nhạt nói..

- " Âu cũng là số trời, hai nhà chúng ta không có duyên làm thông gia vậy.."

Sắc mặt Ngô Liêm cứng nhắc, gượng cười nói..

- " Chú Tần.Chú biết rõ ba cháu mong mỗi tụi nhỏ thành đôi thế nào mà..Chú cũng rõ từ nhỏ người mà Tiểu Tuyết gắn bó chính là Tần Phong..Chỉ là vì một số chuyện hai đứa mới phải xa nhau..Hay là người lớn hai nhà cứ xem xét lại.."

Ông ta đưa mắt nhìn Sở Kính Hùng sắc mặt khó coi, Ngô Liêm nhếch môi.

- " Nói gì đi nữa hai nhà chúng ta cũng thân thuộc hơn người ngoài đúng không chú "

Tần Cát đưa mắt nhìn Ngô Liêm, qua mấy giây lắc đầu cười khẽ..

- " Ngô Liêm.Suy nghĩ của Ngô gia cháu có vẻ phóng khoáng về hôn nhân của con trẻ.

Tần gia ngày xưa có thể như thế nhưng bây giờ thì khác.Nền tảng hôn nhân phải là tình yêu.Vì Tần thị không cần thiết phải kết giao thương mại.Chú già rồi con cháu có phúc phải con cháu.Vớ lại..."

Ông nhìn ba người nhà Sở Kính Hùng nói tiếp..

- " Con bé Tiểu Dao là đứa đức hạnh, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện.Đi đâu mà tìm cho được.Huống gì Tần Phong thương con bé hơn cả bản thân.."

Ông cười cười..

- " Nó nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.Chú Tần của cháu bây giờ chỉ mong sớm có cháu mà bế.Nào dám làm cháu dâu giận, con bé mà giận bỏ đi mất có phải ông mất cả chì lẫn chài hay không?"

Sở Kính Hùng thờ hắt ra, cúi đầu mỉm cười..

Còn Ngô Liêm thì không cần phải nói đến..

Cả cười còn xấu hơn khóc, sắc mặt xám xịt chỉ im lặng cũng chẳng biết nói gì..

Sở Hân quay mặt liếc qua khuôn mặt kiêu diễm lại thiếu hồn của Ngô Đàm Tuyết, rồi lặng lẽ quay đầu đi..

Lúc này bất ngờ cả hội trường xôn xao, rồi trở nên huyên náo..

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn ra cửa chính..

Vote nhé

Chương 59: Bật khóc

Trước những ánh mắt, xen lẫn hâm mộ và cả ganh tỵ, còn có sự ngỡ ngàng.Đầy đủ mọi cảm xúc, Tần Phong ôm lấy Sở Dao bước vào thảm đỏ.

Hai bên dàn vệ sĩ tạo thành rào chắn an toàn..

Máy ảnh của bọn nhà báo nghe tiếng tách tách liên tục..

Ánh đèn flash làm Sở Dao vốn đã hồi hộp giờ còn thêm choáng váng..

Tần Phong cảm nhận thân thể Sở Dao cứng lại, anh xoa nhẹ ngay bờ eo thon thả của cô, nói khẽ bên tai Sở Dao, trấn an cô gái nhỏ..

- " Đừng sợ..."

Trước ánh mắt mọi người khung cảnh này vô cùng hoàn mỹ..

Đôi nam nữa đẹp đến nao lòng.Người nam mạnh mẽ ôm lấy người phụ nữ của mình, Cô gái kiêu sa lại xinh đẹp đến chết người.

Nhất là khuôn mặt động lòng ấy có chút e dè với ống kính.Càng làm cô thêm kiêu diễm, đôi mắt to tròn ướt át có thể chìm chết bao nhiêu linh hồn của đàn ông ở đây..

Ai cũng chỉ biết sơ qua về chuyện Tần Phong đính hôn với Sở Dao ở trên mặt báo.

Lúc đấy tình trạng Tần Phong không tốt bọn họ cũng có suy nghĩ Sở gia vốn bán con gái của mình.

Nhưng bây giờ được chứng kiến không ai không khỏi ngưỡng mộ..

Dĩ nhiên một số đối tác tâm cơ thâm sâu vẫn chưa hết hi vọng, vẫn muốn tìm lấy cơ hội dù nhỏ nhất..

Sở Hân nhìn Sở Dao từ xa, thấy Tần Phong khẽ cười cúi đầu nói gì bên tai Sở Dao.Là phụ nữ Sở Hân dĩ nhiên thấy được người đàn ông đấy biết bao là cứng chiu và yêu thương Sở Dao..

Trên thương trường ai không rõ Tần Phong lạnh nhạt như nước.Anh cao ngạo hơn núi, lạnh lẽo như băng tâm cơ khó lường.Thế mà khi đối diện với cô em gái ngọc của cô ta lại

có một mặt dịu dàng đến thế..

Nhìn Sở Dao mộc mạc ngày nào giờ xinh đẹp như mộng cũng biết đã được Tần Phong chăm sóc cẩn thận nâng niu ra sao.

Hoàn toàn lột xác.

Tần Cát nói đúng " nâng trên tay sợ vỡ, ngậm vào miệng sợ tan.."

Một nỗi chua xót tràn ra phức tạp nhìn hình ảnh đẹp đẽ kia lại khiến Sở Hân chua xót khó nói nên lời..

Hàng vệ sĩ dọc theo hai bên bảo vệ Tần Phong và Sở Dao an toàn mà tiến vào trong..

Lúc này Sở Dao cũng bớt sợ hãi, dựa vào lòng Tần Phong đúng là an toàn nhất..

Tần Cát trên khuôn mặt không giấu nổi tự hào và hạnh phúc..

Giấu niềm xúc động vào trong ánh mắt, đây là hình ảnh mà ba năm qua ngày nào ông cũng ước sẽ có một ngày nhìn cháu trai của mình đi đứng bình thường. Trở lại là Tần Phong ngày nào đây kiêu ngạo và bản lĩnh..

Rốt cuộc ông đã đợi được ngày này..

Ngô Đàm Tuyết nắm chặt làn váy, trái tim đau đớn vô cùng.. Kéo lấy tay Ngô Liêm..

- " Ba chúng ta về thôi.. "

Ngô Liêm cau mày..

- " Đợi một chút chưa gì đã muốn bỏ cuộc. hừ.. "

Tần Phong không đi thẳng đến cạnh Tần Cát mà vào vị trí riêng đã được A Kiên cùng Cận Trúc sắp sẵn..

Cách ly bởi dàn vệ sĩ áo đen, Sở Dao lén thở phào...

Tần Phong bật cười vuốt lấy đôi má phớt hồng xinh xắn.. Khẽ mắng yêu..

- " Ngốc.. "

Sở Dao cũng cười, Tần Phong lấy nước cam từ bàn đưa đến miệng cô..

Sở Dao theo thói quen hé miệng mút lấy.

Tần Phong rất tự nhiên uống phần còn lại trên cùng một ống hút..

Đều tự nhiên ăn ý này làm mọi người mắt tròn mắt vẹt..

Lúc này trên sân khấu Tần Cát đang phát biểu tuyên bố lí do buổi tiệc.Mọi người thay nhau vỗ tay in ỏi..

Tần Cát nào chịu để cho Tần Phong đứng dưới sảnh.Không ngoài dự đoán Ông mời Tần Phong tiến về sân khấu.

Tần Phong cúi đầu nói khẽ với Sở Dao..

- " Dao Dao.Chờ anh một chút.."

Sở Dao ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt hãnh diện nhìn người đàn ông đẹp như yêu nghiệt phong thái đỉnh đạt trước mắt.

Các phái đẹp đứng dưới nhìn Tần Phong đến ngẩn ngơ.Anh bước đến nhẹ nhàng đến cạnh ông mình..

Tần Cát vừa ý gật đầu, điềm đạm nói tiếp..

- " Các Vị! Lão già này đã gần đất xa trời thời gian còn lại Tôi chỉ muốn an nhiên hưởng thụ.Nhân dịp kỉ niệm ba mươi năm Tần Thị.Tần Cát Tôi xin tuyên bố nhượng lại chiếc ghế Chủ Tịch cho cháu trai của Tôi.

Tần Phong tuổi còn trẻ nên vẫn cần sự giúp đỡ của các vị rất nhiều.Xin Cám ơn.."

Những tiếng vỗ tay không ngừng vang lên, hình ảnh Tần Phong càng trở nên cao quý hơn trong mắt những người nơi đây..

Tần Phong có nói qua với Tần Cát anh vốn chưa vội lên Chủ Tịch. Không ngờ ông của anh lại muốn hưởng hưu sớm hơn dự định..

Tần Cát nghiêng người đưa tay ý bảo Tần Phong phát biểu..

Tần Phong gật đầu bước lên trên một bước anh thong thả cầm mic. Nhìn sơ qua đám đông phía dưới, tia ấm áp lại rơi vào một góc có người con gái đang đứng riêng một chỗ được sự bảo vệ của A Kiên cùng Cận Trúc và một số vệ sĩ..

Tần Phong mỉm cười với Sở Dao..

Thấy cô nhìn anh bẽn lễn cười nhẹ anh mới chịu dời ánh mắt..

Trầm ổn phát biểu..

- " Cảm ơn các vị đã đến đây tham dự buổi lễ này.."

Nghiêng mặt nhìn Tần Cát..

- " Cảm ơn Ông đã tin tưởng Cháu. Cháu hứa sẽ không làm Ông thất vọng.."

Câu từ ngắn gọn nhưng đầy kiên định, Tần Cát vỗ vai anh cười hài long vui vẻ không thôi..

Làm sao không vui cho được. Giây phút mà Ông mong chờ từng ngày. Khó khăn lắm mới có được..

Thời khắc quan trọng này bất ngờ Tần Phong lấy trong túi ra một hộp nhung màu đỏ anh cầm trên tay..

Dưới khán đài tiếng xôn xao bắt đầu ồn ào..

Tần Cát cười khẽ quay đầu đưa tay trợ lý dìu ông xuống để lại sân khấu cho Tần Phong..

Đứng dưới khán đài Sở Dao chớp chớp mắt cũng chưa hiểu chuyện gì sắp xảy ra...

Đưa mắt nhìn anh không dám lơ là dù là một giây..

Tần Phong lúc này không khác gì một chàng hoàng tử cao ngạo ánh mắt anh lại chăm chú nhìn chỉ một người..

Anh nói..

- " Dao Dao.Ngày hôm nay anh đứng được nơi này. Thành công, mạnh khỏe như vậy.Tất cả đều là công của em."

Lạ thay dưới khán đài ngay thời gian này lại im lặng như tờ..

Ánh đèn flash vẫn không ngừng tách tách vang vọng..

Sở Dao hồi hộp chờ đợi đôi mắt to tròn có chút ướt át cố nén cảm xúc mà lắng nghe anh..

Khoảng khắc này bất ngờ từng hình ảnh của Sở Dao được hiện lên trên màn ảnh rộng phía sau.

- " Ui..Là cô ấy, thì ra hai người biết nhau lâu thế à.."

- " Đúng rồi..Là cô ấy đấy.."

Tiếng bàn tán ngày càng lớn, lời ra tiếng vào khiến cả hội trường nhốn nháo..

Là hình ảnh Sở Dao đứng ở nhà thờ, cô bé với hai bím tóc trên người là bộ đồng phục học sinh ngây ngô..

Sở Dao lấy tay che miệng vì quá ngạc nhiên..

Tiếng Tần Phong lại ầm áp vang lên..

- " Dao Dao.Em đã từng hỏi anh.Em có phải là thể thân của một ai đó hay không?.Hôm nay anh muốn nói với em rằng điều em nghĩ không đúng.Vì từ lúc anh biết yêu một người như thế nào trong suy nghĩ, lẫn trong lòng anh chỉ có mình em, từ lúc em còn là một cô bé chưa trưởng thành hay khóc nhè ở nhà thờ cho đến khi em đã trở thành vợ của anh..

Anh yêu em Dao Dao.Em là duy nhất và là người mà đời này Tần Phong anh không bao giờ muốn buông tha.

Dao Dao tuy chúng ta đã kết hôn.Nhưng anh vẫn chưa cầu hôn em đúng không.

Chúng ta làm ngược một chút nhé.."

Tần Phong từng bước tiến xuống cầu thang, trước sự chứng kiến của mọi người..

Cứ tưởng anh sẽ quỳ xuống cầu hôn lãng mạng rồi hồi hộp đợi chờ Sở Dao đồng ý..

Ai ngờ anh lấy chiếc nhẫn ra lồng vào tay cô.Mạnh mẽ tuyên bố..

- " Cả đời này dù là lên thiên đường hay xuống địa ngục em cũng phải luôn bên cạnh anh. Anh yêu em Dao Dao..."

Các cô gái nơi đây chẳng những không bị suy sụp hành động bá đạo có phần độc tài của Tần Phong.. Mà còn thích thú, ngưỡng mộ Sở Dao đến chết được..

Tần Phong đưa tay lau nước mắt cho vợ. Kéo cô ôm vào lòng..

Sở Dao nghẹn ngào chẳng nói được một câu giang đôi tay trắng nõn ôm lấy anh...

Ánh mắt nhòe đi những tấm ảnh lượn lờ hiện ra từ lúc cô là bé con mũm mĩm cho đến hình ảnh hai người vi vu ở biển BaLi..

Vô cùng đẹp khiến cho cả hội trường một phen ngỡ ngàng không thôi. Dĩ nhiên khiến không ít trái tim của cô các cô gái vỡ nát, thất vọng tràn trề..

Tần Phong đẩy nhẹ Sở Dao lau nước mắt cho cô, hôn lên môi cô cười khẽ..

- " Ui. Mèo mướp."

Sở Dao hít hít mũi mỉm cười nũng nịu chui vào lòng anh..

Tần Phong cuối đầu mỉm cười, xoa lấy tấm lưng trần của vợ, mặc bao ánh mắt đang nhìn bọn họ..

P/s nơi sinh nhật của Au nè. Nên ra 1 chap ngọt ngào xem như tặng quà các mem..trể 1 chút..

Nhớ vote nà..

Chương 60: Ra mặt cảnh cáo

Hai tay Ngô Đàm Tuyết nắm chặt vào nhau, một giọt nước mắt không báo trước rơi xuống. Cô ta lén lau đi, ẩn vào đám đông cứ thể đi ra ngoài..

Ngô Liêm sắc mặt kém vô cùng đến khi quay đầu đã không còn thấy Ngô Đàm Tuyết nữa..

Sở Dao trấn tĩnh lại nhịp tim nhộn nhào của chính mình. Hít hít mũi khẽ nói..

- " Phong. Em muốn đi trang điểm sơ lại một chút."

Vì khóc nên mặt mũi chắc tèm lèm hết rồi..

Tần Phong kéo tay cô vừa muốn nói để anh đi cùng.

Tần Cát bên này liền gọi tên anh..

Sở Dao cũng nghe thấy, chắc là khách quen muốn anh đến xã giao..

- " Anh qua Ông đi. Em vào ngay mà.."

Liếc mắt qua nhìn, quả nhiên là đối tác anh sắp kí hợp đồng..

Tần Phong gật đầu..

- " Anh không yên tâm cứ để A Kiên đi cùng "

Sở Dao muốn chu môi phản bác

Tần Phong liền ngắt lời cô..

- " Rất đông người.Đừng làm anh lo lắng.."

Lời muốn nói đành ngậm lại nuốt vào trong..

Ngoan ngoãn gật đầu, Tần Phong mở chịu thả cô đi..

Vào nhà vệ sinh, Sở Dao liền nhìn vào gương.May quá tất cả vẫn ổn, không lem nhem như cô vẫn nghĩ..

Cạch..

Lúc này cánh cửa trong phòng vệ sinh mở ra.

Sở Dao quay người không ngờ lại đụng mặt Ngô Đàm Tuyết trong này..

Hai người có chút sừng sốt, Sở Dao nhìn ra hận ý trong mắt cô ta, cũng không muốn dính líu đến làm gì nên xoay người muốn đi ra..

- " Đứng lại.."

Tiếng Ngô Đàm Tuyết lạnh lùng vang lên.

Sở Dao thở dài trốn tránh đúng là cũng không được..

- " Có chuyện gì sao?"

Bước đến gần Sở Dao, nhìn cô được chăm chút tỉ mỉ.Trên người là hàng hiệu đắt đỏ.Nữ trang là kim cương đắt giá.Cả chiếc nhẫn lấp

lánh trên tay như tia sáng nhọn đâm chọt vào con người của cô ta..

- " Chắc hẳn cô rất hạnh phúc?"

Sở Dao nhúu nhúu đôi mày thanh tú,cũng không muốn hiểu dụng ý lời nói xáo rỗng này .

Chỉ nhàn nhạt trả lời giống như chẳng mấy quan tâm.

- " Chị có gì muốn nói cứ nói thẳng.Tôi đang vội.."

Ngô Đàm Tuyết nở nụ cười lạnh..

- " Sở Dao.Cô rất may mắn, cô biết không ngày xưa cả thanh xuân của Tôi và Tần Phong đều ở bên cạnh nhau.Anh ấy cũng đối xử dịu dàng cương chịu với Tôi như thế..Nói cho đúng sự dịu dàng của anh ấy dành cho Cô bây giờ là do lấy kinh nghiệm từ tôi..

Anh ấy nói cô không phải là thế thân của một ai..

Đúng! Cô chỉ là sự trả thù mà anh ấy dành cho Tôi.Nên tình yêu anh ấy dành cho cô bao nhiêu là thật hay chỉ là một vở kịch để trừng phạt tôi. Tôi thừa nhận tôi rất đau lòng.Tôi hối tiếc.Anh ấy đã thành công.Chỉ là tôi thấy đáng thương cho cô.."

Thay vì mong mọi sắc mặt Sở Dao sẽ tái đi, biến sắc mà ghen ngào.

Nhưng không, Sở Dao vẫn rất bình thản cô cười nhạt..

- " Cám ơn Chị.Phong còn chờ Tôi, tôi vào trước đây..."

Thái độ của Sở Dao khiến cho cô ta bất ngờ.

Ngô Đàm Tuyết cắn răng hậm hực quát.

- "Rồi sẽ có ngày cô sẽ hối hận.Sẽ biết rõ người anh ấy yêu là ai..."

- " Nếu người không mù sẽ nhìn ra người Tần Phong yêu là em gái Tôi.."

Tiếng nói băng quơ mang về chầm chọc bất ngờ vang lên phía sau..

Sở Dao cùng Ngô Đàm Tuyết quay đầu mắt thấy Sở Hân đứng dựa vào cánh cửa..

Sở Dao không nắm bắt được ý tứ của Sở Hân bây giờ cũng không dám đa tình mà nghĩ Sở Hân đang bênh vực lấy cô.

Nên chỉ khẽ gọi..

- " Chị.."

Sở Hân gật đầu bước đến bên cạnh Sở Dao khẽch môi nhìn Ngô Đàm Tuyết..

- " Cô Đàm, ăn không được phá cho hôi đó là tính xấu.Là một tiểu thư có ăn học đang hoàn cô không nên học theo.Kéo người đời lại cho rằng Đàm Gia không biết cách dạy dỗ cô thì không hay.."

- " Cô.."

Ngô Đàm Tuyết bị mắng mà tức giận đến đỏ mặt.Ngón tay sắc bén chỉ vào mặt Sở Hân.Cố gắng gượng cười khẩy..

- " Từ bao giờ mà Chị em hai người hòa thuận đến vậy.Sở Hân tôi

không làm, cô em gái cô đang bênh vực là đứa cô ghét cay ghét đắng.Đừng ở trước mặt Tôi mà đóng kịch.."

Sở Hân quay mặt nhìn Sở Dao, bằng ánh mắt phức tạp..

Nhìn vào đôi mắt trong veo như hồ nước mưa thu của Sở Dao..

Sở Hân ảo não, ánh mắt này khiến bao nhiêu năm qua cô ta mọi khi nghĩ đến liền tức giận và bức bối..

Bây giờ cô ta chợt hiểu ra, từ lúc bé Sở Hân luôn cho rằng Sở Giao giả vờ ngây thơ, ủy mị đáng thương để lấy lòng thương từ ba mình..Nhưng càng lớn cái cô ta không muốn chấp nhận rằng chấp niệm của mình đã sai..

Cô gái ngọc này đúng là trời sinh đã hiền lành, đơn giản như thế.

Thu lại tầm mắt Sở Hân bước đến một bước, lạnh lùng quét mắt qua Ngô Đàm Tuyết..

- " Ngô Đàm Tuyết.Chị em tôi có như thế nào.Cũng không đến lượt cô lên tiếng.Nếu cô vẫn ở đây nói năng xàm bậy.Tôi sẽ không ngại báo với Tần Phong một tiếng.Để xem cô và Ngô gia của mình có sống yên ổn hay không."

Bước chân Ngô Đàm Tuyết loạng choạng..

Sắc mặt tái mét chỉ cần nghĩ đến đôi mắt chán ghét lạnh lùng của Tần Phong dành cho cô ta, cả thân thể không lạnh mà run..

Mím môi trừng mặt nhìn chị em Sở Dao, rồi lại hung hăng đẩy Sở Hân qua một bên vội vã rời đi..

Vì mang giày cao gót, Sở Hân loạng choạng cũng may Sở Dao ở bên đỡ lấy..

- " Chị không sao chứ..?"

Đứng thẳng người Sở Hân lắc đầu.

- " Không sao.."

Ánh mắt to tròn rà soát thần sắc biến đổi trên khuôn mặt xinh đẹp của Sở Hân..

Sở Dao nhận thấy Sở Hân khác lạ không còn giống một Sở Hân khí thế nữ vương như trước..

Bị Sở Dao nhìn đến mất tự nhiên., Sở Hân lấy lại vẻ hung dữ..

- " Đồ ngốc này nhìn cái gì.."

Sở Dao cắn cắn môi..

- " Cám ơn Chị.."

Sở Hân chớp chớp mắt không được tự nhiên nói..

- " Cám ơn cái gì. Thà chị ức hiếp em thì được nhưng người ngoài thì không được.. Với lại bây giờ em cũng đâu cần người Chị này bảo vệ em. Chỉ cần em rơi một giọt nước mắt đã có người vì em mà đau lòng.."

Sở Dao ngậy ra một chút, nhoèn miệng cười không quản chuyện trước đó.

- " Nếu Chị cứ như thế này thật tốt."

Cái cảm giác được Chị bảo vệ rất thích..

Đúng vậy rất lạ kì..

Sở Hân liếm liếm môi, nhìn vẻ ngốc nghếch của Sở Dao có chút buồn cười..

- " Đồ ngốc như em sao mà Tần Phong có thể yêu được ấy nhỉ.."

Người ta đối xử tốt với cô một chút mọi thứ trước đó cô liền không để ý..

Không phải ngốc chứ là gì..

Nhưng Sở Hân lại không biết, vì người đó là cô ta..

- " Ba đang ở đâu.Em muốn gặp ba.."

- " Ba đang ở sảnh phải.Chị đưa em vào.."

Sở Dao gật đầu vừa muốn quay người đi vào bất ngờ điện thoại Sở Hân vang lên..

Cầm xem qua điện thoại, sắc mặt Sở Hân có chút biến sắc..

Cô ta nói với Sở Dao..

- " Tiểu Dao.Em vào trước đi.Chị nghe điện thoại rồi vào sau.."

Dĩ nhiên Sở Dao không nghĩ nhiều nhu thuận nghe lời quay đầu vào trước..

Sở Hân cầm điện thoại lên một lần nữa nhưng chần chừ không muốn bắt máy..

Nghĩ một lúc Sở Hân tắt nguồn điện thoại rồi rời khỏi nhà vệ sinh..

Ra khỏi sảnh đi qua khuôn viên, lại bị một bóng người chắn ngay trước mặt..

- " Làm sao lại không nghe máy.."

Chương 61: Là ai?

Trình Dương bước đến một bước, say mê nhìn thân ảnh trước mắt..

Sở Hân lạnh lùng chẳng muốn quan tâm cứ thế tìm đường muốn đi qua anh ta..

Cánh tay liền bị bắt lại Trình Dương hung hăng kéo cô sát lại người mình..

- " Em muốn đi đâu.Muốn trốn tránh không dễ đâu.."

Đẩy hẳn ta ra, Sở Hân cau giận quát..

- " Buông ra.Tôi với anh không còn liên quan với nhau.Tại sao tôi phải nghe máy của anh

"

Trình Dương cười lạnh..

- " Chẳng còn liên quan.? Cô muốn hủy hôn là hủy.Cô coi tôi là gì.Tội danh ngoại tình của cô tôi chưa nói đến.Cô đã muốn cắt đứt quan hệ với Tôi.Sở Hân cô giỏi lắm.."

Nhắc đến chuyện đó mắt Sở Hân đỏ hoe, cô vùng vằng hét lên..

- " Trình Dương tên khốn nhà anh.Anh đừng tưởng Tôi không biết anh dàn cảnh hại Tôi.Anh làm điều ghê tởm như thế nào anh tự biết, cả đời Tôi sẽ không tha thứ cho Anh.."

Chỉ cần nhớ lại những hình ảnh ô uế đó của anh ta. Sở Hân đã muốn buồn nôn..

Trình Dương nhíu nhíu mày cũng không rõ Sở Hân nói gì.

Chỉ là từ lúc bị Sở Gia từ hôn, Trình Dương nhiều lần tìm kiếm Sở Hân nhưng điều bị cô trốn tránh không ngờ hôm nay lại gặp ở đây..

Trình Dương hần thừa nhận, hần không muốn rời xa người con gái này. Chỉ vì một chút lãng nhãng nhưng rõ ràng hần biết hần rất yêu Sở Hân..

Thế bây giờ hần nhìn ra trong ánh mắt Sở Hân là cả một nỗi chán ghét, một chút yêu thương không hề tồn tại..

Lí do là sao chẳng lẽ cô đã biết hần ngoại tình..

Trình Dương dịu giọng cố dỗ dành..

- " Hân Hân. Chúng ta quay lại từ đầu được không. Anh sẽ bù đắp cho em.. Hân Hân em biết anh rất yêu em mà.."

Nụ cười lạnh trên môi Sở Hân càng sâu..

- " Trình Dương, nghe cho rõ dù đàn ông trên đời này có chết hết. Tôi cũng sẽ không quay lại với anh.."

Sắc mặt hần tái mét, nghiêng răng lạnh giọng..

- " Được.. Xem hôm nay cô còn mạnh miệng đến đâu.."

Nói rồi hần muốn cúi xuống hôn Sở Hân..

Sở Hân hốt hoảng đẩy hẳn ra né tránh..

- " Buông ra tên khốn này..Buông ra..."

- " Buông cô ấy ra.."

Hai người đang giằng co bất ngờ ngừng lại quay đầu nhìn người vừa lên tiếng..

Trình Dương sắc mặt liền cứng lại, nhanh chóng buông Sở Hân ra..

Sở Hân kéo lại váy không nghĩ nhiều chẳng màn người kia.Cứ thế đá vào gối Trình Dương một cái thật mạnh, mới chạy đến bên cạnh người đàn ông kia..

Hành động của cô làm Trình Dương ôm gối hét đau đớn..

Còn người kia thì nhếch môi như rất thích thú..

Quay đầu hỏi Sở Hân..

- " Cô không sao chứ.."

Người đàn ông này là người gốc Mỹ hoàn toàn nhưng anh ta lại nói tiếng phổ thông trong nước khá rõ, tuy hơi lớ giọng nhưng Sở Hân nghe rất rõ..

Vén lấy tóc lò xò bên chán, Sở Hân khẽ gật đầu..

Danile cười cười nhìn khuôn mặt sắc sảo, mang vẻ kiêu ngạo lại hung hăng của cô vừa rồi có chút buồn cười..

Quay đầu nhìn Trình Dương, nụ cười liền thu lại..

Trình Dương chật vật đứng dậy..

- " Ngài Daniel rất vui được gặp anh.."

Hắn ta gượng cười nhìn rất khó coi còn có vẻ xua nịnh.. Sở Hân ảo não sau lúc xưa cô ta lại yêu người đàn ông này không biết.

Daniel cười như không cười..

- " Trình thiếu gia tôi đã xen vào chuyện tốt của anh à. Tôi muốn đưa cô ấy đi. Có được không?"

Trình Dương kéo lại quần áo, gượng đau cười cười..

- " Vâng.."

Daniel nở nụ cười nhạt, trên gương mặt tuấn dật của người đàn ông nước ngoài.

Là vẻ đẹp sắc nét mạnh mẽ góc cạnh, đường nét hài hòa thu hút mãnh liệt..

Đôi mắt màu xanh bước biển cuốn hút còn mang vẻ quý tộc khiến người khác cảm giác bừa xa xách lại bí ẩn..

Anh ta quay người cứ thế nắm tay đưa Sở Hân theo cùng trước sự ngỡ ngàng của Trình Dương..

Gần đến cổng vào sảnh Sở Hân rụt tay lại, ánh mắt hồ hững chẳng mấy quan tâm đến người cứu mình là ai, hay như bao cô gái khác đắm chìm vào nhan sắc ngoại quốc của Danile..

- " Cảm ơn anh.Tôi tự vào được"

Daniel nhìn xuống bàn tay trống rỗng của mình, lại nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp mang vẻ kiêu kì của Sở Hân..

Nhếch môi nhún vai..

- " Tùy cô.."

Sở Hân cũng không chần chừ, nắm lấy tà váy cứ thế đi ngang qua Danile một đường đi thẳng vào trong sảnh..

Daniel quay người nhìn theo, trong con người xanh nước biển có chút phức tạp..

Lúc Sở Hân vào trong đã không thấy Sở Dao nữa.Nghe Sở Kính Hùng nói, Tần Phong có đưa Sở Dao qua chào ông, nói chuyện một chút hai đứa ra về trước..

Sở Hân có chút mất mát, mới quay đầu xuyên qua đám người đã nhìn thấy người đàn ông vừa rồi, hình như anh ta đang nghe điện thoại..

- " Đó không phải là Chủ tịch của KAI sao.Hiếm hoi lắm mới gặp cậu ta xuất hiện ở các buổi tiệc.."

Sở Kính Hùng nhìn theo ánh mắt Sở Hân, có chút bất ngờ khi gặp người đứng đầu tập đoàn KAI ở đây.Biết là Tần Thị thế lực khổng lồ, đối tác nào không có, chỉ là Daniel là một trong nhưng người cầm quân cao ngạo rất ít khi ai mời được cậu ta đến dự tiệc riêng..

Sở Hân thu lại tầm mắt nghiêng đầu nhìn ba mình..

- " Ba không làm chứ..?"

Sở Kính Hùng bật cười..

- " Làm thế nào được.Ba đã từng gặp cậu ta ở Mỹ một lần.Chắc là có quan hệ với Tần Phong.."

Sở Hân không nói gì thêm, hèn gì Trình Dương gặp anh ta lại khúm núm như vậy..

Daniel dĩ nhiên cũng thấy Sở Hân, nhưng anh không đi qua mà ra thẳng lối ra cổng..

Trên tay còn cầm điện thoại..

- " Phong.Cậu tiếp khách kiểu thế này à.Một chút lịch sự cũng không có.."

Bên này Tần Phong đang dựa vào xe, còn đang ôm lấy Sở Dao vào lòng cười khẽ..

- " Không phải cậu nói muốn biết mặt người phụ nữ của Tôi sao.Biết rồi thì về thôi.Ở đó làm gì.."

Danile nghiêng răng ngồi vào xe nhìn đường xá bên ngoài..

- " Cậu giỏi lắm , hai ngày nữa Tôi về Mỹ rồi.."

Vén lấy tóc Sở Dao, rồi mới chậm chạp trả lời..

- " Mai gặp "

Lúc này Daniele mới vừa lòng suy nghĩ gì đấy lại nói..

- " Lúc này Tôi có gặp một người rất thú vị.."

Thú vị?

Tần Phong nhíu mày..

- " Ai thế .Tôi biết không?"

Trong điện thoại tiếng Daniele cười khẽ..

- " Biết..Thôi Tôi cúp máy đây.Không làm phiền Cậu và bảo bố Cậu nữa..."

Tần Phong không hỏi tiếp chỉ nhàn nhạt nhắc nhở..

- " Đừng vì tổn thương trong quá khứ mà tìm sai người "

Daniel thu lại nụ cười..

- " Tôi biết.."

Hai người hiểu ý điều tắt điện thoại, Sở Dao ngẩng mặt nhìn Tần Phong..

- " Chúng ta về sớm hình như không phải phép đúng không anh..?"

Hôn lên đôi môi đỏ hồng của Sở Dao, anh cười khẽ..

- " Hôm nay là ngày vui, phải về sớm một chút.."

Sở Dao lật đật ngồi thẳng người, Tần Phong không vui kéo cô ôm

lấy..

Sở Dao mặc kệ anh vẫn hỏi..

- " Để làm gì..?"

Tần Phong cắn lấy cằm cô bật cười.Ánh mặt thể hiện rõ dục vọng của chính mình.

- " Em nói xem..."

Hiểu ra ý tứ của anh, Sở Dao đẩy anh ra, ngồi sát ra mép ghế, chu môi mắng anh..

- " Anh...Anh là quỷ háo sắc.."

Tần Phong nhún vai, mặc cô tránh né sẵn tới ép cô vào cửa kính, liếm lấy vành tai của cô nói khẽ..

- " Dao Dao.Anh mới biết có một kiểu yêu này hay lắm.Tối nay chịu anh nhé..."

Mặt Sở Dao đỏ hơn quả táo, dúi đầu vào ghế che tai lại chẳng thèm nghe cũng không phản bác.

Tần Phong bật cười mặt dày ôm lấy cô hôn tới tấp chẳng chịu buông..

Cũng may có tấm ngăn cách nếu không Sở Dao thật xấu hổ đến ngất mất..

Chương 62: Vợ chồng cãi nhau

Một năm sau...

Lúc này trong căn nhà của Tần Phong không khí có chút căng thẳng..

A Kiên cùng Cẩm Trúc đứng trên tầng một, ánh mắt điều nhìn đến căn phòng cuối hành lang đóng chặt kính cửa..

Ánh mắt bọn họ điều quái lạ..

Trong căn phòng ngủ, Sở Dao mím môi ánh mắt to tròn lén liếc nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa..

Sở Dao rút thân người bên cửa sổ một chữ cũng không nói..

Tần Phong híp mắt, sắc mặt lạnh lẽo khóa chặt cô vợ nhỏ đang cố tình gây sự với anh..

Một năm trôi qua, càng ngày Tần Phong cũng yêu Sở Dao đến vô pháp vô thiên..

Trên dưới Tần thị lẫn Tần gia ai cũng biết Chủ Tịch của bọn họ có một cô vợ nhỏ nâng trên tay chỉ hận không khéo sẽ vỡ mất..

Thường thì các nhân viên công ty rất quen thuộc vào cuối tuần sẽ có một cô gái khuôn mặt xinh đẹp đến nao lòng. Vóc dáng mảnh khảnh thường hay mặc quần jean cùng áo sơ mi trắng, phía sau là đeo ba lô nhỏ..

Hay ngồi ở phòng của Chủ Tịch để chờ Chủ Tịch của bọn họ. Cô gái non nớt đáng yêu ấy dĩ nhiên không ai khác chính là Sở Dao..

Bọn họ điều tỵ hiểu không may mắn mà làm phật lòng Tần Phong thì cơ may có thể sống. Nhưng nếu dám đắc tội với Sở Dao. Chắc chắn bọn họ không có đường mà tồn tại...

Tần Phong nghiền ngẫm mọi sắc thái trên mặt Sở Dao..

Anh thờ dài, vợ anh ngày càng xinh đẹp...

Một năm qua dù anh đã ra mặt thị uy bao lần, thế mà vẫn cực khổ ngày đêm canh chừng những tên thiếu niên trong trường không sợ chết mà tìm cách ve vãn vợ anh..

Nhưng cô ngốc này làm sao biết được mị lực của chính mình.. Cứ ngỡ ngác ngây thơ mà gây nhiễu vệ tinh xung quanh. Chỉ muốn đê cô xuống phát vào mông mà dạy dỗ cô thật tốt.

Đâu phải anh chưa làm, Sở Dao đã một lần bị anh vì giận mà phát một cái vào mông.

Chỉ vì cô dám để một nam sinh gọi vào lúc hai vợ chồng đang ân ái.

Cơ giận nổi lên, cộng thêm ghen tuông lẫn dục vọng chưa được thỏa mãn.. Nên trút giận trên mông cô..

Ai ngờ lần đó Sở Dao khóc như mưa giăng ngập lối. Làm Tần Phong dỗi dành cả ngày mới qua chuyện..

Thế mà hôm nay cô lại dám chọc giận anh nữa.

Giọng Tần Phong nhàn nhạt vang lên..

- " Sở Dao.Anh cho em suy nghĩ kỹ.Đừng có mà chọc giận anh....."

Khuôn mặt trắng noãn muốn nói lại thôi, cúi đầu mắt đỏ hoe..

Hai tay còn vò lấy vạt áo nhìn rất đáng thương..

Tần Phong cắn răng thở dài, nhưng vẫn cứng lòng không muốn thỏa hiệp..

Đứng dậy bước gần đến cô.Nhưng không như thường lệ mà ôm cô vào lòng..Đứng cách Sở Dao một bước chân..

- " Dao Dao.Em phải biết anh rất lo lắng khi em sang đó một mình.Em nói xem làm sao anh có thể đồng ý...."

Sở Dao ngẩng đầu, vốn được Tần Phong cưng chiều , khi bị anh to tiếng Sở Dao liền ủy khuất vô cùng..

Chớp chớp mắt cố gắng không muốn khóc..

Nhưng rất khó nha, có chút mũi lòng nói..

- " Em chỉ đi bốn tháng rồi về.Nhà trường đã có sắp xếp chỗ hẳn hoi cho sinh viên thực tập..Anh đừng lo lắng.."

Từ sáng giờ câu này cô đã giải thích bao nhiêu lần.Nhưng Tần Phong vốn không nghe vào..

Giờ nhìn cô vì chuyện này mà rấm rức, còn chảy nước mắt..

Khiến lòng dạ anh thất lại.Kéo lấy tay cô sát lại mình, lau lấy nước

mắt cho cô..

- " Nhưng anh vẫn không thể nào yên tâm.

Một tháng cũng không được "

Huống gì bốn tháng..

Sở Dao ghen ngào..

- " Nhưng em không thể không đi thực tập.."

Huống gì Pháp là đất nước cô đã mong đến từ bé.

Sở Dao học bên nông nghiệp, lần này thực tập cô sẽ được đến các vườn nho lớn của Pháp để nghiên cứu về cách sản xuất rượu nho đặc sản của đất nước này..

Thế mà Tần Phong nhất quyết không đồng ý..

Sở Dao bước gần đến anh, tay nhỏ kéo kéo áo anh hít hít mũi thương lượng..

- " Em không thể không đi..Có rất nhiều bạn học cũng sang đó mà..Em hứa sẽ tự chăm sóc mình thật tốt có được không.."

Tần Phong sắc mặt u ám, buông cô ra quay lưng ngồi xuống sofa , ánh mắt chẳng thèm nhìn cô nữa..

Đấy có rất nhiều bạn, đấy mới là vấn đề anh lo lắng và quan tâm..

Sở Dao thì anh rất hiểu tính cô và tin tưởng cô tuyệt đối nhưng những tên đàn ông khác thì không đời nào.Huống gì vợ anh xinh đẹp

đến thế bọn chúng không say thì đúng là mù..

Sở Dao cắn môi bước đến ngồi xuống bên cạnh anh, cố lấy lòng..

- " Phong.Em hứa ngoài chuyện này về sau anh nói gì em cũng sẽ nghe lời..Một lần này được không "

Tần Phong híp mắt nguy hiểm nhìn cô, làm sóng lưng Sở Dao cũng lạnh toát..

Lúc đầu anh nghĩ cô còn nhỏ nên không muốn gây cho Sở Dao vướn bận quá sớm..

Nhưng chuyện hôm nay anh lại rút ra kinh nghiệm..

Muốn cột Sở Dao ngoann ngoãn ở cạnh anh chỉ có một cách mà thôi..

Nghĩ thế Tần Phong vượt lấy má Sở Dao..

- " Thật sao? "

Sở Dao nhanh chóng gạt đầu..

Tần Phong lúc này mới chịu dang tay ôm lấy thân thể thơm ngát của Sở Dao vào lòng..Hôn lên chóp mũi thon cao, anh nhưn mảy..

- " Được sẽ cho em đi..."

Hai mắt to tròn lấp lánh vui mừng.Sở Dao há hốc miệng một lúc sau mới bình tĩnh được..

- " Anh nói là thật sao?"

Tần Phong béo lấy má cô điềm nhiên gật đầu..

- " Nhưng anh có một điều kiện.."

Không để Sở Dao hỏi Tần Phong đã nhanh chóng giải đáp..

- " Anh sẽ đi cùng em.."

Tin này còn kinh khủng hơn tin tức vừa rồi..

- " Thế Công ty thì sao..?"

Đúng vậy anh đứng đầu Tần Thị nếu vắng mặt một thời gian thì làm sao..

Tần Phong đứng dậy, cúi người bế cô lên rồi đặt lên giường..

Vừa thong thả cởi nút áo cô vừa nói..

- " Không vấn đề gì.Anh tính được.Em còn hỏi nữa anh sẽ đổi ý đấy.."

Sở Dao dĩ nhiên không dám ý kiến hỏi tiếp, lúc này nhìn Tần Phong lại cởi đồ anh.Cô biết anh muốn làm gì, mặt liền đỏ nhưng không dám phản kháng.Vì ngay bây giờ chuyện khôn khéo nhất là cô phải lấy lòng anh...

Đến khi bị Tần Phong đưa vào cơn mê ân ái, trước khi chìm vào mê man Sở Dao mới sực nhớ ra một chuyện quan trọng.Hôm nay Tần Phong không mang đồ bảo hộ..

Chỉ là cô không còn sức để suy nghĩ nhiều vì bị anh giày vò cho đến

là người mà ngắt đi..

Ôm lấy Sở Dao trở mình, hôn lên vầng trán nhắn mịn lấm tấm mồ hôi của cô..

- " Làm mẹ rồi xem em còn dám muốn rời khỏi anh không..?"

Bốn tháng thì bốn tháng.

Sang Pháp khí hậu khá tốt để anh có thể thoải mái mà tạo người.Chắc gì cô vợ của anh có thời gian mà đi nghiên cứu gì đó..

Vote....

Chương 63: Chuyển đi thực tập

Tháng Mùri tại Alsace

Đi về phía đông nước Pháp, người ta sẽ được ngắm nhìn thành phố rượu vang xinh đẹp nổi tiếng ở Pháp bên dòng sông Rhine hiền hòa và dãy núi Vosges trùng điệp. Vì nằm ngay sát biên giới Đức cho nên rượu vang của Alsace cũng ảnh hưởng rất nhiều đến phong cách uống rượu của người Đức..

Alsace hấp dẫn một phần là vì rượu vang nổi tiếng với những cánh đồng nho luôn mở cửa chào đón du khách, còn một phần không nhỏ là bởi những ngôi nhà gỗ nhỏ xinh xắn và đa dạng những món ăn địa phương tinh tế, đặc sắc. Nhất là nếu khi ta đến thăm Alsace vào tháng mùri, sẽ có cơ hội tham gia lễ hội hàng năm, thưởng thức những ly rượu vang thơm ngon và nghe người dân kể về rượu vang bằng tình yêu và kinh nghiệm họ có được. Và nếu may mắn hơn, sẽ được “khảo sát” quy trình nấu rượu, cũng như được xem tận nơi những hầm rượu đầy mê hoặc.

Ánh mặt trời le lói bên chiếc rèm mỏng, buông lơ xuống hai thân người nam nữ đang ôm nhau ngủ say nồng..

Sở Dao cục cựa thân người, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi dụi vào vòm ngực trần của ai đó..

Lem nhem cơn buồn ngủ, một lúc sau mới hé mắt ra nhìn..

Đập vào mắt là vòm ngực khỏe khoắn của ông chồng xấu tính nào

đó, dọc theo cơ bụng rắn chắc , cái chần bị tuột chỉ nằm ngang hong, cũng may che được chỗ cần che..

Sở Dao đỏ mặt dờn ánh mắt, vương người kê cầm lên ngực Tần Phong..

Miệng nhỏ chu ra nhớ đến điều gì, quán chần ngồi dậy kéo lấy Tần Phong..

- " Dậy, dậy thôi anh..nhanh nhanh lên.."

Mày đen nhúu nhúu lại, khuôn mặt đẹp trai dưới nắng sớm đẹp như yêu nghiệt..

Chỉ cần giơ tay cũng tóm gọn cô vợ phiền phức đang lèm bèm phá giấc ngủ của anh..

Sở Dao bị anh ôm cứng, buồn bực ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên..

- " Phong..Dậy nào.Hôm nay em phải đến nhà máy rượu để nghiên cứu, anh hứa với em rồi mà..."

Tần Phong đã tỉnh từ khi cô nhúc nhích trong lòng anh..

Chỉ là không muốn dậy sớm, anh lúc nào cũng muốn ôm lấy thân thể mềm mại của Sở Dao mà đắm chìm hưởng lấy hạnh phúc thể này..

Chỉ ngặt nỗi vợ ngọc của anh thì lúc nào cũng tìm cách phá hoại..

Anh cúi người tặng cô nụ hôn buổi sáng nồng nàn cũng như khóa chặt cái miệng nhỏ mới sáng đã ồn ào..

Sở Dao bị hôn đến thở không nổi..

- " Ừm...Phong..."

Hôn đã rồi mới chịu thả môi cô ra..

Sở Dao thở phì phò..

Tần Phong nâng người cô lên, bàn tay lấn vào chần vuốt lấy mông tròn nhắn mịn của vợ yêu..

Tà tứ hôn chớp mũi thon cao ,anh lẩm bẫm trong miệng nhưng Sở Dao nghe rất rõ..

- " Nhóc con em quên mất ai là Ông chủ nơi này rồi à...?"

Mở đôi mắt long lanh, hàng mi dài chớp nhẹ nhìn anh..

Từ sắc mặt hờn giận trở nên nhu thuận mang vẻ lấy lòng..

Đúng rồi, sao cô có thể quên chuyện hệ trọng này chứ..Bọn họ qua đây một tháng, lúc đấy Tần Phong đã âm thầm thu mua nơi này..

Lúc Sở Dao sang nơi đây còn khó hiểu vì sao không thấy bạn bè của cô cùng thực tập tại Pháp có mặt..

Hỏi ra mới biết tất cả các sinh viên còn lại đều được phân bố sang vườn trại khác.

Lí do là Ông chủ Trại nho Alsace chỉ tiếp nhận hồ sơ thực tập chỉ riêng mình Sở Dao..

Lúc đầu Sở Dao thấy có chút may mắn, vì trại nho Alsace là vườn nho lớn và đẹp được du khách biết đến nhiều nhất.Các thiết bị nơi

này vô cùng hiện đại..

Các bạn của cô không may mắn bị đẩy đi các khu trại nhỏ hơn cả thiết bị cũng nghèo nàn thô sơ, ít ỏi hơn..

Nhưng về sau Sở Dao mới hiểu mình không phải may mắn mà là có ô dù quá to..

Tần Phong mỉm cười nhìn vẻ ngây ngốc của Sở Dao..

Anh nhàn nhạt nói..

- " Em nên nhớ, báo cáo thực tập của em có sạch sẽ, tốt đẹp hay không phải tùy vào tâm trạng của anh nữa đấy.."

Anh buông Sở Dao ra, trở người thông thả dựa vào đầu giường..

Sở Dao phụng phịu, còn tùy vào tâm trạng ư..

Một tháng nay mang tiếng là đi thực tập, nhưng đa số thời gian cô điều thực tập trên giường..

Bị anh lăn qua lộn lại đến nghệt thở, muốn nhìn cảnh đẹp vườn nho buổi sớm tinh mơ với cô còn khó hơn hái sao..

Cô vốn ở cấp yếu thế rồi, như thế nào cũng bị ức hiếp..

Vén mái tóc lò xò ra sau, bò đến bên cạnh Tần Phong, nằm sấp trên người anh nũng nịu..

- " Phong tối nay chúng ta sẽ đi ngủ sớm hơn một chút. Bây giờ mình dậy được không..?"

Cúi đầu một chút, gáy tai đỏ lên ngại ngùng lấp bắp...

- " Tối..tối nay anh muốn sao cũng..cũng được.."

Yêu không tả xiết, muốn quyến rũ người khác cũng phải có kỹ năng..

Cô gái này cứ ngơ ngác trúc trắc thế này lại khiến anh cả đời muốn bắt nạt..

Anh bật cười, đứng dậy ôm cô vào phòng tắm..

- " Thua em rồi.Được hôm nay sẽ chịu ý em..Tối nay ngược lại đấy.."

Sở Dao nghe mà vui vẻ, ôm cổ anh nở nụ cười tươi rói..

Khó khăn lắm mới được tung tăng dưới nắng sớm.Làm Sở Dao phấn khích không thôi..

Chương 64: Cảnh ái muội.

Alsace là một vùng đất của rượu nho. Nơi đây nổi tiếng với những ngọn đồi xanh mát, những ngôi làng đẹp như tranh vẽ, những ruộng nho trải dài dưới chân nhà thờ. Những vườn nho quanh co bên sườn đồi. Khi vào mùa thu hoạch, các vườn nho nổi tiếng của nước Pháp, đỏ rực khắp nơi trên các sườn đồi tạo nên khung cảnh tươi đẹp.

Trang trại nho của Tần Phong bao gồm cả khu nhà ở, vườn nho với tổng diện tích lên tới hơn con số 10 ha. Tần Phong giữ nguyên đội ngũ nhân lực sản xuất rượu nho như ban đầu của trang trại. Còn mời những chuyên gia về thổ nhưỡng, nghệ nhân ủ rượu giỏi nhất nước Pháp là nhà vi sinh vật học và Giáo sư tư vấn để hoàn thiện công nghệ từ trồng nho tới sản xuất rượu. Hàng năm sản xuất khoảng 90.000 chai vang đỏ. Đây là một nhãn hiệu rượu vang chất lượng cao và có lịch sử lâu đời của vùng Alsace.

Lúc đầu vì Sở Dao nên Tần Phong chỉ nghĩ đơn giản thu mua lại phục vụ cho vợ anh thực tập..

Nhưng sau khi chạm tay vào, anh lại rất thích công việc kinh doanh này. Tần Phong ủ mưu tiếp theo sẽ mua thêm hai nhà máy sản xuất rượu ở vùng thị trấn lân cận..

Đây được xem là bước rẽ mới của Tần Thị, vô cùng khả thi và nhiều tương lai.. Đặc biệt là Sở Dao rất thích nơi này, khi về già bọn họ có thể về nơi bình yên này, nắm lấy tay nhau hưởng lấy tuổi xế chiều thì còn gì bằng..

Cả buổi sáng, Sở Dao chăm chú theo các chuyên gia vào hầm rượu,

nghe rồi viết đến quên cả thời gian..

Tần Phong hai tay nhét vào túi đứng cạnh một bên nhìn sườn má nghiêm túc của Sở Dao mà thỏa mãn khó nói nên lời..

Kết quả rồi cũng xong, cả buổi sáng cũng thu về thành quả không ít..

Trên bậc thang rộng nho, Tần Phong nắm tay Sở Dao xuống núi, nhìn màu xanh mướt trải dài bát ngát, lộng gió thổi bay mọi thứ mệt mỏi trên đời..

Sở Dao nhắm mắt phần khích nhảy cẫng lên lưng Tần Phong..

Khiến anh bất ngờ có chút chao đảo nhưng lại giữ thăng bằng rất nhanh..

Kề vào tai anh Sở Dao bật cười..

- " Cống em đi.."

Tần phong cười ra tiếng, nâng mông cô lên đặt cô gọn gàng trên lưng anh..

Bàn tay phát mấy cái lên mông Sở Dao.

Nghiêng đầu nhìn cô bằng ánh mắt cứng chiu..

- " Nhóc con hư hỏng.."

Sở Dao dúm người về phía trước cười khanh khách hôn lên mặt anh..

Còn lắc lư thân mình làm khó Tần Phong..

- " Không nghịch có tin anh ném em xuống núi không hả.."

Quấn lấy cổ anh Sở Dao nghiêng mặt chu môi hùng hồn nói to..

- " Không tin..không tin.."

Tần Phong lắc đầu chịu thua..

- " Ngoan nào.Ngã bây giờ.."

Quậy một chút, Sở Dao yên ổn nhắm mắt lại dựa vào lưng anh.Trên môi hồng là nụ cười hạnh phúc..

Thong thả từng bước cõng Sở Dao đi về phía trước..

Ánh chiều không gắt mà còn hiền hòa chiếu rọi hai thân người chồng lên nhau trượt dài dưới dưới ánh nắng..Vô cùng bình yên và lãng mạn..

Lúc vừa xuống ruộng bậc thang, một nhân viên chạy lên ngừng ngay mặt Tần Phong..

- " Ông chủ có khách muốn gặp ngài.."

Khách du lịch đến đây thăm quan là chuyện bình thường hoặc muốn bàn chuyện kinh doanh cũng là chuyện hàng ngày nên lúc này Tần Phong không lấy gì làm lạ, chỉ khẽ gật đầu..

Sở Dao hiểu chuyện nháy xuống khỏi lưng anh..

Hai người nắm tay đi theo nhân viên dẫn đường..

Từ phía xa Sở Dao thấy hai người du khách một nam một nữ.Người

nam cao ngất là người ngoại quốc, khuôn mặt tuấn tú chẳng thua gì Tần Phong kể bên là cô gái xinh đẹp, mái tóc uốn xoắn thả ra sau bông bành..

Trên khuôn mặt xinh đẹp sắc nét mang vẻ kiêu kì thu hút..

Hai người họ đứng giữa vườn nho xanh mướt vô cùng đẹp đôi..

Sở Dao bước đến gần có chút bất ngờ thốt lên..

- " Chị..."

Tần Phong rất bình tĩnh nhìn hai người trước mắt.

Sở Hân ngẩng đầu cũng vô cùng ngạc nhiên gặp Sở Dao tại trời tây xa xôi này..

Một năm qua quan hệ của bọn họ rất tốt, ngày cưới của Sở Dao.Sở Hân còn làm dâu phụ cho em gái mình..

Nhưng ngày cưới vốn tốt đẹp đấy là ngày mà Sở Hân là không muốn nhớ đến..

Thật là mất mặt..

Sở Hân nhìn cảnh Tần Phong và Sở Dao ăn mặc giản dị không khác gì dân bản địa nơi đây..

Bình yên nắm chặt tay nhau, thật là ngưỡng mộ..

Mỉm cười bước đến..

- " Tiểu Dao sao em lại ở đây....?"

Sở Dao buông tay Tần phong ra, hớn hờ nắm tay chị mình nhoẻn miệng cười nói..

- " Em đến đây thực tập.."

Danile nhìn Tần Phong, nhướn mày..

- " Không phải Ông Chủ ở đây là cậu chứ.."

Tần Phong đang không vui vì bị vợ bỏ mặc, thu lại ánh mắt nhún vai..

- " Cậu muốn gặp mình có việc gì.."

Sở Dao đưa mắt quan sát Danile lịch sự khẽ gật đầu với anh ta , giờ nhớ lại cô đã từng gặp người đàn ông này ở lễ cưới của mình và Tần Phong , lại nhìn sang Sở Hân..

Tại sao chị của cô lại đi với người đàn ông này chứ...

- " Chào em Tiểu Dao.."

Danile mỉm cười giơ tay ra với Sở Dao..

Tần Phong bước đến kéo Sở Dao trở về..

- " Không cần màu mè.."

Sở Dao h cười xin lỗi với Danile vì không thể bắt tay với anh ta...

Không giận vì sự hẹp hòi của Tần Phong, Daniel cười cười rút tay về..

Lúc này Sở Dao thấy có gì không đúng..

- " Chị à..Hai người là...".

Sở Hân quay đầu nhìn Danile chỉ thấy anh ta chăm chú nhìn cô chờ đời câu trả lời..

Sở Hân lườm anh ta một cái, nói với Sở Dao..

- " Là đối tác làm ăn với Sở Thị.Em đừng hiểu lầm.."

Nụ cười trên môi Danile cứng ngắt..

Tần Phong lại nở nụ cười hứng thú ôm lấy Sở Dao..

- " Có chuyện gì vào trong hãy nói.."

Tần Phong nắm lấy tay Sở Dao đi trước..

Qua một lúc chưa thấy Sở Hân cùng Danile đi vào.

Sở Dao có chút sốt ruột, quay đầu thấy Tần Phong đang nghe điện thoại..

Sở Dao suy nghĩ gì đó lại đi ra cửa, đi qua còn đường cũ..

Muốn tìm hai người kia, có khi nào bị lạc hay không vì nơi đây quá rộng lớn, nhưng rõ ràng Tần Phong và cô đi rất chậm mà..

Sở Dao bước qua dọc dãy ruộng nho, những hàng rào cao qua đầu khó mà tìm thấy người..

Bất ngờ bước chân Sở Dao chững lại khi nghe tiếng hét nho nhỏ

quen thuộc..

- " Buông ra..tên khốn này..ừm.."

Sau đó là im bật còn có tiếng thở dốc..

Sở Dao thả nhẹ bước chân, vé lấy những chiếc lá, dây quần sang một bên..

Đôi mắt to tròn trừng lớn..

Hình ảnh ái muội trước mắt khiến Sở Dao đỏ mặt..

Sở Hân bị cái người tên Dainel đè trên hàng rào hôn ngẫu nghiêng..

Mà bàn tay anh ta còn tà ác lên vào váy Sở Hân..

Sở Hân quay trái quay phải lại không thể nào thoát khỏi sự mạnh mẽ của cơ thể cao lớn của anh ta..

- " Dám nói không liên quan nữa không..

hửm.."

Tiếng lạnh lẽo mang sự bá đạo vang lên..

Bị ép đến thở không nổi, Danile giữ chặt gáy của Sở Hân bắt cô đối diện với ánh mắt màu xanh nước biển đầy cuốn hút của mình..

Sở Hân thở hổn hển, muốn đẩy anh ta ra nhưng không được..

Chân vừa đưa lên muốn đá anh ta.Liền bị anh ta bắt lấy..Còn khốn khiếp chen chân vào nơi bí mật của cô cọ qua lại..

Sở Hân tức giận quát.

- " Cái tên khốn khiếp này. Rốt cuộc anh muốn thế nào.."

Hôn lên miệng cô Daniel cười cười..

- " Vẫn không biết nghe lời.."

Ánh mắt Sở Hân phừng phụt lửa giận, điều ngoa vĩnh cảm.

- " Thả ra.Đừng mơ tôi sẽ nghe lời anh.."

Cút..đồ khốn..ừm..."

Tiếng chửi mắng phía sau không còn nữa..

Sở Dao lấy tay che miệng ngớ ngàng không thôi...

Bất ngờ vòng eo bị ai ôm lấy, miệng vừa muốn hét lên liền bị Tần Phong che lại..

- " Nhóc con khi nào em mới bỏ tính rình lén người khác đấy hả.."

Bị anh ôm lấy, Sở Dao ôm lấy tay anh nói khế..

- " Phong..Hai người họ.."

Ôm lấy cô về quay về, anh béo lấy má cô nói..

- " Họ trưởng thành hết rồi.Em đừng quan tâm."

Nhưng Sở Dao vẫn không yên tâm, cô cảm nhận Sở Hân cao ngạo

như thế, mà bị người đàn ông kia ức hiếp đến mức như vậy.

Rõ ràng người kia vốn rất nguy hiểm chẳng thua kém gì Tần Phong..

Có khi nào anh ta sẽ làm hại chị cô không..

Sở Dao kéo áo Tần Phong..

- " Phong.Daniel anh ta là người thế nào.."

Tần Phong nhếch môi..

- " Là một kẻ điên"

Sở Dao nghe thế cũng ca càng thêm lo lắng, thế không phải Sở Hân sẽ gặp rắc rối rồi sao..

Tần Phong lờm lấy cô, hung hăng cảnh cáo..

- " Em bớt lo chuyện thiên hạ đi.Đừng để anh thấy em đi rình rập người đàn ông khác nữa đấy.Nếu không em khỏi xuống giường.."

Sở Dao rụt vai, không phải bên cạnh cô cũng là một kẻ điên biến thái hay sao..

Vote hỷ..

Chương 65: Tò mò

Trong bữa cơm, không khí có phần quái lạ..

Khung cảnh yên bình đáng ngưỡng mộ. Trên khu nhà gỗ lộng gió nhìn xuống phía dưới là vườn nho bát ngát mênh mông..

Hòa giữa không gian của thiên nhiên thật khiến lòng người bình yên đến lạ..

Sở Dao được Tần Phong ngồi bên cạnh chăm sóc, đưa mắt thấy chén cơm của cô vẫn còn nguyên vẹn..

Mày đen nhú lại đau đầu vì Sở Dao có động đũa đâu. Đôi mắt to tròn cứ lén lút nhìn hai người đối diện..

Tần Phong mím môi đẩy nhẹ chén cơm gây chú ý với cô nhắc nhở..

- " Dao Dao. Tập trung ăn nào.."

Sở Dao hơi ngại ngùng, cúi đầu lúc này mới chịu ngoan ngoãn tập trung mà ăn cơm..

Daniel nhếch môi, gấp một chút thức ăn đặt vào chén Sở Hân..

Thấy cô muốn gấp ra, anh cau mày tặng cho Sở Hân ánh mắt cảnh cáo.. Sở Hân đành thu tay lại nhét thức ăn vào miệng như đang nhai nghiền anh ta không bằng.

Daniel mỉm cười hài lòng, nâng ly cùng với Tần Phong khẽ nói..

- " Phong.Như mình đã nói, Cậu suy nghĩ sao.."

Ánh mắt liếc nhẹ qua Sở Hân , Tần Phong bỏ thức ăn vào miệng..

- " Vì chuyện này Cậu hợp tác với Sở Thị nên mình sẽ chỉ lấy giá thấp nhất 5%.Nhưng là lấy của KAI..."

Daniel bật cười như rón mảy..

- " Cậu đúng là một người con rể tốt.."

Tần Phong không bàn cãi anh nhếch môi..

- " Nhưng Tôi thắc mắc từ khi nào KAI lại có ý đầu tư về mảng ẩm thực xuất khẩu thế..."

Câu hỏi của Tần Phong làm vẻ mặt Sở Hân có chút lúng túng..

Sở Dao ngưng cả ăn chăm chú đợi chờ Daniel trả lời..

Tần Phong đưa nước cho Sở Dao uống..

Daniel quay đầu nhìn Sở Hân cười khế..

- " Tôi là thương nhân.Nơi nào có lợi nhuận Tôi điều muốn thử..Huống gì làm việc với Sở tiểu thư đây rất thú vị.Còn tiệc nuôi là hợp tác với cô ấy quá trẻ.."

Nụ cười nhạt hiện trên môi Tần Phong..

Sở Hân cúi đầu chẳng nói một câu..

Sở Dao chớp chớp mắt như một thám tử nghiên ngấm điều tra gì đó..

Thật khiến Tần Phong buồn cười hết nói nổi..

Khi hai người đàn ông ra ngoài nói chuyện riêng.

Sở Dao tìm đến phòng Sở Hân..

Sở Hân vừa tắm xong trên người chỉ mặc áo choàng tắm..

Hai chị em kéo nhau đến sofa..

Sở Dao liền hỏi ngay..

- " Chị.Chị với Danile có quan hệ gì..?"

Bàn tay đang lau khô máy tóc ướt ẩm của mình cứng ngắt..

Sở Hân né tránh ánh mắt sáng rực của Sở Dao..

- " Không phải quan hệ hợp tác sao..?"

Sở Dao náo chịu sấn tới kéo tay Sở Hân..

- " Rõ ràng không phải vậy mà.Chị! Danile là người không đơn giản.Phong nói anh ta là một kẻ điên đấy.."

Môi Sở Hân giật giật nhìn về mặt nghiêm túc tin chồng của Sở Dao khiến Sở Hân bật cười...

Ừ thì là một kẻ điên..Còn rất biến thái nữa..

- " Không nói chuyện này nữa.Nói chuyện của em đi.Vì sao hai người lại ở đây.."

Biết Sở Hân đang trốn tránh nên Sở Dao không hỏi tiếp..

Nhắc đến chuyện của mình, ánh mắt Sở Dao lấp lánh hạnh phúc đem đầu đuôi câu chuyện kể cho Sở Hân nghe..

Nghe xong Sở Hân không khỏi cảm thán.

Tần Phong đúng là quá yêu Sở Dao đến không còn gì để diễn tả..

Nhưng cô lại không biết có người cũng vì cô mà bỏ bê công việc, cùng cô lang thang khắp nơi, dù thường xuyên bị cô ghét bỏ cũng không nỡ buông tay.

Ánh mắt sắc sảo nhìn xuống đầy phức tạp, môi đỏ nhếch lên khi nghĩ đến điều gì đấy..

Thở dài một cái, Sở Hân vén lấy tóc Sở Dao ra phía sau..

- " Tiểu Dao.Chị rất ngưỡng mộ em khi có một tình yêu như vậy.Hai đứa cũng nên mau chóng có em bé đi.Ba mong dài cổ luôn rồi đấy.."

Da mặt vốn mỏng, Sở Dao lấp bắp..

- " Em..em còn chưa tốt nghiệp mà.."

Sở Hân buồn cười, đã có chồng hơn một năm mà sau giống con nít thế này..

- " Không phải làm báo cáo nữa là xong sao..?"

Cánh cửa lúc này có người mở ra.Hai chị em điều quay đầu nhìn ra..

Danile cao lớn dựa vào cánh cửa.Trên môi treo một nụ cười..

- " Tiểu Dao chồng em đang ở ngoài đợi em.."

Sở Dao nghiêng đầu, Danile hiểu ý nghiêng người cho cô nhìn.Quả nhiên Tần Phong đang đứng dựa lưng vào thành gỗ..

Sở Dao bịn rịn bò xuống giường, hai người họ chỉ mới nói chuyện được một chút..

Sở Hân vỗ vỗ lấy tay Sở Dao an ủi cô gái nhỏ..

Sở Dao vừa ra khỏi cửa đã bị ai đó ôm lấy..

Rầm

Âm thanh cánh cửa đóng lại vang lên, làm Sở Dao giật mình..

Tò mò quay đầu, căn phòng của Sở Hân bất ngờ tắt đèn..

- " Buông ra.Tên khốn này..Anh là thổ phỉ hả.."

- " Cút.Anh đi về phòng của anh đi.."

Tiếng mắng chửi của Sở Hân không ngừng vang lên..

Hai mắt Sở Dao trừng lớn, chẳng biết phải làm sao..Cả thân thể bị bế bổng lên Sở Dao hoảng hồn ôm lấy cổ Tần Phong..

- " Phong..Chị em.."

Chân dài sãi bước tiến về phòng mình, Tần Phong hờ hững đáp..

- " Em trước hết hãy lo cho mình đi.."

Sở Dao chu môi lên đưa mắt nhìn căn phòng tối om phía sau..

Thế là thế nào.Rõ ràng là có liên quan mà..

Chương 66: Viên mãn

Sở Hân cùng Danile ở lại cùng vợ chồng Tần Phong thấy thế mà đã nửa tháng trôi qua.

Nơi đây ai đã đến chắc chắn chẳng muốn trở về..

Sở Dao theo dõi từng bước phát triển của Sở Hân và Daniel. Trong nửa tháng này có một sự việc không hay xảy ra. Nhưng qua lần đó tình cảm của hai người họ dường như tốt ra hẳn.

Chỉ là Tần Phong không cho cô thời gian rảnh rỗi mà quan sát chuyện người khác..

Sáng sớm hôm nay, Tần Phong ra ngoài sớm với Daniel

Chắc là bàn chuyện làm ăn gì đó Sở Hân cũng đi theo cùng , Sở Dao vì đêm qua bị Tần Phong hành hạ quá lâu nên hôm nay cả cơ thể của Sở Dao mềm nhũn rã rời như không còn phải là của mình nữa vậy..

Lúc sáng Tần Phong hôn lên trán cô rồi mới rời đi. Thế nhưng Sở Dao hé mắt nhìn còn không nổi..

Thường ngày đâu đến nỗi như vậy dù sau hơn một năm qua Sở Dao cũng quá quen với sức lực mạnh mẽ của Tần Phong rồi..

Nhưng hôm nay Sở Dao cảm thấy có gì đó không đúng..

Nhìn ra ngoài trời đẹp thế này nếu nằm trong phòng thật là tiếc nuối..

Sở Dao chống tay lên nệm muốn ngồi dậy. Bất ngờ bụng dưới quặn đau. Cô ôm lấy bụng mặt tái mét..

Cơn đau thút nhẹ rồi lùi lại nhưng cô cử động mạnh lại sẽ đau hơn..

Sắc mặt Sở Dao tái nhợt, bàn tay mò mẫm tìm lấy điện thoại...

Sở Dao cắn môi chịu đựng cơn đau dựa lưng vào đầu giường bấm gọi cho Tần Phong..

Nhưng ngắt nổi điện thoại anh lại bận máy. Sở Dao nằm cong người, hai chân co lên.. Liền gọi cho Sở Hân, vừa thấy cuộc gọi được kết nối.. Sở Dao thều thào nói vào điện thoại..

- " Chị...em..em đau quá...."

Bên này Sở Hân sau khi nhận điện thoại của Sở Dao. Hai mắt cô trừng lớn, không quản Tần Phong đang nghe điện thoại chạy đến kéo tay anh hết hoảng...

- " Sở Dao..Sở Dao xảy ra chuyện.."

Tần Phong quay người chỉ nhìn qua Sở Hân cũng chưa kịp hiểu ra chuyện gì. Cũng chưa kịp tắt điện thoại.

Liền xoay người chạy đi, bờ vai anh còn va vào người Sở Hân khiến cô chính choáng vì nơi đây là dốc núi gồ ghề không được bằng phẳng..

Danile nhanh tay đỡ lấy thân người sắp ngã của Sở Dao..

- " Sở Dao bị sao..?"

Sở Hân lắc đầu định hình lại liền chạy theo Tần Phong dĩ nhiên Daniele không thể ở yên đó..

Rầm

Cánh cửa bị đẩy vào, hình ảnh Tần Phong nhìn thấy là Sở Dao cuộn người nằm trên giường sắc mặt tái mét..

Làm tim anh như bị ai bóp nghẹn..

Tần Phong nhào lên giường ôm lấy Sở Dao..

- " Dao Dao em sao rồi.."

Sở Dao như đứa trẻ vừa tủi vừa đau mắt đỏ hoe..

- " Em..em đau bụng...".

Tần Phong bế bổng cô lên, trấn an hôn lên trán Sở Dao dỗ dành...

- " Ngoan..Anh đưa em đi bệnh viện.."

Lúc hai người kia đi vào bắt gặp Tần Phong đang bế Sở Dao xuống lầu..

Sở Hân đuổi theo muốn nắm tay Sở Dao.

Ngặt nỗi sắc mặt Tần Phong quá đáng sợ ôm lấy giữ khư khư Sở Dao trong lòng..

Sở Hân chỉ biết đi phía sau mà lo lắng không thôi..

Bệnh Viện

Tần Phong ngồi bên cạnh, bàn tay kiên quyết nắm chặt tay Sở Dao không rời. Cẩn thận khom người vuốt tóc cô. Ánh mắt đầy yêu thương sâu sắc..

Sở Dao không biết ngủ sâu bao lâu, đến khi tỉnh dậy trời đã tối. Vừa mở mắt đã nhìn thấy Tần Phong ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chú..

- " Dao Dao. Em thấy thế nào.."

Sở Dao quan sát khắp nơi, dĩ nhiên nhìn ra mình đang ở bệnh viện..

Khẽ lắc đầu, lại níu lấy tay anh giọng nhão nhẹt..

- " Em sao thế.."

Ân cần đỡ cô ngồi dậy , đưa nước cho cô uống một ngụm. Tần Phong ngồi lên giường..

Ánh mắt dịu dàng nhìn khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của Sở Dao..

Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng bằng phẳng của cô..

- " Dao Dao. Từ hôm nay em không thể thực tập nữa rồi.."

Sở Dao mù mịt ngốc nghếch nhìn xuống tay anh nhíu nhíu mày..

- " Sao? Chẳng lẽ em..em.."

Tần Phong cười khế hạnh phúc cúi đầu hôn chụt vào môi cô..

- " Đúng vậy bảo bố à. Em mang thai rồi.."

Hôm qua do cô động thai, dĩ nhiên lỗi là do anh.Nên khỏi cần phải nói Tần Phong đau lòng đến mức nào..

Đôi mắt to tròn long lanh mơ màng, niềm hạnh phúc lập tức hiện rõ trên khuôn mặt có chút tái nhợt của Sở Dao..

- " Em...Con..Ý em nói là em làm mẹ rồi sao..?"

Câu từ lúng củng thể hiện rõ vợ của anh xúc động đến mức nào.

Tần Phong nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

- " Đúng vậy.Chúng ta có con rồi.."

Vùi mặt vào ngực anh Sở Dao nở nụ cười hạnh phúc vì tin mừng thiên liêng này..

- " Phong.."

- " Sao em..?"

Bàn tay nhỏ ghì chặt lấy anh, trên môi nở nụ cười rạng rỡ..

- " Cám ơn anh."

Thanh xuân của em nhờ có anh mà tốt đẹp như vậy..

- " Ngốc quá.."

Đẩy nhẹ cô ra Tần Phong mỉm cười.Cúi đầu ngậm lấy môi Sở Dao thiết tha hôn lấy.

Người ta vẫn nói đàn ông thích vùng vẫy trời mây, nhưng đi đến cùng trời cái họ cần vẫn là một hình dung để nhớ về mỗi tối. Một người sẽ ở lại thật lâu sau những ồn ào huyên náo, một người để họ sẵn lòng đánh đổi mọi thứ chỉ để lấy những ngày tháng cùng người đó nở nụ cười bình yên.

Mà với Tần Phong thế giới của anh chỉ gói gọn trọn vẹn trong một hai từ " Sở Dao ".

End

Thế là xong.Ngoại truyện tuần sau post nhé..